

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 286 § 1 k.k.; art. 258 § 1 k.k.

M. R. (1) s. (...), ur. (...) w G.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.; art. 258 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 22 sierpnia 2017 r., sygn. akt **IV K 201/14**

I. na mocy art.439 § 1 pkt 8 kpk w zw. z art.17 § 1 pkt 7 kpk uchyla wyrok: w pkt. I w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu M. C. (1) w pkt. XXV, XXVI, XXIX, XXXI, XXXII, XXXIV i XXXIX aktu oskarżenia, a w pkt. VII w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu T. N. w pkt LXI aktu oskarżenia i w tej części umarza postępowanie, kosztami procesu w tym zakresie obciążając Skarb Państwa;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. w pkt. V orzeczoną wobec oskarżonego M. C. (1) karę łączną pozbawienia wolności obniża do 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy,

2. w pkt. XXVII:

- uchyla rozstrzygnięcie o karach: pozbawienia wolności i grzywny,

- uniewinnia oskarżonego T. M. od czynu przypisanego w ppkt. d) i zarzuconego w pkt. LXXXVIII aktu oskarżenia, kosztami procesu w tym zakresie obciążając Skarb Państwa,

- za przestępstwa przypisane w ppkt. a), b), c), przy zastosowaniu art.4 § 1 kk i art.91 § 1 kk, na mocy art.286 § 1 kk w zw. z art.33 § 1, 2 i 3 kk wymierza karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 10 (dziesięć) złotych;

3. uchyla pkt XXIX i pkt XXXIV a, e;

III. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

IV. przy zastosowaniu art.4 § 1 kk na mocy art.63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonego T. M. kary grzywny zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 1 marca 2001r. do dnia 29 kwietnia 2001r. uznając jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny i uznając karę grzywny za wykonaną w całości;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. T., Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. C. (1) w postępowaniu odwoławczym;

VI. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat za obie instancje od oskarżonych:

- M. C. (1) – 900 (dziewięćset) złotych,

- T. M. – 540 (pięćset czterdzieści) złotych,

oraz obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego w części związanej z ich w nim udziałem;

VII. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłat za postępowanie odwoławcze od oskarżonych:

- T. N. – 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych,

- K. M. (1) – 800 (osiemset) złotych,

- M. R. (1) – 540 (pięćset czterdzieści) złotych,

oraz obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego w części związanej z ich w nim udziałem.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku rozpoznawał sprawę:

1. **M. C. (1)** oskarżonego o to, że:

XXV. w okresie od 27 stycznia 1997 roku do 10 lutego 1997 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i T. N., poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym wyłudził węgiel o wartości co najmniej 170 000 PLN na szkodę Centrali (...) SA w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XXVI. w okresie od 31 maja 1997 roku do 21 października 1997 roku w G., B. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i T. N., poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym wyłudził węgiel o wartości co najmniej 1 244 045,10 PLN na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) w B., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XXVII. w okresie od 26 stycznia 1998 roku do 18 maja 1998 roku w G., E. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), R. R. (2) i T. N., poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym wyłudził węgiel o wartości co najmniej 980.744,03 PLN na szkodę Przedsiębiorstwa (...) w E., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XXVIII. w okresie od 16 kwietnia 1999 roku do 20 maja 1999 roku w W., G. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. N., K. M. (1), R. R. (2), T. D. (1), M. R. (1), J. W. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym wyłudził węgiel o wartości co najmniej 1.015.581,52 PLN na szkodę Zakładu (...) sp. z o. o. w W., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XXIX. w dniu 10 kwietnia 1998 roku działając wspólnie i w porozumieniu z W. R., Z. I., T. N., A. G. (1), S. S. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonych firm (...) i wynikające z zawartych umów leasingu operacyjnego obietnice uregulowania płatności za już wcześniej wyleasingowane maszyny i urządzenia do przetwórstwa mięsnego o wartości 651.703,77 PLN doprowadził leasingodawcę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tym samym działając na szkodę (...) w G., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

XXX. w okresie od listopada 1997 roku do grudnia 1997 roku w G. i M., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności reprezentowanej przez siebie firmy (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Towarzystwo (...) oddział w G. w ten sposób, że zawarł umowę gwarancji ubezpieczeniowej zapłaty za pobrane 121.400 kg cukru o wartości 211.397 zł z Cukrowni (...) w M., nie mając zamiaru uregulować tej należności, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

XXXI. w okresie od 10 listopada 1997 roku do 29 grudnia 1997 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i T. N., poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożeniu obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) w K. O/Ł. nie uiszczając opłat za przewoźne w kwocie 48.066,30 zł, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XXXII. w okresie od 28 lipca 1998 roku do 6 sierpnia 1998 roku w G., S. i innych miejscowościach, działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i T. N., poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożeniu obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym wyłudził 1.592 tony węgla o wartości 116.959,30 zł na szkodę PPHU (...) sp. z o. o. w S., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XXXIII. w okresie od 29 września 1998 roku do 02 lutego 1999 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. N., R. R. (2) i w sposób opisany w pkt XXXII wyłudził 3.667 tony węgla o wartości 645.566,40 zł na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XXXIV. w okresie od 19 stycznia 1998 roku do 23 listopada 1998 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając w ciągu przestępstw oraz wspólnie i w porozumieniu z osobami wymienionymi w pkt XXXII i w sposób tam opisany doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 123.343,06 zł poprzez nie uregulowanie wpłat kolejowych za przewożenie i postój wagonów nadesłanych dla sp. z o. o. (...) działając na szkodę (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XXXV. w okresie od 9 marca 1999 roku do 01 czerwca 1999 roku w G., B., K., działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. N., J. W. (1), K. M. (1), R. R. (2), M. R. (1), T. D. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonych firm i obietnice uregulowania płatności w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 350.926,16 zł za przewożenie i postój wagonów nadesłanych dla firmy Central (...) i (...) na szkodę (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XXXVI. w miesiącu lutym 1999 roku w W., G. i innych miastach P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. (1), J. W. (1), K. M. (1), A. G. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do prowadzonych firm (...) oraz złożeniu obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Przedsiębiorstwo (...), wyłudzając na jego szkodę węgiel o wartości 212.434,33 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

XXXVII. w dniu 19 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), J. W. (1), K. M. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do prowadzonej firmy (...) i złożeniu obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) sp. cywilna T. i Z. D., wyłudzając na jego szkodę 1100 ton miazgi o wartości 136.865 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

XXXVIII. w okresie od 12 sierpnia do 27 sierpnia 1999 roku w G. i K. działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), J. W. (1), K. M. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) i złożeniu obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym wyłudził 279 ton węgla o wartości 43.411 PLN na szkodę Biura Handlowego (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XXXIX. w dniu 19 grudnia 1997 roku w C. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i T. N. poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonych firm (...) i (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) SA w C. w kwocie 200.000 złotych w ten sposób, że firma ta wypłaciła powyższą kwotę

z tytułu gwarancji ubezpieczeniowej jako zapłatę za pobrany węgiel, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

XL. w dniu 12 stycznia 1999 roku w B., G. działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i T. N. poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) i zamiaru uiszczenia zapłaty wyłudził węgiel o łącznej wartości 208 340,13 PLN na szkodę sp. z o. o. (...) w B., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

XLI. w okresie od 26 kwietnia 2000 roku do 16 maja 2000 roku w G. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) i zamiaru uiszczenia zapłaty wyłudził węgiel o łącznej wartości 44 595,30 zł na szkodę s.c. (...) w G., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XLII. w okresie od 26 do 30 czerwca 2000 roku w G. i B. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) i zamiaru uiszczenia zapłaty wyłudził węgiel o łącznej wartości 1368 zł. na szkodę s.c. (...) w G., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XLIII. w okresie od stycznia 1997 roku do maja 1999 roku w G., G., B., K., E., W. i w Ł. wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), J. W. (1), T. N., S. S. (1), R. R. (2), K. M. (1), W. R., Z. I., T. M., M. R. (1) i T. D. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie oszustw, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

2. T. N. oskarżonego o to, że:

XLIV. w okresie od 27 stycznia 1997 roku do 10 lutego 1997 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) i A. G. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym wyłudził węgiel o wartości co najmniej 170 000 PLN na szkodę Centrali (...) SA w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XLV. w okresie od 31 maja 1997 roku do 21 października 1997 roku w G., B. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) i A. G. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym wyłudził węgiel o wartości co najmniej 1 244 045,10 PLN na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) w B., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XLVI. w okresie od 26 stycznia 1998 roku do 18 maja 1998 roku w G., E. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), R. R. (2) i M. C. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym wyłudził węgiel o wartości co najmniej 980.744,03 PLN na szkodę Przedsiębiorstwa (...) w E., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XLVII. w okresie od 16 kwietnia 1999 roku do 20 maja 1999 roku w W., G. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), M. C. (1), K. M. (1), R. R. (2), T. D. (1), M. R. (1), J. W. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym wyłudził węgiel o wartości co najmniej 1.015.581,52 PLN na szkodę Zakładu (...) sp. z o. o. w W., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XLVIII. w dniu 10 kwietnia 1998 roku działając wspólnie i w porozumieniu z W. R., Z. I., M. C. (1), A. G. (1), S. S. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonych firm (...) i wynikające z zawartych umów leasingu operacyjnego obietnice uregulowania płatności za już wcześniej wyleasingowane maszyny i urządzenia do

przetwórstwa mięsnego o wartości 651.703,77 PLN doprowadził leasingodawcę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tym samym działając na szkodę (...) w G., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XLIX. w okresie od 10 listopada 1997 roku do 29 grudnia 1997 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i M. C. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożeniu obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) w K. O/Ł. nie uiszczając opłat za przewożenie w kwocie 48.066,30 zł, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

L. w okresie od 27 lipca 1998 roku do 6 sierpnia 1998 roku w G., S. i innych miejscowościach, działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1) i M. C. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożeniu obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym wyłudził 1.592 tony węgla o wartości 116.959,30 zł na szkodę PPHU (...) sp. z o. o. w S., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LI. w okresie od 29 września 1998 roku do 02 lutego 1999 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), M. C. (1), R. R. (2) i w sposób opisany w pkt L wyłudził 3.667 tony węgla o wartości 645.566,40 zł na szkodę firmy (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LII. w okresie od 19 stycznia 1998 roku do 23 listopada 1998 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając w ciągu przestępstw oraz wspólnie i w porozumieniu z osobami wymienionymi w pkt L i w sposób tam opisany doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 123.343,06 zł poprzez nie uregulowanie wpłat kolejowych za przewożenie i postój wagonów nadesłanych dla sp. z o. o. (...) działając na szkodę (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LIII. w okresie od 9 marca 1999 roku do 01 czerwca 1999 roku w G., B., K., działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), M. C. (1), J. W. (1), K. M. (1), R. R. (2), M. R. (1), T. D. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonych firm i obietnice uregulowania płatności w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 350.926,16 zł za przewożenie i postój wagonów nadesłanych dla firmy Central (...) i (...) na szkodę (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LIV. w dniu 12 stycznia 1999 roku w B., G. działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1), A. G. (1) i T. M. poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) i zamiaru uiszczenia zapłaty wyłudził węgiel o łącznej wartości 208 340,13 PLN na szkodę sp. z o. o. (...) w B., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LV. w listopadzie 1999 roku w K. i G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożeniu obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółkę akcyjną (...) wyłudzając na jej szkodę węgiel o wartości 24.407,23 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk,

LVI. w okresie od grudnia 1998 roku do stycznia 1999 roku w J. i G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. oraz w sposób opisany w pkt LV doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) wyłudzając na jej szkodę węgiel o wartości 98.019,07 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk,

LVII. w październiku 1998 roku w G. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. oraz w sposób opisany w pkt LV doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę Przedsiębiorstwo (...) wyłudzając prace wodociągowe o wartości 13.090 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk,

LVIII. w styczniu 2000 roku w S., G. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. oraz w sposób opisany w pkt LV doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę spółkę z o. o. (...) ze S. wyłudając na jej szkodę węgiel o wartości 194.586,86 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LIX. w styczniu 1999 roku w G., G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. oraz w sposób opisany w pkt LV doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę spółkę z o. o. (...) z G. wyłudając na jej szkodę węgiel o wartości 107.749,84 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LX. w lutym 1999 roku w J., G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. M. oraz w sposób opisany w pkt LV doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Kopalnię (...) w J. wyłudając na jej szkodę węgiel o wartości 38.192,29 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk,

LXI. w dniu 19 grudnia 1997 roku w C. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) i A. G. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonych firmy (...) i (...) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) SA w C. w kwocie 200.000 złotych w ten sposób, że firma ta wypłaciła powyższą kwotę z tytułu gwarancji ubezpieczeniowej jako zapłatę za pobrany węgiel, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LXII. w okresie od stycznia 1997 roku do maja 1999 roku w G., G., B., K., E., W. i w Ł. wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), J. W. (1), M. C. (1), S. S. (1), R. R. (2), K. M. (1), W. R., Z. I., T. M., M. R. (1) i T. D. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie oszustw, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

(czyny opisane w punktach LXIII-LXV wyłączono do odrębnego rozpoznania)

3. **J. W. (1)** oskarżonego o to, że:

LXVI. w okresie od 16 kwietnia 1999 roku do 29 maja 1999 roku w G., G. i W. działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), M. C. (1), T. N., K. M. (1), R. R. (2), T. D. (1), M. R. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej przez siebie firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) sp. z o. o. wyłudając na jego szkodę 8.131,300 kg węgla o wartości 1.015.581,52 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LXVII. w okresie od 23.11.1998 roku do 12.01.1999 roku w G., G. i innych miejscowościach działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy CENTRAL - (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w późniejszym terminie wyłudził 881 ton węgla o wartości 239.735,64 zł na szkodę (...) Przedsiębiorstwa (...) w G., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LXVIII. w okresie od 9 marca 1999 roku do 01 czerwca 1999 roku w G., B., K. działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. N., M. C. (1), K. M. (1), R. R. (2), M. R. (1), T. D. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonych firm i obietnice uregulowania płatności w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 350.926,16 zł za przewoźne i postój wagonów nadesłanych dla firmy Central (...) na szkodę (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LXIX. w miesiącu lutym 1999 roku w W., G. i innych miastach P., działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. (1), M. C. (1), K. M. (1), A. G. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do prowadzonych firm (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Przedsiębiorstwo (...), wyłudając na jego szkodę węgiel o wartości 212.434,33 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LXX. w dniu 19 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1), M. C. (1), A. G. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do prowadzonej firmy (...) i złożenie obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) sp. cywilna T. i Z. D., wyłudżając na jego szkodę 1100 ton mialu o wartości 136.865 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LXXI. w okresie od 12 sierpnia do 27 sierpnia 1999 roku w G. i K. działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1) i M. C. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) i złożenie obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym wyłudził 279 ton węgla o wartości 43.411 PLN na szkodę Biura Handlowego (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LXXII. w okresie od stycznia 1997 roku do maja 1999 roku w G., G. i W. wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), M. C. (1), S. S. (1), R. R. (2), T. N., K. M. (1), W. R., Z. I., T. M., M. R. (1) i T. D. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie oszustw, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

4. **K. M. (1)** oskarżonego o to, że:

LXXIII. w dniu 03 lipca 1998 roku w G. i G. poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym wyłudził 115 ton węgla o wartości 30.782,88 PLN na szkodę Przedsiębiorstwa (...), tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk,

LXXIV. w okresie od 05 do 20 maja 1999 roku w W. i G., działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), M. C. (1), M. R. (1), A. G. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółkę z o. o. (...) wyłudżając na jej szkodę około 1000 ton węgla o wartości 212.434,33 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LXXV. w dniu 19 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), M. C. (1), A. G. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do prowadzonej firmy (...) i złożenie obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) sp. cywilna T. i Z. D., wyłudżając na jego szkodę 1100 ton mialu o wartości 136.865 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LXXVI. w okresie od 12 sierpnia do 27 sierpnia 1999 roku w G. i K. działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), A. G. (1) i M. C. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) i złożenie obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym wyłudził 279 ton węgla o wartości 43.411 PLN na szkodę Biura Handlowego (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LXXVII. w okresie od 23.11.1998 roku do 12.01.1999 roku w G., G. i innych miejscowościach działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy CENTRAL - (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w późniejszym terminie wyłudził 881 ton węgla o wartości 239.735,64 zł na szkodę (...) Przedsiębiorstwa (...) w G., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LXXVIII. w okresie od 9 marca 1999 roku do 1 czerwca 1999 roku w G., B., K. działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. N., M. R. (1), R. R. (2), T. D. (1), M. C. (1), J. W. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonych firm i obietnice uregulowania płatności w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 350.926,16 zł za przewoźne i postój

wagonów nadesłanych dla firmy Central (...) na szkodę (...) w K., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LXXIX. w okresie od 16 kwietnia 1999 roku do 29 maja 1999 roku w G., G. i W. działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), T. N., M. C. (1), M. R. (1), R. R. (2), T. D. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej przez siebie firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) sp. z o. o. wyłudając na jego szkodę 8.131,300 kg węgla o wartości 1.015.581,52 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LXXX. w okresie od listopada 1998 roku do czerwca 1999 roku w G. i innych miejscowościach wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), J. W. (1), M. C. (1), T. N., S. S. (1), R. R. (2), W. R., Z. I., T. M., M. R. (1) i T. D. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie oszustw, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

5. **T. M.** oskarżonego o to, że:

LXXXI. w okresie od 16.04.1999 roku do 20 maja 1999 roku w G., G. i W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), M. C. (1), K. M. (1), M. R. (1), R. R. (2), T. D. (1), T. N. i J. W. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonych firm (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) sp. z o. o. wyłudając na jego szkodę węgiel o wartości 1.015.581,52 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

LXXXII. w dniu 12 stycznia 1999 roku w B., G. działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), M. C. (1) i T. N. poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) i zamiaru uiszczenia zapłaty wyłudził węgiel o łącznej wartości 208 340,13 PLN na szkodę sp. z o. o. (...) w B., tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LXXXIII. w listopadzie 1999 roku w K. i G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. N. poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółkę akcyjną (...) wyłudając na jej szkodę węgiel o wartości 24.407,23 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk,

LXXXIV. w okresie od grudnia 1998 roku do stycznia 1999 roku w J. i G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. N. oraz w sposób opisany w pkt LXXXIII doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) wyłudając na jej szkodę węgiel o wartości 98.019,07 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk,

LXXXV. w październiku 1998 roku w G. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z T. N. oraz w sposób opisany w pkt LXXXIII doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę Przedsiębiorstwo (...) wyłudając prace wodociągowe o wartości 13.090 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk,

LXXXVI. w styczniu 2000 roku w S., G. i P. działając wspólnie i w porozumieniu z T. N. oraz w sposób opisany w pkt LXXXIII doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę spółkę z o. o. (...) ze S. wyłudając na jej szkodę węgiel o wartości 194.586,86 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LXXXVII. w styczniu 1999 roku w G., G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. N. oraz w sposób opisany w pkt LXXXIII doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółkę z o. o. (...) z Gniewa wyłudając na jej szkodę węgiel o wartości 107.749.84 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

LXXXVIII. w lutym 1999 roku w J., G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. N. oraz w sposób opisany w pkt LXXXIII doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Kopalnię (...) w J. wyłudając na jej szkodę węgiel o wartości 38.192,29 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk,

LXXXIX. w okresie od kwietnia 1999 roku do stycznia 2000 roku w G., G. i innych miejscowościach działając wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), J. W. (1), M. C. (1), T. N., R. R. (2), K. M. (1), W. R., Z. I., M. R. (1) i T. D. (1) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie oszustw, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk;

(czyny opisane w punktach XC-XCIII wyłączono do odrębnego rozpoznania)

6. **M. R. (1)** oskarżonego o to, że:

XCIV. (w akcie oskarżenia LIXIV) w okresie od 16 kwietnia 1999 roku do 29 maja 1999 roku w G., G. i W. działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z A. G. (1), M. C. (1), T. N., J. W. (1), K. M. (1), R. R. (2), T. D. (1), poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności prowadzonych firm (...), W., R. oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) sp. z o. o. wyłudając na jego szkodę węgiel o wartości 1.015.581,52 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk w zw. z art.12 kk,

XCIV. (w akcie oskarżenia LIXV) w okresie miesiąca maja 1999 roku w W., G. i innych miastach P., działając w warunkach przestępstwa ciągłego oraz wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), K. M. (1), A. G. (1) i M. C. (1) poprzez wprowadzenie w błąd co do prowadzonej firmy (...) oraz złożenie obietnicy uregulowania płatności za pobrany towar w terminie późniejszym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Przedsiębiorstwo (...) wyłudając na jego szkodę węgiel o wartości 212.434,33 PLN, tj. o przestępstwo z art.286 § 1 kk w zw. z art.294 § 1 kk,

XCIV. (w akcie oskarżenia LIXVI) w okresie od lutego 1999 roku do stycznia 2000 roku w G., G. i innych miejscowościach na terenie Polski, działając z A. G. (1), J. W. (1), M. C. (1), T. N., K. M. (1), W. R., Z. I., T. M., T. D. (1) i R. R. (2) brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie oszustw, tj. o przestępstwo z art.258 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2018r. w sprawie sygn. akt IV K 201/14:

I. uniewinnił **M. C. (1)** od popełnienia czynów zarzuconych w punktach XXV, XXVI, XXVII, XXIX, XXX, XXXI, XXXII, XXXIV, XXXVIII, XXXIX, XLII aktu oskarżenia;

II. na mocy art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu **M. C. (1)** w punkcie XLIII aktu oskarżenia wobec stwierdzenia przedawnienia karalności;

III. uznał oskarżonego **M. C. (1)** za winnego popełnienia:

a. w ramach czynu zarzuconego w punkcie XXVIII aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 16 kwietnia 1999 roku do dnia 28 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu T. N., J. W. (1), K. M. (1) i M. R. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli Zakładu (...) sp. z o. o. w W. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...), w tym co do wartości zabezpieczenia, możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził **Zakład (...) sp. z o. o. w W.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 1.015.581,52 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

b. w ramach czynu zarzuconego w punkcie XXXIII aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 07 grudnia 1998 roku do dnia 02 lutego 1999 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z T. N. i inną, ustaloną osobą, co do której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie pracowników P. S. w błąd co do wiarygodności Przedsiębiorstwa Producyjno-Usługowego (...) sp. z o. o. w G., w szczególności co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy sprzedaży z dnia 29 września 1998 roku, doprowadził P. S., prowadzącego

działalność gospodarczą pod firmą (...) **w K.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 814,5 tony węgla o wartości 209.538,05 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

c. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXXV aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 09 marca 1999 roku do dnia 01 czerwca 1999 roku w G., B., K., działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i K. M. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie przedstawicieli (...) w K. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...) oraz działalności gospodarczej prowadzonej przez M. C. (1) pod firmą (...), w tym co do możliwości i zamiaru wywiązania się z umowy, doprowadził (...) **w K.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci składów do przewozu węgla, nie uiszczając zapłaty za przewoźne i postój wagonów w kwocie 350.926,16 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

d. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXXVI aktu oskarżenia tego, że w lutym 1999 roku w W. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1), K. M. (1) i M. R. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) sp. z o. o. w W. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...), w tym co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził (...) **sp. z o. o. w W.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 212.434,33 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

e. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XL aktu oskarżenia tego, że w dniu 12 stycznia 1999 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, co do której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania poprzez wprowadzenie w błąd co do wiarygodności Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) sp. z o. o. w G., w szczególności co do możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził (...) **sp. z o. o. w B.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 208 340,13 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go

i za ciąg wyżej wymienionych przestępstw przy zastosowaniu art. 4§1 kk i art. 91§1 kk w brzmieniu pierwotnym, na mocy art. 294§1 kk w zw. z art. 33§1, §2 i §3 kk w brzmieniu pierwotnym wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

II. uznał oskarżonego **M. C. (1)** za winnego popełnienia:

a. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXXVII aktu oskarżenia tego, że w dniu 19 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) i K. M. (1), poprzez wprowadzenie Z. D. w błąd co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...), w tym co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził T. i Z. D., prowadzących działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej Zakład (...) **i (...) s.c.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 1.100 ton mialu węglowego o wartości 136.865 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

b. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XLI aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 26 kwietnia 2000 roku do dnia 16 maja 2000 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, co do której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie przedstawiciela (...) s.c. w G. w błąd co do wiarygodności Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) sp. z o. o. w G., w szczególności co do możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził (...) **s.c. w G.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci

węgla o łącznej wartości 44.595,30 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go

i za ciąg wyżej wymienionych przestępstw przy zastosowaniu art. 4§1 kk i art. 91§1 kk w brzmieniu pierwotnym, na mocy art. 286§1 kk w zw. z art. 33§1, §2 i §3 kk w brzmieniu pierwotnym wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz 70 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

III. przy zastosowaniu art. 4§1 kk, na mocy art. 91§2 kk w zw. z art. 86§1 i §2 kk w brzmieniu pierwotnym połączył kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone oskarżonemu **M. C. (1)** w punktach III i IV wyroku i orzekł karę łączną 3 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 250 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

IV. na mocy art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu **M. C. (1)** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 16 czerwca 2000 roku do dnia 20 lutego 2001 roku, przyjmując dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dniowi kary łącznej pozbawienia wolności;

V. uniewinnił **T. N.** od popełnienia czynów zarzuconych w punktach LIII, LIV, LV, LVII, LVIII, LXI aktu oskarżenia;

VI. na mocy art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu **T. N.** w punkcie LXII aktu oskarżenia wobec stwierdzenia przedawnienia karalności;

VII. uznał oskarżonego **T. N.** za winnego popełnienia:

a. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XLIV aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 27 stycznia 1997 roku do dnia 10 lutego 1997 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) w K. co do wiarygodności Przedsiębiorstwa Usługowo-Produkcyjnego (...) spółki z o. o. w G., w tym co do możliwości i zamiaru wywiązania się z umowy, doprowadził **Centrale (...) SA w K.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o łącznej wartości 170.000 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

b. w ramach czynów zarzuconych w punktach XLIX i LII aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 10 listopada 1997 roku do dnia 19 maja 1998 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie przedstawicieli (...) w K. co do wiarygodności Przedsiębiorstwa Usługowo-Produkcyjnego (...) spółki z o. o. w G., w tym co do możliwości i zamiaru wywiązania się z umowy, doprowadził **(...) w K.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci składów do przewozu węgla, nie uiszczając zapłaty w kwocie 78.443,49 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

c. w ramach czynu zarzucanego w punkcie L aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 27 lipca 1998 roku do dnia 06 sierpnia 1998 roku w G., G., S. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, co do której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie R. D. (1) w błąd co do wiarygodności Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) sp. z o. o. w G., w szczególności co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy sprzedaży, doprowadził **PPHU (...) sp. z o. o. w S.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 1.592 ton węgla o łącznej wartości 116.959,30 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

d. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LVI aktu oskarżenia tego, że w okresie od grudnia 1998 roku do stycznia 1999 roku w J. i G. działając, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd K. W. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. w G. z zaciągniętego zobowiązania doprowadził K. W., prowadzącego działalność

gospodarczą pod firmą Firma Handlowo-Usługowa (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 98.019,07 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

e. w ramach czynu zarzuconego w punkcie LIX aktu oskarżenia tego, że w dniu 19 stycznia 1999 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) spółki z o. o. w G. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. w G. z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził (...) **spółki z o. o. w G.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o łącznej wartości 107.749,84 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

f. w ramach czynu zarzuconego w punkcie LX aktu oskarżenia tego, że w lutym 1999 roku w J., G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli Kopalni (...) w J. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. w G. z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził **Kopalnię (...) w J.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 38.192,29 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go

i za ciąg wyżej wymienionych przestępstw przy zastosowaniu art. 4§1 kk i art. 91§1 kk w brzmieniu pierwotnym, na mocy art. 286§1 kk w zw. z art. 33§1, §2 i §3 kk w brzmieniu pierwotnym wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

VIII. uznał oskarżonego **T. N.** za winnego popełnienia:

a. w ramach czynu zarzuconego w punkcie XLV aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 31 maja 1997 roku do dnia 21 października 1997 roku w G. i B., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie L. O. w błąd co do wiarygodności Przedsiębiorstwa Usługowo-Produkcyjnego (...) spółki z o. o. w G., w tym co do możliwości i zamiaru wywiązania się z umowy dostawy, doprowadził L. O., prowadząc działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) **L. O.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 789.544,46 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

b. w ramach czynu zarzuconego w punkcie XLVI aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 26 stycznia 1998 roku do dnia 18 maja 1998 roku w G., E. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, co do której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie pracowników Przedsiębiorstwa (...) w błąd co do wiarygodności Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) sp. z o. o. w G., w szczególności co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadzili H. N., prowadząc działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) **w E.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 868.691,90 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

c. w ramach czynu zarzuconego w punkcie XLVII aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 16 kwietnia 1999 roku do dnia 28 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu M. C. (1), J. W. (1), K. M. (1) i M. R. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli Zakładu (...) sp. z o. o. w W. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą (...), w tym co do wartości zabezpieczenia, możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził **Zakład (...) sp. z o. o. w W.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 1.015.581,52 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował

jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

d. w ramach czynu zarzuconego w punkcie XLVIII aktu oskarżenia tego, że w dniu 10 kwietnia 1998 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi, ustalonymi osobami, co do których wyłączono sprawę do odrębnego rozpoznania, poprzez wprowadzenie przedstawicieli (...) SA w G. w błąd co do wiarygodności Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) sp. z o. o. w G. oraz S. S. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod firmami (...) i (...), w tym co do możliwości i zamiaru z wywiązania się z umowy leasingu operacyjnego, doprowadził (...) SA w G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 651.703,77 złotych w ten sposób, że zawarł w imieniu Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) sp. z o. o. w G. umowę leasingu operacyjnego nr (...), na podstawie której (...) **SA w G.** wypłacił S. S. (1) kwotę 651.703,77 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

e. w ramach czynu zarzuconego w punkcie LI aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 29 września 1998 roku do dnia 02 lutego 1999 roku w G., K. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z inną, ustaloną osobą, co do której sprawę wyłączono do odrębnego rozpoznania, a w okresie od dnia 07 grudnia 1998 roku do dnia 02 lutego 1999 roku także wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie A. S. w błąd co do wiarygodności Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowego (...) sp. z o. o. w G., w szczególności co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy sprzedaży, doprowadził P. S., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) **W K.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 3.667 ton węgla o wartości 645.566,40 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

i za ciąg wyżej wymienionych przestępstw przy zastosowaniu art. 4§1 kk i art. 91§1 kk w brzmieniu pierwotnym, na mocy art. 294§1 kk w zw. z art. 33§1, §2 i §3 kk w brzmieniu pierwotnym wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 250 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

IX. przy zastosowaniu art. 4§1 kk, na mocy art. 91§2 kk w zw. z art. 86§1 i §2 kk w brzmieniu pierwotnym połączył kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone oskarżonemu **T. N.** w punktach IX i X wyroku i orzekł karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 400 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

X. na mocy art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu **T. N.** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 19 czerwca 2000 roku do dnia 13 marca 2001 roku, przyjmując dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dniowi kary łącznej pozbawienia wolności;

XI. na mocy art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu **J. W. (1)** w punkcie LXXII aktu oskarżenia wobec stwierdzenia przedawnienia karalności;

XII. uznał oskarżonego **J. W. (1)** za winnego popełnienia:

a. w ramach czynu zarzuconego w punkcie LXVI aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 16 kwietnia 1999 roku do dnia 28 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1), T. N., K. M. (1) i M. R. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli Zakładu (...) sp. z o. o. w W. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...), w tym co do wartości zabezpieczenia, możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził **Zakład (...) sp. z o. o. w W.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 1.015.581,52 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk

zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

b. w ramach czynu zarzuconego w punkcie LXVII aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 23 listopada 1998 roku do dnia 12 stycznia 1999 roku w G., G. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) SA w P. co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania doprowadził (...) **SA w P.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 881 ton węgla o wartości 239.735,64 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

c. w ramach czynów zarzuconego w punkcie LXVIII aktu oskarżenia tego, że w okresie od 09 marca 1999 roku do 01 czerwca 1999 roku w G., B., K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) i K. M. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie przedstawicieli (...) w K. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...) oraz działalności gospodarczej prowadzonej przez M. C. (1) pod firmą (...), w tym co do możliwości i zamiaru wywiązania się z umowy, doprowadził (...) **w K.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci składów do przewozu węgla, nie uiszczając zapłaty za przewoźne i postój wagonów w kwocie 350.926,16 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

d. w ramach czynu zarzuconego w punkcie LXIX aktu oskarżenia tego, że w lutym 1999 roku w W. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1), K. M. (1) i M. R. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) sp. z o. o. w W. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą (...), w tym co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania doprowadził (...) **sp. z o. o. w W.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 212.434,33 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go

i za ciąg wyżej wymienionych przestępstw przy zastosowaniu art. 4§1 kk i art. 91§1 kk w brzmieniu pierwotnym, na mocy art. 294§1 kk w zw. z art. 33§1, §2 i §3 kk w brzmieniu pierwotnym wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

XIII. uznał oskarżonego **J. W. (1)** za winnego popełnienia:

a. w ramach czynu zarzuconego w punkcie LXX aktu oskarżenia tego, że w dniu 19 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) i K. M. (1), poprzez wprowadzenie Z. D. w błąd co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...), w tym co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził T. i Z. D., prowadzących działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej Zakład (...) **i (...) s.c.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 1.100 ton miazgi węglowej o wartości 136.865 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

b. w ramach czynu zarzuconego w punkcie LXXI aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 12 sierpnia 1999 roku do dnia 27 sierpnia 1999 roku w G. i K. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie M. S. (1) w błąd co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą Central - (...), w tym co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem M. S. (1), prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Handel (...) **w K.** w postaci 279 ton węgla o łącznej wartości 43.411 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

i za ciąg wyżej wymienionych przestępstw przy zastosowaniu art. 4§1 kk i art. 91§1 kk w brzmieniu pierwotnym, na mocy art. 286§1 kk w zw. z art. 33§1, §2 i §3 kk w brzmieniu pierwotnym wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz 80 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

XIV. przy zastosowaniu art. 4§1 kk, na mocy art. 91§2 kk w zw. z art. 86§1 i §2 kk w brzmieniu pierwotnym połączył kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone oskarżonemu **J. W. (1)** w punktach XIV i XV wyroku i orzekł karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 150 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

XV. na mocy art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu **J. W. (1)** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 21 czerwca 2000 roku do dnia 27 lutego 2001 roku, przyjmując dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dniowi kary łącznej pozbawienia wolności;

XVI. uniewinnił **K. M. (1)** od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie LXXVI aktu oskarżenia;

XVII. na mocy art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu **K. M. (1)** w punkcie LXXX aktu oskarżenia wobec stwierdzenia przedawnienia karalności;

XVIII. przy ustaleniu w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXXIII aktu oskarżenia, że **K. M. (1)** w dniu 03 lipca 1998 roku w G. i G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) SA w G. co do wiarygodności (...) spółki z o. o. w G., w tym co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził **Przedsiębiorstwo (...) SA w G.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 115 ton węgla o wartości 30.782,88 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 205§1 dkk, na mocy art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie w tym zakresie wobec przedawnienia karalności z dniem 03 lipca 2013 roku;

XIX. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXXV aktu oskarżenia uznał oskarżonego **K. M. (1)** za winnego popełnienia tego, że w dniu 19 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) i J. W. (1), poprzez wprowadzenie Z. D. w błąd co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...), w tym co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził T. i Z. D., prowadzących działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej Zakład (...) **i (...) s.c.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 1.100 ton miazgi węglowej o wartości 136.865 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go, a na mocy art. 286§1 kk w zw. z art. 33§1, §2 i §3 kk w brzmieniu pierwotnym wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 30 stawek dziennych, ustalając wysokość stawki na 10 złotych;

XX. uznał oskarżonego **K. M. (1)** za winnego popełnienia:

a. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXXIV aktu oskarżenia tego, że w lutym 1999 roku w W. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1), J. W. (1) i M. R. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) sp. z o. o. w W. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...), w tym co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził **(...) sp. z o. o. w W.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 212.434,33 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

b. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXXVII aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 23 listopada 1998 roku do dnia 12 stycznia 1999 roku w G., G. i innych miejscowościach, działając wspólnie i w porozumieniu z J. W. (1) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) SA w P. co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania doprowadził **(...) SA w P.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 881 ton węgla o wartości 239.735,64

złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

c. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXXVIII aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 09 marca 1999 roku do dnia 01 czerwca 1999 roku w G., B., K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1) i J. W. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie przedstawicieli (...) w K. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...) oraz działalności gospodarczej prowadzonej przez M. C. (1) pod firmą (...), w tym co do możliwości i zamiaru wywiązania się z umowy, doprowadził **(...) w K.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci składów do przewozu węgla, nie uiszczając zapłaty za przewoźne i postój wagonów w kwocie 350.926,16 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

d. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXXIX aktu oskarżenia tego, że w okresie od dnia 16 kwietnia 1999 roku do dnia 28 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1), T. N., J. W. (1) i M. R. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli Zakładu (...) sp. z o. o. w W. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...), w tym co do wartości zabezpieczenia, możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził **Zakład (...) sp. z o. o. w W.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 1.015.581,52 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

i za ciąg wyżej wymienionych przestępstw przy zastosowaniu art. 4§1 kk i art. 91§1 kk w brzmieniu pierwotnym, na mocy art. 294§1 kk w zw. z art. 33§1, §2 i §3 kk w brzmieniu pierwotnym wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

XXI. przy zastosowaniu art. 4§1 kk, na mocy art. 91§2 kk w zw. z art. 86§1 i §2 kk w brzmieniu pierwotnym połączył kary pozbawienia wolności i kary grzywny wymierzone oskarżonemu **K. M. (1)** w punktach XXI i XXII wyroku i orzekł karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

XXII. na mocy art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu **K. M. (1)** na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 31 stycznia 2001 roku do dnia 28 września 2001 roku, przyjmując dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dniowi kary łącznej pozbawienia wolności;

XXIII. uniewinnił **T. M.** od popełnienia czynów zarzucanych w punktach LXXXI, LXXXII, LXXXIV, LXXXV aktu oskarżenia;

XXIV. na mocy art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu **T. M.** w punkcie LXXXIX aktu oskarżenia wobec stwierdzenia przedawnienia karalności;

XXV. uznał oskarżonego **T. M.** za winnego popełnienia:

a. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXXXIII aktu oskarżenia tego, że w listopadzie 1999 roku w G. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) SA w K. co do wiarygodności Przedsiębiorstwa (...) spółki z o. o. w G., w tym co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził **(...) SA w K.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 24.407,23 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

b. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXXXVI aktu oskarżenia tego, że w styczniu 2000 roku w S. i G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd przedstawiciela (...) sp. z o. o. w S. co do wiarygodności Przedsiębiorstwa (...) spółki z o. o. w G., w tym co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził (...) **sp. z o. o. w S.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o łącznej 194.586,86 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

c. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXXXVII aktu tego, że w dniu 19 stycznia 1999 roku w G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) spółki z o. o. w G. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. w G. z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził (...) **spółki z o. o. w G.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o łącznej wartości 107.749,84 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

d. w ramach czynu zarzucanego w punkcie LXXXVIII aktu oskarżenia tego, że w lutym 1999 roku w J., G. działając wspólnie i w porozumieniu z T. N., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli Kopalni (...) w J. co do zamiaru i możliwości wywiązania się przez Przedsiębiorstwo (...) sp. z o. o. w G. z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził **Kopalnię (...) w J.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 38.192,29 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

i za ciąg wyżej wymienionych przestępstw przy zastosowaniu art. 4§1 kk i art. 91§1 kk w brzmieniu pierwotnym, na mocy art. 286§1 kk w zw. z art. 33§1, §2 i §3 kk w brzmieniu pierwotnym wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 140 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

XXVI. przy zastosowaniu art. 4§1 kk, na mocy art. 69§1 i §2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk w brzmieniu pierwotnym warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec **T. M.** na okres 3 lat próby;

XXVII. na mocy art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu **T. M.** na poczet orzeczonej kary 140 stawek dziennych grzywny okres 75 dni tymczasowego aresztowania w sprawie, tj. od dnia 02 marca 2001 roku do dnia 15 maja 2001 roku, przyjmując dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

XXVIII. na mocy art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej czynu zarzucanego oskarżonemu **M. R. (1)** w punkcie XCVI aktu oskarżenia (oznaczony w a/o jako pkt LIXVI) wobec stwierdzenia przedawnienia karalności;

XXIX. uznał oskarżonego **M. R. (1)** za winnego popełnienia:

a. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XCIV aktu oskarżenia (w akcie oskarżenia oznaczony jako LIXIV) tego, że w okresie od dnia 16 kwietnia 1999 roku do dnia 28 maja 1999 roku w G. i W., działając wspólnie i w porozumieniu z M. C. (1), T. N., J. W. (1) i K. M. (1), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli Zakładu (...) sp. z o. o. w W. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...), w tym co do wartości zabezpieczenia, możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, doprowadził **Zakład (...) sp. z o. o. w W.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 1.015.581,52 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go,

b. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XCV aktu oskarżenia (w akcie oskarżenia oznaczony jako LIXV) tego, że w lutym 1999 roku w W. i G., działając wspólnie i w porozumieniu M. C. (1), J. W. (1) i K. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli (...) sp. z o. o. w W. co do wiarygodności działalności gospodarczej prowadzonej przez J. W. (1) pod firmą Central - (...), w tym co do zamiaru wywiązania się z zaciągniętego

zobowiązania, doprowadził (...) **sp. z o. o. w W.** do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci węgla o wartości 212.434,33 złotych, który to czyn przy zastosowaniu art. 4§1 kk zakwalifikował jako występki z art. 286§1 kk w zw. z art. 294§1 kk w zw. z art. 12 kk w brzmieniu pierwotnym i na tej podstawie skazał go

i za ciąg wyżej wymienionych przestępstw przy zastosowaniu art. 4§1 kk i art. 91§1 kk w brzmieniu pierwotnym, na mocy art. 294§1 kk w zw. z art. 33§1, §2 i §3 kk w brzmieniu pierwotnym wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 120 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na 10 złotych;

XXX. przy zastosowaniu art. 4§1 kk, na mocy art. 69§1 i §2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk w brzmieniu pierwotnym warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec **M. R. (1)** na okres lat próby;

XXXI. na mocy art. 63§1 kk zaliczył oskarżonemu **M. R. (1)** na poczet orzeczonej kary 120 stawek dziennych grzywny okres 60 dni tymczasowego aresztowania w sprawie, tj. od dnia 01 czerwca 2001 roku do dnia 30 lipca 2001 roku, przyjmując dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

XXXII. na podstawie art. 624§1 kpk, art. 626§1 kpk w zw. z art. 627 kpk, art. 632 pkt 2 kpk, art. 633 kpk oraz art. 1 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego koszty sądowe w części obejmującej opłatę, tj. do oskarżonego:

- a. M. C. (1) w kwocie 900 złotych,
- b. T. N. w kwocie 1.200 złotych,
- c. J. W. (1) w kwocie 600 złotych,
- d. K. M. (1) w kwocie 800 złotych,
- e. T. M. w kwocie 580 złotych,
- f. M. R. (1) w kwocie 540 złotych

zwolnił ich od kosztów sądowych w pozostałej części oraz określił, że wydatki związane z oskarżeniem w części uniewinniającej i umarzającej postępowanie ponosi Skarb Państwa.

Apelacje od wyroku wywiedli obrońcy oskarżonych: K. M. (1), T. N., M. R. (1), M. C. (1) i T. M..

Obrońca oskarżonego M. C. (1) zaskarżyła wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia dotyczącego tego oskarżonego w pkt. III, IV, V zaskarżonego wyroku zarzucając mu:

1. odnośnie rozstrzygnięć w pkt. III a, b, d zaskarżonego wyroku naruszenie art. 438 pk. 4 kpk poprzez rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonych kar pozbawienia wolności wydanej w ramach czynu ciągłego m.in. dla tych przestępstw w związku z nie zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary pomimo zaistnienia ku temu przesłanek oraz obowiązku zastosowania tej instytucji na podstawie art. 60 § 3 k.k. w związku z ujawnieniem przez oskarżonego M. C. (1) istotnych danych dotyczących zarówno osób jak i okoliczności dotyczących wyżej wymienionych przestępstw, nie uwzględnienie w wystarczającym zakresie właściwości osobistych oskarżonego, długiego czasu jaki upłynął od popełnienia wyżej wymienionych przestępstw;

2. odnośnie rozstrzygnięć w pkt. III c, e oraz IV zaskarżonego wyroku naruszenie art. 438 pkt. 2 kpk mających wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk, poprzez przyjęcie zawinienia oskarżonego na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, jednak wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, oraz art. 5 kpk poprzez naruszenie zasady domniemania niewinności, w szczególności poprzez wyciągnięcie wniosków o popełnieniu czynów określonych w powyższych rozstrzygnięciach w oparciu o okoliczności dotyczące innych czynów, gdzie Sąd stwierdził dokonanie przestępstwo przez tych samych sprawców, a

także w oparciu o opinie biegłego G., która powstała w oparciu o niepełny materiał źródłowy, który mógłby umożliwić biegłemu wydanie wiarygodnej opinii dotyczących przedsięwzięć będących przedmiotem rozważań biegłego;

3. z ostrożności procesowej w zakresie rozstrzygnięć w pkt. III c, e oraz IV zaskarżonego wyroku naruszenie art. 438 pk. 4 poprzez rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonych kar pozbawienia wolności wydanej w ramach czynu ciągłego m.in. dla tych przestępstw w związku z nie zastosowaniem instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary pomimo zaistnienia ku temu przesłanek oraz obowiązkowi zastosowania tej instytucji na podstawie art. 60 § 3 k.k. jeżeli uznać, że również w zakresie powyższych przestępstw wina zarówno oskarżonego M. C. (1), jak i pozostałych współoskarżonych mogła zostać stwierdzona w związku z ujawnieniem przez oskarżonego M. C. (1) istotnych danych dotyczących zarówno osób jak i okoliczności dotyczących wyżej wymienionych przestępstw, nie uwzględnienie w wystarczającym zakresie właściwości osobistych oskarżonego, długiego czasu jaki upłynął od popełnienia wyżej wymienionych przestępstw;

4. w zakresie rozstrzygnięcia określonego w pkt. V zaskarżonego wyroku naruszenie art. 438 pk. 4 poprzez rażącą niewspółmierność (surowość) orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności poprzez zastosowanie zasady kumulacji w sytuacji, gdy przestępstwa wchodzące w skład kary łącznej są przestępstwami podobnymi, wymierzonymi w to samo dobro prawem chronione jakim jest mienie, popełnione czyny nie zostały popełnione w dużym odstępstwie czasu, nie uwzględnienie w wystarczającym zakresie właściwości osobistych oskarżonego.

Wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanych mu czynów opisanych w pkt. III c, e oraz IV zaskarżonego wyroku, ewentualnie wymierzenie kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, lub kary łagodniejszego rodzaju w zakresie powyższych czynów, jak i czynów opisanych w pkt. III a, b, d.

Ponadto wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonej kary łącznej poprzez wymierzenie kary łagodniejszej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji i warunkowego zawieszenia ewentualnie wymierzonej kary pozbawienia wolności.

Ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego T. N. zaskarżył wyrok w części, tj. w pkt: IX, X i XI, w których uznano oskarżonego za winnego popełnienia niektórych, spośród zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów, oraz wymierzono za nie karę łączną zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku oraz błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść tego orzeczenia, tj.:

1) dowód z opinii biegłego R. G. (1):

a) art. 193 § 1 k.p.k. i art. 201 k.p.k. poprzez samodzielne stwierdzenie przez Sąd okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a których stwierdzenie wymaga wiadomości specjalnych, tj. samodzielne ustalanie na podstawie własnych spostrzeżeń (założeń) oraz niepełnej i nierzetelnej opinii biegłego R. G. (1), daty popadnięcia przez (...) Sp. z o.o. w stan niewypłacalności, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi, że zobowiązania zaciągane przez tę Spółkę w okresie pełnienia przez T. N. funkcji Prezesa Zarządu w inkryminowanym okresie z góry skazane były na niewykonanie, albowiem nie pozwalała na to kondycja finansowa tejże Spółki (vide: str. 42 uzasadnienia wyroku odnośnie Przedsiębiorstwa (...) w E. oraz str. 33 i 34 uzasadnienia wyroku w zakresie oceny opinii biegłego R. G. (1));

b) art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami logiki i wiedzy uznanie opinii biegłego R. G. (1), opartej na wyliczeniach biegłej M. W. (1), której opinia została zdyskredytowana jako wykraczająca poza kompetencje biegłego, za wiarygodną w zakresie ustaleń dotyczących wskaźników płynności finansowej i rentowności przedsiębiorstw oskarżonych oraz dat utraty przez nie zdolności regulowania zobowiązań, mimo iż powyższe jest wewnętrznie sprzeczne, nadto stoi w jawnej opozycji do stanowiska biegłego, który jednoznacznie wskazał, że nie posiadał całej dokumentacji, wobec czego

jego opinia nie jest kategoryczna i jest możliwe, że gdyby całą dokumentację mu dostarczono, to wnioski jego opinii byłyby inne (por. przesłuchanie biegłego podczas rozpraw w dniach: 19.04.2017 r. oraz 14.06.2017 r.);

c) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami logiki uznanie, że biegły R. G. (1) ustalił daty, w których przedsiębiorstwa utraciły zdolność regulowania zobowiązań, mimo iż biegły w opinii ustnej uzupełniającej jednoznacznie wskazał, iż ustaleń w tym zakresie nie jest w stanie poczynić.

2) Opinia sądowo-psychiatryczna biegłych G. B.-D. i M. C. (2) art. 7 k.p.k. oraz art. 201 k.p.k. i 202 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k., poprzez uznanie za w pełni wiarygodną opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 05.01.2005 r. sporządzonej przez biegłe G. D. (1) i M. C. (2), pomimo niejasności opinii i wewnętrznej sprzeczności wniosków opinii z samym badaniem i dokumentacją medyczną będącą w posiadaniu biegłych, jak również braku kompetencji w/w do oceny stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, co powinno skutkować przeprowadzeniem przez Sąd dowodu z opinii uzupełniającej oraz przede wszystkim dowodu z opinii biegłego psychologa klinicznego ze specjalizacją II stopnia w neuropsychologii; Sąd pomimo wyraźnej dyspozycji Sądu Odwoławczego, nie dokonał analizy oraz nie zrealizował żadnej czynności celem rozpoznania zarzutu podniesionego przez obrońcę w apelacji z dnia 20 stycznia 2014 r..

3) Wyjaśnienia oskarżonych T. N., M. C. (1) i J. W. (1):

a) art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę wyjaśnień oskarżonego T. N., skutkującą uznaniem ich niewiarygodności, mimo iż wyjaśnienia te były spójne, logiczne, a ich zasadność znajdowała odzwierciedlenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym - zarówno w dokumentach, jak i zeznaniach świadków;

b) art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne wyjaśnień współoskarżonego M. C. (1) i J. W. (1) w zakresie, w jakim pomawiali oni T. N., pomimo że są one sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, jak również stanowiły one linię obrony oskarżonych mającą na celu umniejszenie znaczenia ich własnych czynów.

4) Kondycja finansowa (...) Sp. z o.o. przed dniem 19.05.1998r.

a) art. 410 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami logiki i niekonsekwentne względem zeznań innych świadków pominięcie, jako nieistotnych, części uznanych za wiarygodne zeznań świadków T. L. (1) i M. C. (3) w zakresie, w jakim wyżej wymienieni upatrywali kłopotów finansowych spółki w zaprzestaniu regulowania należności przez jej dłużników, albowiem świadkowie potrafili wskazać zbyt małą ilość zdarzeń potwierdzających to stanowisko, podczas gdy w przypadku innych świadków, przedstawiających okoliczności dla T. N. niekorzystne, niepamięć szczegółów, czy większej ilości danych, tłumaczona była wpływem czasu i nie skutkowało uznaniem ich niewiarygodności, czy pominięciem (vide: str. 27 uzasadnienia wyroku, pierwszy akapit u góry);

b) art. 410 k.p.k. poprzez faktyczne pominięcie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a to że w okresie sprawowania przez oskarżonego T. N. funkcji Prezesa Zarządu w poszczególnych przedsiębiorstwach, przedsiębiorstwa te wywiązywały się ze zobowiązań wobec ZUS i US, posiadały zorganizowaną strukturę pracowniczą, dostarczały środków życia (regularna wypłata wynagrodzeń) kilkudziesięciu stale zatrudnionym pracownikom, wynikających z uznanych za wiarygodne zeznań świadków - m.in. D. W. (1), Z. O. (2), czy Z. K.;

c) art. 410 k.p.k. ustalenie stanu faktycznego z pominięciem części zeznań D. W. (1), która wskazywała podczas przesłuchania w dniu 07.04.2015 r. (str. 4 protokołu rozprawy), że powodem problemów finansowych (...) Sp. z o.o. był brak płatności za węgiel od kontrahentów i konieczność płacenia wynikających z powyższego odsetek;

d) art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy uznanie, że nie posiada wymiernej wartości dokumentacja z badania sprawozdania finansowego (...) Sp. z o.o. za rok 1997, sporządzona przez Stowarzyszenie (...) Sp. z o.o. w G. oraz zeznania pracowników tego stowarzyszenia: J. K., A. W. (1) i J. P.;

e) art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy okoliczności, tj.: faktu, że prowadzona przez (...) Sp. z o.o. prowadziła realną działalność, zatrudniała pracowników, którzy funkcjonowali w określonych strukturach, a zatem nastawiona była na działalność długofalowe wynikających m.in. z uznanych za wiarygodne zeznań świadka M. G. oraz M. C. (3).

5) Transakcje handlowe (...) Sp. z o.o. przed dniem 19.05.1998r.

a) J. J. (2) S.:

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami doświadczenia, wiedzy i logiki uznanie, że działalność J. J. (2) S. stanowiła dla (...) Sp. z o.o. pomoc przy popełnianiu czynów zabronionych na szkodę innych podmiotów, a J. S. nie miała żadnego realnego wpływu na własną działalność, którą w całości kierował (od założenia po zakończenie) T. N.;

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami logiki oraz innymi zgromadzonymi w sprawie dowodami przyznanie wiarygodności zeznaniom J. S. w zakresie, w jakim w/w wskazywała, że wszystkie działania w ramach J. - (...) podejmowane były z polecenia T. N..

b) Centrala (...) S.A. w K.:

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami wiedzy gospodarczej, doświadczenia życiowego i logiki, niededukcyjne wnioskowanie, że skoro dostawy węgla z Centrali (...) S.A. rozpoczęły się w styczniu 1997 roku i zostały wstrzymane z powodu braku płatności w lutym 1997 roku, a dostawca uzyskał częściową zapłatę po podjęciu działań windykacyjnych, zaś odbiorcą węgla miała być (...) Sp. z o.o., to T. N. umyślnie i z zamiarem bezpośrednim wprowadził w błąd dostawcę co do możliwości płatniczych (...) Sp. z o.o. i woli zapłaty za umówiony węgiel, czym działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k. poprzez sprzeczne ze wskazaniami Sądu II Instancji pominięcie okoliczności, że Centrala (...) S.A. w K. przed zawarciem kontraktu z (...) Sp. z o.o. podjęła czynności weryfikujące wiarygodność (...) Sp. z o.o. m.in. uzyskała pozytywną opinię od Kopalni (...) o tym odbiorcy.

c) Przedsiębiorstwo Handlowo - Usługowe (...):

- art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne zeznań L. O. w zakresie, w którym w/w wskazywała, iż przed nawiązaniem przez PHU (...) współpracy handlowej z (...) Sp. z o.o. w/w uzyskała tylko informacje i dokumenty potwierdzające dobrą sytuację tego przedsiębiorstwa (k. 12339, 1583, 93 verte), mimo iż powyższe pozostaje w sprzeczności z również uznanymi za wiarygodne zeznaniami M. S. (2) (k. 3185 i nast., k. 1327, str. 10 uzasadnienia), który zeznał, iż informował L. O., że (...) Sp. z o.o. reguluje swoje należności z opóźnieniami;

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k. poprzez sprzeczne ze wskazaniami Sądu II Instancji pominięcie okoliczności, że (...) Sp. z o.o. była wierzycielem Spółdzielni (...). H. S. w M. i po częściowych wpłatach ze strony Spółdzielni przekazała im numer konta PHU (...) w B. z poleceniem bezpośredniego przelania tam reszty wierzytelności;

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. faktu, że T. N. osobiście do września 1998 roku spłacił około połowy dotychczasowego zadłużenia (...) Sp. z o.o. (połowę z kwoty 789.544,46 zł) wobec PHU (...), co wynika z zeznań L. O. (k. 94 i k. 1584), który to dowód został uznany za wiarygodny w całości, a zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych w całości,

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, wynikający z wyżej powołanych uchybień, a polegający na ustaleniu, że T. N. nie podjął żadnych działań mających na celu zaspokojenie wierzytelności PHU (...) i skutkowało ustaleniem po stronie T. N. zamiaru kierunkowego popełnienia wobec L. O. zarzucanego mu czynu.

d) Przedsiębiorstwo (...) w E.:

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnej okoliczności mającej znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. faktu, że (...) Sp. z o.o. wykupiła kilka weksli wystawionych w ramach relacji handlowych z Przedsiębiorstwem (...) w E., wynikającej z zeznań świadka H. K. (k. 1263 verte), który to dowód został uznany za wiarygodny w całości, a zatem powinien stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych;

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnej okoliczności mającej znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. faktu, że dokumentacja przedstawiona przez (...) Sp. z o.o. była weryfikowana nie tyle przez pracowników Przedsiębiorstwa (...) w E., co przez bank, który otwierał po weryfikacji dokumentów rejestrowych kontrahenta i weksla linię kredytową do dyskonta weksli, wynikającej z zeznań świadka T. W. (k.7898), który to dowód został uznany za wiarygodny w całości, a zatem powinien stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych;

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami wiedzy gospodarczej wnioskowanie, że skoro (...) Sp. z o.o. miał problemy z terminowym regulowaniem pieniężnych należności wobec Przedsiębiorstwa (...) w E., to dokonywanie kompensat węglowych nie świadczy o woli regulowania zobowiązania, a jedynie skuteczności działań windykacyjnych H.. Powyższe wnioskowanie jest nadto wnioskowaniem redukcyjnym, opierającym się na założeniu, że skoro (...) Sp. z o.o. nie miał środków na spłatę zobowiązania po jego zaciągnięciu, to nie miał ich również przed oraz w dacie zaciągnięcia zobowiązania, nadto zobowiązanie zaciągnął bez woli jego wykonania.

e) (...) S.A. w G.:

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami wiedzy gospodarczej i korporacyjnej, logiki i doświadczenia życiowego uznanie, że skoro główna księgowa (...) Sp. z o.o. - D. W. (1), ani mniejszościowa współniczka w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, posiadająca 10% udziałów w kapitale zakładowym spółki - (...), nie znały szczegółów nowego - mięsnego zamierzania Zarządu Spółki, to niewiarygodnymi są wyjaśnienia T. N., że plany takie posiadał i zawarcie umowy z (...) S.A. w G. miało realny wymiar i zamił gospodarczy, nastawiony na osiągnięcie legalnego dochodu;

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami wiedzy gospodarczej i doświadczenia życiowego uznanie, że skoro (...) Sp. z o.o. nie zajmowała się wcześniej przetwórstwem mięsa, to niewiarygodnymi są wyjaśnienia T. N., że plan uruchomienia przetwórstwa mięsnego dla Spółki tej istniał i zawarcie umowy z (...) S.A. w G. miało realny wymiar i zamił gospodarczy, nastawiony na osiągnięcie legalnego dochodu z tej właśnie branży;

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności, mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. faktu, że (...) Sp. z o.o. prowadziła punkt handlowy przy swojej siedzibie, w którym prowadziła sprzedaż artykułów innych niż węgiel, np. artykułów żywnościowych i przemysłowych, a działalność polegająca na handlu węglem nie była jedynym źródłem dochodu Spółki, wynikających z zeznań świadka A. G. (2) (protokół z rozprawy z dnia 27.11.2015 r. - str. 5) oraz W. P. (zeznania z dnia 09.10.2015 r., str. 2 protokołu rozprawy), które to dowody zostały uznane za wiarygodne w całości, a zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych;

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami wiedzy gospodarczej i prawn-handlowej uznanie, że udzielenie przez T. N. i jego małżonkę prywatnego poręczenia weksla wystawionego przez (...) Sp. z o.o. na rzecz (...) S.A. nie ma znaczenia dla oceny zamiaru oraz intencji Oskarżonego, który i tak odpowiadałby subsydiarnie za zobowiązania (...) Sp. z o.o.;

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności, że T. N. wynikające z weksla zadłużenie wobec (...) S.A. do dnia dzisiejszego spłaca i wyeksponowanie jedynie okoliczności, iż zadłużenia tego jeszcze nie spłacono (art. 4 k.p.k.);

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami wiedzy gospodarczej uznanie, że podejmowanie nowych działań gospodarczych, polegających na wyznaczaniu nowych kierunków działalności (plany podjęcia przetwórstwa mięsnego w C. przez (...) Sp. z o. o.), w obliczu nie do końca korzystnej sytuacji finansowej przedsiębiorstwa, wyklucza realność tych zamierzeń oraz zamiar wywiązania się z nowych zobowiązań dotyczących nowo podejmowanego przedsięwzięcia;

- art. 410 k.p.k. poprzez faktyczne pominięcie, względnie niedostateczne rozważenie, istotnej dla oceny zamiaru popełnienia przez T. N. oszustwa na szkodę (...) S.A. okoliczności wynikającej z materiału dowodowego - uznanego

za wiarygodny, tj. że za czasów pełnienia przez T. N. funkcji Prezesa (...) Sp. z o.o. raty leasingowe były spłacane, a zmiana w tym zakresie nastąpiła po przejęciu Spółki przez A. G. (1) i była sprzeczna z interesem rzekomo kierującego dalej tym przedsiębiorstwem Oskarżonego (aktualizacja poręczenia osobistym majątkiem);

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnej dla sprawy i niekwestionowanej okoliczności, że (...) Sp. z o.o. została oszukana, albowiem dostarczono jej maszyny dotknięte wadą prawną, co wynika z uznanych za wiarygodne dowodów;

- art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie motywu, dla którego T. N. miałyby podejmować działania mające na celu uzyskanie przez S. S. (1) korzyści majątkowej.

6) Wpływ T. N. na (...) Sp. z o.o. po dniu 19.05.1998r.:

a) art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a dotyczących zaobserwowanej przez tych świadków w roku 1998 rzeczywistej i realnej zmiany na stanowisku Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o. (ustąpienie T. N.), wynikających z zeznań świadków: J. G. (1) (vide: k. 1587), I. B. (vide: k.1588), M. S. (3) (vide: k. 3185), D. W. (1) (zeznania z dnia 07.04.2015 r., str. 4 protokołu rozprawy), W. P. (vide: k. 13064), które to dowody zostały uznane za wiarygodne w całości, a zatem powinny stanowić podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, co doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegającego na uznaniu, że zmiana na stanowisku Prezesa Zarządu była tylko formalna i iluzoryczna, a decyzje w Spółce po dniu 19 maja 1998 roku podejmował T. N.;

b) art. 7 k.p.k. poprzez niededukcyjne i zawodne wnioskowanie, że skoro T. N. przynosił księgowej D. W. (1) kartki z poleceniami, to oznacza to, że zarządzał on nadal (...) Sp. z o. o., treść tych poleceń pochodziła od niego, mimo iż oczywistym jest, że gdyby miał sam wydawać te polecenia, to nie byłyby potrzebne mu karteczki - mogłyby robić to osobiście, nadto Sąd nie zbadał skąd pochodziły te karteczki i jaką dokładnie treścią były zapisane, w szczególności, czy zamieszone na nich dyspozycje dotyczyły czynów zarzucanych oskarżonemu po dacie ustąpienia ze stanowiska Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o.

c) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie błędnych i apriorycznych, nieznajdujących uzasadnienia w zebranych materiale dowodowym ustaleń, że faktura z dnia 30.12.1998 roku wystawiona przez J. S. na (...) Sp. z o.o. świadczy o realnym wpływaniu przez T. N. na działalność (...) Sp. z o.o. i podejmowane przez ten podmiot w tym czasie decyzje gospodarcze;

d) art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie okoliczności istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy, a wynikającej z uznanych za wiarygodne zeznań J. S., tj. że w/w współpracowała nie tylko z T. N. ale również innymi oskarżonymi;

e) art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie przez Sąd Okręgowy w jakich okolicznościach doszło do wystawienia przez J. S. faktury z dnia 30.12.1998 r., w szczególności, czy faktura rzeczona faktycznie została wystawiona na polecenie T. N..

7) Transakcje handlowe (...) Sp. z o.o. po dniu 19.05.1998 r.:

a) Zakład (...) Sp. z o.o. w W.:

- art. 7 k.p.k., poprzez dowolne, albowiem nie wynikające ani z materiału dowodowego, ani poprawnie logicznego rozumowania (zastosowane przez Sąd wnioskowanie niededukcyjne jest zawodne), uznanie, iż o wiedzy T. N. o działaniach J. W. (1), K. M. (1) i M. C. (1) podejmowanych wobec Zakładu (...) Sp. z o.o. w W., a nawet braniu udziału w tych działaniach przez Oskarżonego, świadczy fakt pozyskania przez J. W. (1), K. M. (1) i M. C. (1) tak znacznej ilości węgla, który na końcu łańcucha zorganizowanej dystrybucji trafił do prowadzonej przez nich (...) Sp. z o.o. będącego wierzycielem (s. 50 uzasadnienia);

- błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że T. N. wspólnie i w porozumieniu, w ramach ustalonego podziału ról, z innymi osobami, mając na celu uzyskanie korzyści majątkowej oraz doprowadzenie Zakładu (...)

Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, wprowadził w błąd ten podmiot co do wiarygodności J. W. (1), skuteczności udzielonego zabezpieczenia oraz możliwości i zamiaru wywiązania się przez w/w ze zobowiązania, mimo iż brak jest innych poza apriorycznymi założeniami dowodów potwierdzających takowe ustalenia;

b) Przedsiębiorstwo Produkcyjno - Handlowe (...) Sp. z o.o. w S.:

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami logiki, wiedzy gospodarczej oraz doświadczenia życiowego przyjęcie, że skoro oskarżony T. N., który w czasie tego spotkania nie był Prezesem Zarządu (...) Sp. z o.o., uczestniczył w spotkaniu poprzedzającym podjęcie współpracy handlowej pomiędzy (...) Sp. z o.o. a Przedsiębiorstwem Produkcyjno - Handlowym (...) Sp. z o.o. w S., to ponosi odpowiedzialność za popełnione wobec tego podmiotu w okresie późniejszym wyłudzenie;

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a mianowicie faktu, że A. G. (1) sam nawiązał współpracę z Przedsiębiorstwem Produkcyjno - Handlowym (...) Sp. z o.o. w S., kupując w lipcu 1998 roku wagę i koparkę i w czynnościach tych nie brał udziału T. N., co wynika z uznanych za wiarygodne zeznań świadka R. D. (2), które również i w tym zakresie winny stanowić podstawę do ustalenia stanu faktycznego;

- art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, a mianowicie faktu, że świadek R. D. (2) wyraźnie rozróżniał, że to z A. G. (1) dokonywał transakcji handlowej, że to ta osoba, a nie T. N., była nowym Prezesem (...) Sp. z o.o., że to ona działała w imieniu tej Spółki, co wynika z uznanych za wiarygodne zeznań świadka R. D. (2), które również i w tym zakresie winny stanowić podstawę do ustalenia stanu faktycznego;

- art. 7 k.p.k. - poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznań świadka R. D. (2) złożonych podczas rozprawy w dniu 13.09.2006 r., mimo iż zeznania te, które dotyczyły wydarzeń sprzed blisko dekady, okazały się bardziej szczegółowe niż te złożone sześć lat wcześniej i art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie różnic jakie pojawiły się w zeznaniach w/w, w szczególności w odniesieniu do T. N.;

- z ostrożności procesowej - art. 410 k.p.k., poprzez nieuwzględnienie okoliczności, że (...) Sp. z o.o. spłaciła część zobowiązania wobec Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Handlowego (...) Sp. z o.o. w S., co wynika z zeznań świadka R. D. (2), uznanych za wiarygodne (vide: k. 1797).

8) Czyny dotyczące (...) Sp. z o.o.

a) (...) Biuro Handlowe w K.:

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami właściwej logiki, a wynikające z niededukcyjnego - zawodnego wniosku uznanie, że skoro pozyskany przez A. G. (1) od (...) Biuro Handlowe w K. węgiel był wykorzystywany przez (...), to T. N. ponosi odpowiedzialność za ewentualną szkodę (...) Biuro Handlowe w K. i wypełnił razem z innymi osobami znamiona typu czynu z art. 294 § 1 k.k., mimo iż brak jest - poza apriorycznym założeniem Orzekającego - dowodów pozwalających na dedukcyjne potwierdzenie tychże ustaleń;

- art. 410 k.p.k. w zw. z art. 442 § 3 k.p.k. poprzez pominięcie istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, tj. że wszystkie rozmowy z (...) Biuro Handlowe w K. prowadzone były przez A. G. oraz M. C., że właściciele (...) Biuro Handlowe w K. przed zawarciem umowy z O. dokonali weryfikacji sytuacji finansowej tej Spółki, oraz że (...) Biuro Handlowe w K. dokonało cesji swojej wierzytelności na rzecz przedsiębiorstwa (...) z R., a więc nie poniosło żadnej szkody w związku z współpracą z O. Sp. z o.o., a co wynika z zeznań świadka P. S., które zostały uznane za wiarygodne, wobec czego winny stanowić w całości podstawę ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie;

b) Firma Handlowo Usługowa (...): art. 410 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k., art. 442 § 3 k.p.k. poprzez pominięcie dowodów z dokumentów załączonych do apelacji obrońcy oskarżonego T. N. z dnia 20.01.2014 r., dotyczących porozumienia zawartego z K. W. oraz niewyjaśnienie okoliczności zawarcia rzeczzonego oraz wysokości spłaconego przez (...) Sp. z o.o. długu, znaczenia tej okoliczności dla zamiaru popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, a w

konsekwencji nieuwzględnienia tej okoliczności na korzyść oskarżonego przy ewentualnym wymiarze kary. Wymóg wypełnienia powyższych powinności wynikał z wytycznych Sądu II Instancji przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania w granicach wszystkich podniesionych przez obrońców zarzutów; art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności, w szczególności dla ustalenia zamiaru T. N. co do nawiązania współpracy z Firmą Handlowo Usługową (...), tj. faktu, że (...) Sp. z o.o. spłaciła wobec tego kontrahenta 75% swojego zadłużenia, oba podmioty prowadziły długofalową współpracę, która w przeważającej części układała się dobrze, a co wynika z zeznań świadka K. W. (k. 1327 i nast.), które zostały uznane za wiarygodne, wobec czego winny stanowić w całości podstawę ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie („poza tymi dwoma należnościami wszystkie zostały uregulowane” - k. 1329, to nie N. się do niego zgłosił, to oni szukali nabywców - k. 1327).

9) Zorganizowana grupa przestępcza:

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zasadami wiedzy gospodarczej ustalenie, że zaangażowanie oskarżonych w działalność powiązanych między sobą przedsiębiorstw oraz pozostawanie tych przedsiębiorstw w kontaktach handlowych dowodzi, że oskarżeni działali w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, której przewodził oskarżony T. N. (str. 38 uzasadnienia),

- art. 7 k.p.k. poprzez sprzeczne z zeznaniami świadków, dokumentami oraz zasadami wiedzy gospodarczej przyjęcie, że to T. N. był osobą kierującą działaniami innych oskarżonych, a zatem to on kontrolował i kierował zorganizowaną przez siebie grupę mającą na celu popełnianie przestępstw gospodarczych.

10) Ustalenia niekorzystne dla Oskarżonego - art. 443 k.p.k., poprzez poczynienie niekorzystnych dla Oskarżonego ustaleń, w zakresie czynu popełnionego na szkodę (...) Biuro Handlowe w K. oraz Zakładu (...) Sp. z o.o.

11) Brak realizacji wskazań Sądu Odwoławczego w wyroku Sądu I instancji - art. 442 § 3 k.p.k. poprzez niezrealizowanie wskazań Sądu Okręgowego w Gdańsku, XIII Wydziału Karnego Odwoławczego, zawartych w wyroku z dnia 08.10.2014 r., sygn. akt: XIII Ka 412/14, w zakresie, w którym przy ponownym rozpoznaniu sprawy polecono „wziąć pod uwagę i rozważyć zarzuty i argumentację zawartą we wszystkich wniesionych w niniejszej sprawie apelacjach” (poza zarzutem wskazanym w pkt 2 powyżej - dotyczącym opinii biegłych G. D. i M. C. (2)).

Z ostrożności procesowej, zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1) orzeczenie wobec oskarżonego T. N. kary rażąco niewspółmiernie surowej, przy której wymiarze Sąd Okręgowy dostrzegł wprawdzie występujące w sprawie okoliczności łagodzące, takie jak: dotychczasowa niekaralność Oskarżonego, czy konsekwentne dalsze naprawianie przez Oskarżonego szkód doznanych przez niektórych pokrzywdzonych, niemniej okoliczności tych nie uwzględnił w należyty sposób i nie nadał im właściwego znaczenia, co w konsekwencji doprowadziło do wydania łącznej kary pozbawienia wolności w wysokości rażąco niewspółmiernej, która nie odpowiada dyrektywom wymiaru kary wyrażonym w art. 53 k.k. i skutkuje niemożnością warunkowego zawieszenia jej wykonania,

2) orzeczenie wobec oskarżonego T. N. kary rażąco niewspółmiernie surowej, przy której wymiarze Sąd Okręgowy uwzględnił okoliczności, których karalność objęta została przedawnieniem, a dotyczących wspólnego działania oskarżonych pod rzekomym przewodnictwem T. N. (zorganizowana grupa przestępcza), co w konsekwencji doprowadziło do wydania łącznej kary pozbawienia wolności w wysokości rażąco niewspółmiernej do zawinienia Oskarżonego, która nie odpowiada dyrektywom wymiaru kary wyrażonym w art. 53 k.k. i skutkuje niemożnością warunkowego zawieszenia jej wykonania,

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia o karze, a polegający na uznaniu, że T. N. działał z chciwości, wyłącznie celem uzyskania wzbogacenia dla siebie, mimo iż ze zgromadzonego w sprawie materiału wynika, że zarobione przez prowadzone przez niego przedsiębiorstwa środki były przeznaczane na regulowanie bieżących wynagrodzeń pracowników oraz należności publicznoprawnych, które to uchybienie w

konsekwencji skutkowało orzeczeniem wobec oskarżonego T. N. łącznej kary bezwzględnej pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia,

4) orzeczenie wobec oskarżonego T. N. kary rażąco niewspółmiernie surowej, przy której wymiarze Sąd Okręgowy nie dostrzegł okoliczności przemawiających za ustaleniem pozytywnej prognozy kryminologicznej dla Oskarżonego (obecna sytuacja życiowa oskarżonego, brak problemów z prawem, dobra opinia o oskarżonym etc.) i niecelowością stosowania wobec niego kar izolacyjnych, co w konsekwencji doprowadziło do wydania kary rażąco niewspółmiernej, która nie odpowiada dyrektywom wymiaru kary wyrażonym w art. 53 k.k. i skutkuje niemożnością warunkowego zawieszenia jej wykonania,

5) orzeczenie wobec oskarżonego T. N. kary rażąco niewspółmiernie surowej, przy której wymiarze Sąd Okręgowy zastosował zasadę asperacyjnego łączenia kar, mimo iż dotyczące Oskarżonego okoliczności i właściwości osobiste, jak również sposobu jego postępowania przed, w trakcie oraz po popełnieniu zarzucanych mu czynów, przemawiały za absorbcyjnym ich połączeniem.

Nadto wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z:

- opinii o T. N. - na okoliczność prawidłowej postawy obywatelskiej Oskarżonego, zaangażowania w życie naukowe i akademickie, niezasadności i niecelowości orzekania wobec niego izolacyjnej kary pozbawienia wolności, pozytywnej prognozy kryminologicznej dla Oskarżonego;

- karty informacyjnej z dn. 19.05.2017 r - na okoliczność złego stanu zdrowia M. N.;

- zaświadczenia o stanie zdrowia z dnia 26.09.2016 roku - na okoliczność choroby układu nerwowego T. N. polegającej na zaburzeniach poznawczych.

Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego T. N. od wszystkich zarzucanych mu czynów i przyznanie mu kosztów postępowania, w tym kosztów obrony, według norm przepisanych, ewentualnie, wyłącznie z ostrożności procesowej, o orzeczenie wobec oskarżonego T. N. łącznej kary pozbawienia wolności w wymiarze pozwalającym na warunkowe jej zawieszenie lub innej kary o charakterze nieizolacyjnym.

Obrońca oskarżonego K. M. (1) zaskarżyła wyrok w części dotyczącej pkt. XXI, XXII, XXIII, XXIV na korzyść oskarżonego zarzucając mu:

a. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, który miał wpływ na jego treść, poprzez :

a) błędne przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie działania oskarżonego K. M. (1) polegały na wprowadzaniu w błąd co do wiarygodności firm prowadzonych przez innych Oskarżonych oraz działaniach wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi w czasie i w miejscach wskazanych w wyroku na skutek czego doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonych, w sytuacji gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w okresie poprzedzającym czyny przypisane oskarżonemu, jak i w okresach późniejszych przeprowadzane były transakcje gospodarcze pomiędzy tymi samymi podmiotami, które to zdarzenia nie zostały ocenione jako działania uznane za czyny z art. 286k.k. a uznane jedynie jako przejaw świadomego ryzyka podejmowanego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pomiędzy podmiotami uczestniczącymi w obrocie węglem,

b) całkowitym braku ustaleń Sądu I instancji w zakresie dokładnego wskazania okresu dokonywania częściowych płatności do poszczególnych firm pokrzywdzonych za zamówienie, formy dokonywanych innych rozliczeń finansowych w tym kompensat, potrąceń , zwrotnych przekazów węgla które to działania w sposób istotny wpływają na ustalenia co do zamiaru działania oskarżonego K. M. wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi jak i co do wysokości szkody zarzucanej oskarżonemu przy poszczególnych czynach,

c) nieuprawnionego używania przez Sąd stwierdzeń w zakresie równoznacznych określeń co do fikcyjnych dokumentów oraz nierzetelnych dokumentów finansowo księgowych .które miały funkcjonować w obrocie

gospodarczym w ramach działań podejmowanych przez oskarżonego K. M. oraz innych oskarżonych, bez konkretnego wskazanie które dokumenty zdaniem Sądu były fikcyjne, a które nierzetelne z wyszczególnieniem co do każdego z czynów zarzucanych oskarżonemu ,

d) nieuprawnione przez Sąd I Instancji używanie en bloc stwierdzeń co do fikcyjności i nierzetelności dokumentów w zakresie poszczególnych transakcji które to twierdzenia prowadzą do uznania ,że wszystkie dokumenty związane z transakcją ujętą w zarzutach łącznie z wystawianymi przez pokrzywdzonych , zostały uznane przez Sad za fikcyjne,

e) pominięcie w dokonanych ustaleniach przez Sąd działań podejmowanych przez firmy pokrzywdzone w ramach weryfikacji złożonych zamówień przez firmy Oskarżonych, wewnętrznych regulacji w firmach pokrzywdzonych, które wskazywały jakie działania i jakie dokumenty są wystarczające do uznania wiarygodności kontrahenta,

f) dokonanie ustaleń w zakresie działania oskarżonego K. M. w ramach wprowadzenia w błąd pokrzywdzonych Z. i T. D. (2) „ Zakład (...) i (...) s.c., podczas gdy z zeznań samego pokrzywdzonego T. D. wynika, że rozmowy w zakresie składanego zamówienia jak i późniejszych działań przy dostawie podejmowane były w ramach wcześniejszej współpracy z Zakładem (...), a inicjatywa prowadzenia współpracy z firma (...) wyszła od samego pokrzywdzonego, który podjął aktywność w tym zakresie w celu nawiązania kontaktu.

1. Naruszenie przepisów postępowania karnego, które miało wpływ na treść tego wyroku, a mianowicie:

a) art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k.,410 k.p.k. poprzez przewartościowanie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego K. M., polegające na przypisaniu mu działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym wypełniającym znamiona art. 286 k.k., w szczególności wywodząc twierdzenia jedynie z faktu znajomości z innymi oskarżonymi bycia tzw. cichym udziałowcem, oraz niedokonania płatności za pobrany towar przez podmiot gospodarczy zarządzany i prowadzony przez innych współoskarżonych naruszając tym samym zasadę domniemania niewinności oskarżonego przy jednoczesnym wybiórczym traktowaniu dowodów mogących przemawiać na korzyść oskarżonego w tym dokonywanie zamówień towaru przed okresem w którym oskarżony miał jakkolwiek styczność z firmami zarówno w ramach pełnionych funkcji, czy też posiadanych udziałów, braku jakiegokolwiek kontaktu z pokrzywdzonymi, podejmowaniu działań w zakresie zamówienia towaru przez inne osoby, w tym przez pracowników firm realizujących normalną działalność gospodarczą w ramach dozwolonego ryzyka gospodarczego, jednoznaczne wskazywanie przez pokrzywdzonych iż nigdy nie mieli styczności z oskarżonym K. M.,

b) art. 366 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy w zakresie znamion przypisanych czynów tj. miejsc w których oskarżony K. M. miał podejmować działania wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi, czasu popełnienia poszczególnych przestępstw zarzucanych oskarżonemu, oraz w zakresie wartości szkody przypisanej poszczególnymi czynami , w sytuacji gdy Sądu I Instancji dokonał zmiany zarówno w opisie czynów przypisanych poszczególnym oskarżonym w zakresie wysokości szkody, dat popełnienia czynów oraz nazw podmiotów pokrzywdzonych,

c) art. 366 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności związanych z sytuacją ekonomiczną w okresie wskazanym w zarzutach dotyczących oskarżonego K. M., firm (...) sp. z o o, W. sp. z o o., (...) J. W. (1), M. M. C. (1), M. spółka z.o.o, co w sposób jednoznaczny uniemożliwia prawidłową ocenę prawnokarną w zakresie zamiaru podejmowanych działań przez oskarżonego,

d) art. 366 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy w zakresie konkretnych działań i wpływu oskarżonego K. M. na działania innych Oskarżonych w ramach prowadzonej przez nich działalności gospodarczej, poprzestając na ogólnikowych stwierdzeniach co do znajomości pomiędzy oskarżonymi, bycia „cichym współnikiem”, oraz zakładaniu poszczególnych firm prowadzących handel węglem,

e) art. 366 k.p.k. polegające na niewyjaśnieniu wszelkich okoliczności związanych z zarzutem dotyczącym pokrzywdzonego (...) przewozów Towarowych (...) w K. w szczególności w zakresie procedur obowiązujących w inkryminowanym czasie, sposobów weryfikacji klientów, oraz sposobów zabezpieczania poszczególnych transakcji

w sytuacji gdy zdarzenia związane z transportem i brakiem zapłaty zostały wydzielone jako odrębne czyny co do poszczególnych oskarżonych, działających w innym okresie, co w oczywisty sposób wiąże się z niemożnością dokonania prawidłowej oceny odnośnie przypisania oskarżonemu K. M. zamiaru bezpośredniego kierunkowego,

f) art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 175§1 i 2 k.p.k. poprzez pozbawienie oskarżonego K. M. prawa do obrony w związku z brakiem dołączenia do akt postępowania pełnej dokumentacji źródłowej (finansowo księgowej) oraz pełnych zapisów księgowych firm, co do których Sąd dokonywał ich oceny w ramach sytuacji ekonomicznej oraz wskaźników co do ich płynności finansowej pomimo wskazywania przez przesłuchiwanych świadków iż dokumenty w tym zakresie istniały i nie były nigdy zabezpieczone w toku prowadzonego postępowania,

g) art. 6 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. i art. 175 § 1 i 2 k.p.k. poprzez pozbawienie oskarżonego K. M. prawa do obrony w związku z brakiem dołączenia do akt postępowania pełnej dokumentacji finansowo księgowej która była przedłożona biegłej M. W. (2) celem sporządzenia opinii, która to dokumentacja była podstawą do sporządzenia przez biegłą opinii i wywodów w zakresie końcowych wniosków, tym samym uniemożliwiono obronie możliwości ustosunkowania się co do dokumentów i tej części materiału dowodowego, który „zniknął” na etapie dalszego postępowania,

h) art.198 § 1 poprzez nieudostępnienie biegłemu z zakresu rachunkowości R. G. całości dokumentacji finansowo księgowej, którą udostępniono biegłej z zakresu rachunkowości M. W. (2), które to dokumenty były przedmiotem oceny na etapie postępowania przygotowawczego, a nie podlegały badaniu na etapie postępowania sądowego,

i) art.424 § 1 k.p.k. poprzez wskazanie w uzasadnieniu wyroku jedynie sposobu reprezentacji poszczególnych podmiotów gospodarczych oraz lakonicznym stwierdzeniem o pełnieniu funkcji w zarządzie bądź posiadania udziałów w poszczególnych firmach, bez jednoczesnego szczegółowego ustalenia i wskazania w uzasadnieniu wyroku, jakie dokładnie działania podejmowane przez poszczególnych Oskarżonych zostały ocenione jako działania w ramach wspólnego porozumienia i z góry przyjętego zamiaru popełnienia czynów z art.286 k.k,

j) art. 7 k.p.k., art.210 k.p.k., art.410 k.p.k. poprzez uznanie opinii biegłego z zakresu rachunkowości R. G. za rzetelną w zakresie dokonanej oceny wskaźników płynności finansowej i rentowności przedsiębiorstw prowadzonych przez Oskarżonych, oraz co do wskazania dat pewnych, w których firmy te utraciły zdolność regulowania swoich zobowiązań, podczas gdy biegły sam wskazał, że nie dysponował odpowiednim materiałem dowodowym w zakresie dokumentacji źródłowej finansowo księgowej oraz dokumentacji z zapisów na księgach poszczególnych firm oskarżonych jak i pokrzywdzonych,

k) art. 7 k.p.k., art.210 k.p.k., art.410 k.p.k. poprzez uznanie opinii biegłego z zakresu rachunkowości R. G. za rzetelną przy braku odniesienia się przez Sąd do wszystkich zarzutów podnoszonych przez obronę, w piśmie z dnia 18 kwietnia 2017r. a w szczególności co do zarzutu, że wnioski w opinii zostały oparte przez biegłego na hipotetycznych założeniach w zakresie wyliczeń danych finansowo księgowych, co do których biegły nie potrafił w sposób jednoznaczny i nie budzący wątpliwości wskazać podstawy ich przyjęcia,

l) przepisu art. 167 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez niewykonanie inicjatywy dowodowej z urzędu w zakresie podjęcia działań ustalających przyczyny braku dokumentów finansowo księgowych które były przedłożone do oceny biegłej M. W. (2), ustalenia jakiego rodzaju dokumenty „zniknęły” i na jakim etapie postępowania, braku podjęcia działań zmierzających do szczegółowego ustalenia czy dokumenty te mogły mieć wpływ na ustalenia w zakresie stanu faktycznego, a tym samym czy nie winny być przedłożone kolejnemu biegłemu z zakresu rachunkowości lub w przypadku braku możliwości ich ponownego uzyskania ustalenia jaki mogły mieć wpływ na wnioski w zakresie sytuacji finansowej firm, ich płynności, bądź ustaleń w zakresie braku realizacji płatności za składane zamówienia, w sytuacji gdy dowody zebrane w sprawie nie pozwalały na dokonanie ustaleń jedynie w oparciu o zasady doświadczenia życiowego, a wymagały wiadomości specjalnych,

m) art.424 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie w sporządzonym uzasadnieniu w należyty sposób wszystkich istotnych dla danego rozstrzygnięcia okoliczności w związku z dokonaniem w tym zakresie zmian przez Sąd co do ustaleń

dokonanych przez Prokuraturę w szczególności co do czasu działań Oskarżonych, miejsc podejmowanego działania jak i wysokości przypisanej zarzutem szkody,

n) art.424 § 1 k.p.k. poprzez sporządzenie wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia orzeczenia w zakresie przyznania waloru wiarygodności opinii biegłego z zakresu rachunkowości R. G. co do ustaleń w zakresie wskaźników płynności i rentowności przedsiębiorstw prowadzonych przez oskarżonych, dat utraty przez nich zdolności regulowania swoich zobowiązań, które to ustalenia stanowią podstawowa okoliczność w zakresie rozpoznawanej sprawy, przy równoczesnym stwierdzeniu przez Sąd iż opinia ta nie stanowiła podstawy ustaleń faktycznych w zakresie istotnych okoliczności czynów,

o) art.4 k.p.k., art.5 k.p.k., art.7 k.p.k., art.410 k.p.k. polegające na dowolnej a nie swobodnej ocenie dowodów, jak również w uwzględnieniu jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego K. M. w szczególności w zakresie:

- uznania za wiarygodne w całości wyjaśnienia oskarżonych J. W. i M. C. w zakresie, w jakim pomawiali oni oskarżonego K. M. (1), pomimo że wyjaśnienia te są sprzeczne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz stanowiły jedynie przyjętą linię obrony współoskarżonych mająca na celu umniejszenie znaczenia ich własnych czynów,

- uznania, iż Oskarżony K. M. (1) miał realny wpływ na podejmowanie decyzji gospodarczych w firmach zarządzanych i prowadzonych przez współoskarżonych w ramach decyzji gospodarczych i całej działalności danego podmiotu, podczas gdy z zeznań świadków Z. O., D. W., E. S. wynika, iż działania były inspirowane i nadzorowane przez innych współoskarżonych,

- pominięcia wewnętrznych regulacji w poszczególnych firmach pokrzywdzonych w zakresie weryfikacji dokumentów składanych przez współpracujące firmy, sprawdzania kondycji finansowej kontrahentów, które to procedury zgodnie z zeznaniami świadków były bardzo uproszczone a czasami wręcz nieprzestrzegane przez pokrzywdzonych,

- pominięcie podejmowanych działań w zakresie stosunków cywilnoprawnych, tj. kompensat, potrąceń, częściowych zwrotów towarów, które to działania w sposób jednoznaczny wskazują na charakter cywilnoprawny zdarzeń objętych aktem oskarżenia.

W przypadku nieuwzględnienia przez Sąd Odwoławczy argumentacji co do podniesionych zarzutów błędów orzeczenia w zakresie winy oskarżonego, podniosła zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego K. M. poprzez wymierzenie kary pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat i 8 miesięcy oraz grzywny rażąco wysokiej w wymiarze 200 stawek ustalając po 10 złotych stawkę dzienną

Wniosła o:

1. Zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów,

ewentualnie o:

2. uchylenie orzeczenia w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji

ewentualnie wniosła o

3. zmianę przedmiotowego orzeczenia poprzez wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności w najniższych ustawowo granicach z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Obrońca oskarżonego T. M., zaskarżył wyrok w całości w pkt. XXVII, XVIII, XXIX zarzucając mu:

1) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę art. 4, 5 § 1 i 2, 7, 410, 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. polegającą na:

- przypisaniu oskarżonemu T. M. działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym, wypełniającym znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k., w oparciu o wybiórczy oraz jednostronnie i wbrew zasadzie in dubio pro reo oceniony materiał dowodowy, pomimo że oskarżony nigdy nie miał zamiaru działania z pokrzywdzeniem kontrahentów, albowiem zawierane i realizowane przez niego umowy miały na celu osiągnięcie celów gospodarczych z uwzględnieniem dozwolonego ryzyka gospodarczego,

- pominięciu dowodów korzystnych dla oskarżonego, takich jak podpisywanie porozumień, dokonywanie częściowych płatności, podpisywanie weksli, przenoszenie majątku na rzecz wierzyciela i wyolbrzymianiu okoliczności przemawiających na niekorzyść takich jak niedokonanie płatności w całości, co naruszyło zasadę domniemania niewinności oskarżonego,

- ustaleniu okoliczności faktycznych na podstawie niepełnego materiału dowodowego, w zakresie czynu opisanego w pkt. LXXXVI aktu oskarżenia dot. (...), poprzez pominięcie faktu zawarcia umowy przeniesienia własności, a przede wszystkim nie wzięcie pod uwagę zapisów par. 4 przedmiotowej umowy, z którego wynika, że M. I. (nie przesłuchany w niniejszej sprawie) w imieniu spółki przyjął przeniesienie własności i oświadczył, że w ten sposób zostały zaspokojone wszelkie jej roszczenia wobec Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. co doprowadziło do uznania, iż oskarżony T. M. dopuścił się czynów zarzuconych mu aktem oskarżenia, pomimo poważnych wątpliwości występujących w sprawie, które to wątpliwości zostały rozstrzygnięte na niekorzyść oskarżonego;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść:

- polegający na uznaniu, iż oskarżony T. M. dopuścił się przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z wyjaśnień oskarżonego T. M., współoskarżonych, zeznań świadków, oraz pozostałego materiału dowodowego zebranego w sprawie,

- poprzez błędne przyjęcie, iż w przedmiotowej sprawie działania T. M. polegały na wprowadzeniu w błąd kontrahentów co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, na skutek czego doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, kogo oskarżony miał wprowadzić w błąd, które to znamię czynu zabronionego jest niezbędnym elementem możliwości przypisania popełnienia przestępstwa z art. 286 k.k. oraz jakie konkretne jego działania zostały uznane za znamiona czynu zabronionego w ramach przypisanego czynu - tym samym można uznać, iż działania opisane zarówno w opisie czynu jak i uzasadnieniu orzeczenia były jedynie przejawem świadomego ryzyka podejmowanego w ramach prowadzonej działalności gospodarczej pomiędzy podmiotami uczestniczącymi w obrocie węglem.

Wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od czynów, za które został skazany

eEwentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. R. (2) zaskarżył wyrok w części w zakresie tego oskarżonego, tj. w pkt XCIV oraz XCV oraz XXXI i XXXII, XXXIII oraz XXXIV pkt f zarzucając mu:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający istotny wpływ na jego treść polegający na:

1. błędnym ustaleniu i przyjęciu przez Sąd, że oskarżony M. R. (1) dokonał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami zarzucanego czynu oszustwa, w sytuacji, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego poddanego prawidłowej ocenie, a w szczególności wyjaśnień oskarżonego wynika, że oskarżony zapłacił za otrzymany

towar, nie utrzymywał bliskich relacji z pozostałymi współoskarżonymi, a sam fakt wcześniejszej pracy w jednym przedsiębiorstwie nie daje podstaw do tak dalekich wniosków skutkujących uznaniem oskarżonego za winnego dokonania zarzucanych mu czynów,

2. nietrafnym i dowolnym przyjęciu przez Sąd winy oskarżonego, w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż zapłacił on za węgiel i nie działał z innymi osobami w celu dokonania jakichkolwiek przestępstw tym bardziej że płacił za dostawę gotówką czego potwierdzeniem są dokumenty KW i ujęcie rozliczeń było zawarte w księgach rachunkowych,

3. błędnym ustaleniu i przyjęciu przez Sąd, że oskarżony M. R. (1) działał w celu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Zakład (...) Sp. z o.o. oraz A.. gdy żaden ze zgromadzonych w sprawie dowodów nie potwierdza tej okoliczności;

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie obrazę:

1. art. 4, 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., poprzez nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów polegającym na wybiórczym, nieuwzględniającym wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, oparcie treści wyroku skazującego oskarżonego na selektywnie wybranym materiale dowodowym polegającym na odmowie przyznania wyjaśnieniom oskarżonego walorów wiarygodności a jednocześnie ograniczając się w zasadzie do wyjaśnień współoskarżonego M. C. (1) w tym zakresie przyznania temu współoskarżonemu waloru wiarygodności, przy jednoczesnym pominięciu i weryfikacji dokumentów księgowych oraz pokwitowań zapłaty za towar, nierzetelnej ocenie lub odmówieniu waloru wiarygodności wyjaśnień oskarżonego M. R. (1), bez należytego i przekonującego uzasadnienia opierając się przez sąd na doświadczeniu życiowym.

Wniósł o:

a) uniewinnienie oskarżonego M. R. (1) od stawianych zarzutów,

względnie

b) uchylenie zaskarżonego w tym zakresie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Wyrok w odniesieniu do oskarżonego J. W. (1) uprawomocnił się.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Jedynie apelacje obrońców oskarżonych: M. C. (1) i T. M. okazały się częściowo zasadne, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia. Uchylenie części orzeczenia i umorzenie postępowania w tym zakresie nastąpiło na skutek zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych, które Sąd II instancji dostrzegł z urzędu. Zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych: T. N., K. M. (1) i M. R. (1) zostały uznane za bezzasadne.

Z uwagi na fakt, że tylko obrońcy oskarżonych: K. M. (1), T. N. i M. C. (1) złożyli wnioski o uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego, tylko do zarzutów podniesionych w tych apelacjach odnieść się sąd ten w niniejszym uzasadnieniu, zgodnie z treścią przepisu art.457 § 2 kpk.

Przed przystąpieniem do oceny poszczególnych zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych: K. M. (1), T. N. i M. C. (1) Sąd odwoławczy poczynił kilka uwag natury ogólnej dotyczących zarzutów, obraży art.4 kpk, art.5 kpk, art.7 kpk, art.410 kpk, art.424 § kpk oraz błędów w ustaleniach faktycznych, które zostały w podniesione we wszystkich wymienionych apelacjach.

I tak wskazać należy, że prawidłowość rozstrzygnięcia sprawy, a zatem spełnienie w toku postępowania jurysdykcyjnego warunków określonych we wskazanych wyżej przepisach zależy od należytego wykonania przez sąd dwóch podstawowych obowiązków. Pierwszy z nich dotyczy postępowania dowodowego i sprowadza się do prawidłowego – zgodnego z przepisami postępowania karnego – przeprowadzenia dowodów zawnioskowanych

przez strony, ale również do przeprowadzenia z urzędu wszelkich dowodów potrzebnych do ustalenia istotnych okoliczności dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Drugi z podstawowych obowiązków sprowadza się do prawidłowej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a więc poza zasięgiem rozważań sądu nie mogą pozostawać dowody istotne dla rozstrzygnięcia kwestii winy. Podstawę zatem wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, przy czym w uzasadnieniu wyroku sąd ma obowiązek wskazać, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Na sądzie orzekającym ciąży przy tym obowiązek badania i uwzględniania w toku procesu okoliczności przemawiających zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego, a korzystając z prawa swobodnej oceny dowodów, przekonanie co do winy w zakresie przypisanych mu czynów, powinien logicznie i przekonująco uzasadnić. Uzasadnienie więc winno logicznie wskazywać na jakich dowodach oparł sąd orzekający ustalenie każdego istotnego dla sprawy faktu, a także należyte rozważać i oceniać wszystkie dowody przemawiające za przyjętymi przez sąd ustaleniami faktycznymi lub przeciwnie, wyjaśniać istotne wątpliwości w sprawie i sprzeczności w materiale dowodowym oraz się do nich ustosunkować.

Odnosząc się natomiast do dyrektyw zawartych w przepisie art.5 kpk wskazać należy, że unormowana tam zasada *in dubio pro reo* nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. W szczególności jest to widoczne w następującym poglądzie Sądu Najwyższego: „Zasada *in dubio pro reo* odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie wolno jednak rozumieć jej jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.06.1991r. w sprawie WR 107/91, OSNKW 1992/1-2/14). Przede wszystkim należy bowiem podnieść, iż wątpliwości, o jakich mowa w art.5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, a nie strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych oraz że za nietrafną należy uznać interpretację zasady *in dubio pro reo*, jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art.5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny czy w sprawie doszło do naruszenia zasady *in dubio pro reo* istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15.07.2010r. w sprawie II AKa 183/10, Przegląd Orzecnictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku nr 3/2010).

Odnosząc się do podniesionego w apelacji obrońców oskarżonych: T. N. i K. M. (1) zarzutu obrazy art.193 kpk wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie dopuszczone zostały opinie biegłych. Nie sposób zatem skutecznie podnosić zarzutu obrazy tego przepisu. Jeżeli natomiast skarżący kwestionuje ocenę tego dowodu przeprowadzoną przez sąd, winien podnieść zarzut związany właśnie z oceną dowodów.

Odnosząc się do argumentu podniesionego w apelacjach obrońców oskarżonych: K. M. (1) i T. N. a dotyczących kwestii weryfikacji przez pokrzywdzonych wiarygodności firm, pod szyldem których działali oskarżeni wskazać należy, że w ocenie Sądu Apelacyjnego w niniejszym składzie, okoliczności te pozostają irrelewantne dla stwierdzenia czy doszło do popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk. Pogląd tożsamy został również zaprezentowany przez Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 24.04.2018r. w sprawie II AKa 37/18 (Lex nr 2491869).

Odnosząc się do argumentu skarżących dotyczącego kwestii naprawienia szkód wyrządzonych przez oskarżonych wskazać należy, że przypisanie przestępstwa oszustwa jest również możliwe w sytuacji, gdy szkoda zostanie ostatecznie naprawiona częściowo lub nawet w całości. Oceny rozporządzenia mieniem jako niekorzystnego dokonuje się bowiem z punktu widzenia osoby pokrzywdzonej, a powstanie szkody w mieniu nie stanowi warunku *sine qua non* do

uznania, że doszło do realizacji tego znamienia. Należy zatem przyjąć, że ustalenie, iż doszło do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego jest możliwe także w sytuacji, gdy zobowiązanie zostało w całości przez sprawcę zrealizowane. Niekorzystnym rozporządzeniem mieniem o którym mowa w art.286 § 1 kk jest bowiem każda czynność o charakterze określonej dyspozycji majątkowej, która skutkuje pogorszeniem się sytuacji majątkowej pokrzywdzonego, w tym zmniejszeniem szansy na zaspokojenie roszczeń w przyszłości (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2018r. w sprawie III KK 380/17).

Podkreślenia również wymaga, że w obecnie obowiązującym stanie prawnym, nie stanowi podstawy do uchylenia wyroku stwierdzenie, iż jego uzasadnienie nie odpowiada wymogom określonym w art.424 kpk (art.455a kpk). Podnoszone przez apelujących uchybienia w jego sporządzaniu, nawet jeżeli miały miejsce, a do tego Sąd II instancji będzie odnosił się przy omawianiu poszczególnych środków odwoławczych, nie mogą same w sobie skutkować uchyleniem wyroku.

Wskazać również należy na to, że istotą współsprawstwa w ujęciu art.18 kk jest oparte na porozumieniu wspólne działanie osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich określonych przedmiotowych znamion czynu przestępczego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępczej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem koniecznym współsprawstwa jest porozumienie, oznaczające nie tylko uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępczej. Porozumienie jest tym czynnikiem podmiotowym, które łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępcze działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa (patrz: zachowujący aktualność wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24.05.1976r. w sprawie Rw 189/76, OSNKW 1976/9/117). Dla przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każda osób działających w porozumieniu, realizowała niejako własnoręcznie znamię czynu zabronionego, zwane w teorii prawa czynnością czasownikową, lecz wystarcza, że osoba taka – dążąc do realizacji zaplanowanego wspólnie czynu – działała w ramach uzgodnionego podziału ról, co najmniej ułatwiając bezpośrednio sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego celu. Nadto dla przyjęcia współsprawstwa wystarcza obiektywne współdziałanie w samym wykonaniu, w ramach podziału ról uprzednio uzgodnionych (lub przeprowadzonego dopiero w toku wykonywania czynu), jeżeli każdy ze współsprawców obejmował swym zamiarem (animus auctoris) cały zespół przedmiotowych znamion przestępczego przedsięwzięcia.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu rażącej niewspółmierności kary wskazać należy, że niewspółmierność kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar (i środków karnych) wymierzona za przypisane oskarżonemu przestępstwo, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu oraz nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary określonych w art.53 kk. Przepis ten określa cztery ogólne dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymierzeniem kary. Nie można zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art.53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art.115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art.115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia

społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru sprawiedliwości - i w ten sposób stwarzać warunki do umacniania, i kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Orzeczone kary mają bowiem za zadanie wzbudzenie w społeczeństwie przekonania o nieuchronności kary za naruszenie dóbr chronionych prawem i nieopłacalności zamachów na te dobra. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 9.05.2002r. w sprawie II Aka 526/01 stwierdził: „Istota prewencyjnego oddziaływania kary polega na wpływaniu - także poprzez jej niezbędną, to jest konieczną surowość - na kształtowanie postaw moralnych, organizujących społeczeństwa, wiarę w nie i ufność w celowość przestrzegania norm systemu te tworzących (zob.KZS 3/91 poz.8). Orzeczone kary winna zatem mieć także wpływ na każdego, kto w jakikolwiek sposób dowiedział się o przestępstwie i zapadłym orzeczeniu. (...) Kara jest również jednym z ważnych środków zwalczania przestępczości, tak w sensie funkcji odstraszałej, jak i w zakresie kształtowania społecznie porządkanych postaw. Chodzi bowiem o to, aby nawet osoby skazane wdrażać do poszanowania zasad współżycia społecznego oraz do przestrzegania porządku prawnego i tym samym przeciwdziałać powrotowi do przestępstwa” (KZS 2002/10/69). Pogląd taki znajduje potwierdzenie w ugruntowanym i zachowującym swą aktualność orzecznictwie Sądu Najwyższego (patrz: wyrok składu 7 sędziów z dnia 25.02.1981r. w sprawie V KRn 343/80, OSPiKA 1981/11/199; wyrok z dnia 30.12.1977r. w sprawie V KR 190/77, OSNKW 1978/4/44; wyrok z dnia 22.03.1974r. w sprawie IV KRn 6/74, OSNKW 1974/7-8/134; wyrok z dnia 15.10.1982r. w sprawie IV KR 249/82, OSNKW 1983/6/41) i w pełni aprobuje go Sąd odwoławczy orzekający w powyższej sprawie.

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażącej (art.438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie wspomnianych wyżej dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art.53 kk. Na gruncie art.438 pkt.4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczasową nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco niewspółmierną”, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Innymi słowy zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnieść tylko wówczas, gdy orzeczone kary, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to jednak nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – a więc, gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego K. M. (1).

Podkreślenia na wstępie wymaga, że mimo formalnie sformułowanego przez skarżącą zarzutu opartego o przepis art.438 pkt 1 kpk (pkt Ia apelacji), zarzut ten w żaden sposób nie został rozwinięty ani uzasadniony. Sąd odwoławczy

nie stwierdza również aby w przedmiotowej sprawie, w szczególności w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu K. M. (1) doszło do obrazy prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącej jakoby doszło do przewartościowania okoliczności przemawiających na niekorzyść tego oskarżonego skutkującego przypisaniem mu przestępstwa z art.286 kk. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, okoliczności wskazane przez nią w pkt. 1a) apelacji (znajomość z innymi oskarżonymi, bycie „cichym udziałowcem”) po dokonaniu przez Sąd Okręgowy swobodnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie mogą stanowić podstawę uznania oskarżonego K. M. (1) winnym popełnienia przypisanych mu przestępstw a ustalenie takie nie narusza zasady domniemania niewinności. Jako całkowicie dowolne Sąd Apelacyjny uznaje stanowisko skarżącej o wybiórczym potraktowaniu przez Sąd Okręgowy dowodów mogących przemawiać na korzyść oskarżonego. Skarżąca nie wskazała bowiem jakich dowodów korzystnych – w jej ocenie – dla oskarżonego K. M. (1) nie przeprowadził lub ocenił w sposób dowolny Sąd I instancji a Sąd odwoławczy zaistnienia takiej nieprawidłowej oceny dowodów nie stwierdza. Podkreślenia wymaga, że oskarżonemu przypisano działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, czego skarżąca zdaje się nie dostrzegać podnosząc jako argument mający przemawiać za niewinnością oskarżonego fakt, że oskarżony nie kontaktował się z pokrzywdzonymi. Odwołać się w tym miejscu należy do poczynionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia (str. 58) uwag natury ogólnej dotyczących współsprawstwa. Sąd Okręgowy oceniając dowody związane z przestępstwami popełnionymi na szkodę poszczególnych pokrzywdzonych wskazał na czym opiera ustalenia co do winy oskarżonego K. M. (1) w ich popełnieniu (str.44, 47, 48-51 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) i nie dostrzegając potrzeby ponownego ich przytaczania, Sąd II instancji doń się odwołuje. Chybiony zatem jest zarzut zawarty w pkt. 2.11 i 2.34 uzasadnienia apelacji. Wysokość szkody w każdym przypadku została ustalona w oparciu o wartość przekazanego przez pokrzywdzonych węgla potwierdzoną fakturami, prawomocnymi wyrokami zasądzającymi należności na rzecz pokrzywdzonych. Podnosząc zarzut sprzeczności obciążających oskarżonego K. M. (1) wyjaśnień współoskarżonych: J. W. (1) i M. C. (1) z pozostałym materiałem dowodowym skarżąca nie wskazuje na dowody mające pozostawać w opozycji do wyjaśnień współoskarżonych a zatem nie sposób odnieść się rzeczowo do tego zarzutu. Wskazać więc należy w tym miejscu, że przedmiotem swobodnej oceny Sądu Okręgowego były również wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) oraz pozostałych oskarżonych. Sąd ten wskazał, które z tych depozycji uznaje za wiarygodne i uzasadnił swoją ocenę w tym względzie (str.35-38 uzasadnienia wyroku). Nie sposób odmówić waloru wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonych M. C. (1) i J. W. (1) wskazując jedynie, że miały one na celu umniejszenie znaczenia własnych czynów. Podkreślenia bowiem wymaga, że wskazani współoskarżeni również ponieśli odpowiedzialność karną w przedmiotowej sprawie a z treści oraz z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wynika aby złożenie wyjaśnień obciążających oskarżonego K. M. (1) „umniejszyło” znaczenie ich czynów. Każdy z nich został bowiem skazany w granicach własnej odpowiedzialności a z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wynika aby obciążenie oskarżonego K. M. (1) wpłynęło łagodząco na wymiar orzeczonych wobec nich kar.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał również zarzut zawarty w pkt. 1i) apelacji, gdyż – wbrew twierdzeniom skarżącej – Sąd Okręgowy wskazał, odnosząc się do zdarzeń popełnionych na szkodę poszczególnych pokrzywdzonych, jakie działania podejmowali oskarżeni, w tym oskarżony K. M. (1).

Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do zeznań świadków: Z. O. (2), D. W. (1) i E. S. (2) (obecnie O. – uwaga SA) w zakresie w jakim wskazują oni na działanie innych współoskarżonych (pkt 1.o tiret drugi apelacji). Podniesienie takiego argumentu poddaje po raz kolejny w wątpliwość prawidłowe rozumienie przez skarżącą istoty działania „wspólnie i w porozumieniu”. Sąd Apelacyjny ponownie zatem odsyła w tym miejscu do uwag poczynionych na str. 58 niniejszego uzasadnienia. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że zeznania wyżej wskazanych świadków w ogóle nie dotyczą spółek: (...) i (...), co do wiarygodności których współoskarżeni, w tym oskarżony K. M. (1) wprowadzili w błąd przedstawiciele pokrzywdzonych podmiotów w zakresie czynów opisanych w pkt. XXI i XXII a), c), d) zaskarżonego orzeczenia. Zeznania świadka Z. O. (2) dotyczą bowiem działalności spółek: (...) i (...) (k.1352v-1355v/t.VII, k.6543v-6545,/t.XXXIII, k.12128-12129/t.LXI, k.18037-18039/t.LXXXIX akt sprawy), zeznania świadka E. S. (2) (obecnie O.) dotyczą spółek” (...) i (...) (k.3726v-3727/t.XIX, k.14956-14957/t.LXXIV, k.18346/t.XC akt sprawy), zaś świadka D. W. (1) spółek: (...), (...) i (...) (k.695v-698/

t.IV, k.8028v-8032/t.XLI, k.12131-12132/t.LXI, k.17999-18002/t.LXXXVIII akt sprawy). Odnosząc się natomiast do czynu przypisanego oskarżonemu K. M. (1) w pkt. XXII b) zaskarżonego orzeczenia, podkreślić należy, że to ten oskarżony będąc wówczas prezesem zarządu spółki (...) podpisywał umowę z pokrzywdzonym (...) (k.1903-1899 (błędna numeracja drugiej z wymienionych stron/t.X akt sprawy). Zarzut zatem, że nie miał realnego wpływu na podejmowanie decyzji gospodarczych przez ten podmiot jest całkowicie bezzasadny.

Odnosząc się do zarzutu sformułowanego w pkt. 1 o) tiret trzeci apelacji i tożsamego z nim zarzutu zawartego w pkt. I.a.e) apelacji, dotyczących weryfikacji oskarżonych przez pokrzywdzonych, Sąd II instancji odwołuje się do uwag poczynionych na str.57 niniejszego uzasadnienia. Wskazać nadto w tym miejscu należy, że oskarżonemu K. M. (1) nie przypisano przestępstwa fałszowania dokumentów lub posługiwania się takimi dokumentami dotyczącymi formalnego istnienia podmiotów, które reprezentował on sam lub działający z nim współsprawcy. Z zeznań świadków – przedstawicieli pokrzywdzonych podmiotów wynika, że okazywane im przez oskarżonych dokumenty dotyczące faktu istnienia spółek przez nich reprezentowanych nie budziły ich wątpliwości co do swej wiarygodności. I słusznie, bowiem formalnie spółki reprezentowane przez pokrzywdzonych istniały. Wpływało to na wzbudzenie u pokrzywdzonych poczucia zaufania do oskarżonych. Nie stanowi to jednak okoliczności ekskulpującej oskarżonego, gdyż Sąd Okręgowy przyjął inne modus operandi oskarżonych. Polegało ono bowiem na zatajaniu faktycznej sytuacji finansowej podmiotów reprezentowanych przez oskarżonych i możliwości wywiązania się przez nich ze zobowiązania w warunkach określonych w umowie. Zachowanie takie stanowi natomiast znamię przestępstwa oszustwa. W przedmiotowej sprawie oskarżeni działając w warunkach współsprawstwa nie informowali pokrzywdzonych o faktycznym stanie finansowym podmiotów, które reprezentowali i skali posiadanych już i wymagalnych zadłużeń. A zatem pokrzywdzeni nie mieli świadomości trudności płatniczych lub zadłużenia swoich kontrahentów. Sąd odwoławczy rozpoznający powyższą sprawę w pełni podziela pogląd Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażony w wyroku z dnia 20.04.2000r. w sprawie II Aka 71/00: „...tworzenie fikcji poprzez zatajanie faktycznego standingu firmy jest kreowaniem mylnego wyobrażenia o możliwościach spłaty zadłużenia w umówionym terminie, a nie w ogóle w czasie bliżej nieoznaczonym prowadzące do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, stanowi przestępstwo oszustwa i jest formą zadłużenia w rozumieniu prawa cywilnego opartego na czynie niedozwolonym. Ma to szczególne znaczenie w sytuacji nabywania towarów z opóźnionym terminem zapłaty, kiedy to w szeregu wypadkach strony naruszają zasady prawa cywilnego i obyczaju kupieckiego, burząc pokładane w nich zaufanie kontrahenta, że właściwie wywiążą się z umowy, mimo że z góry wiadomym jest, o czym w sposób zamierzony nie informuje się, że jest to niemożliwe i spowoduje stratę jego majątku.” (OSA 2001/7-8/54). Warto również wskazać w tym miejscu na pogląd Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, w pełni podzielony przez skład orzekający w przedmiotowej sprawie i przystający do realiów rozpoznawanej sprawy, że: „Przy ustalaniu zamiaru sprawcy oszustwa, nieprzyznającego się do popełnienia czynu, należy brać pod uwagę okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski dotyczące realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę (zobowiązań) osobie rozporządzającej mieniem, a w szczególności: jego możliwości finansowych (zwłaszcza brak środków płatniczych); skalę zobowiązań; długotrwałe trudności w wykonywaniu bieżących zobowiązań”. (wyrok w sprawie II Aka 22/18 z dnia 22.02.2018r., LEX nr 2504707). W realiach rozpoznawanej sprawy, trafnie Sąd Okręgowy ustalił, że już w dacie zaciągania zobowiązań oskarżony oraz działający z nim wspólnie i w porozumieniu pozostali współsprawcy, nie mieli możliwości ich realizacji a zatem słusznie przypisał mu popełnienie przestępstwa oszustwa, również na szkodę (...) (pkt 2.30 uzasadnienia apelacji). Z uwagi na fakt, że skarżąca nie wskazała żadnych szczegółowych zarzutów w tym zakresie, Sąd Apelacyjny odwołuje się do rozważań poczynionych przez Sąd Okręgowy (str.44 uzasadnienia wyroku), które w pełni aprobuje.

Odnosząc się do uwag poczynionych przez apelującą w pkt. I.a.f) apelacji i pkt 2.9 uzasadnienia apelacji wskazać należy, że nie może ekskulpować oskarżonego K. M. (1) okoliczność, iż zamówienie o jakim mowa w pkt. XXI zaskarżonego orzeczenia podjęte zostało w ramach wcześniejszej współpracy z Zakładem (...), że inicjatywa prowadzenia współpracy z firmą (...) została podjęta przez pokrzywdzonego a reprezentujący pokrzywdzoną spółkę świadek Z. D. nie prowadził rozmów z oskarżonym K. M. (1); prowadził je bowiem z działającym z nim wspólnie i w porozumieniu oskarżonym J. W. (1). Całkowicie dowolne, nie znajdujące bowiem potwierdzenia w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia, jest zatem zawarte w części apelacji dotyczące przestępstwa popełnionego na szkodę „Zakładu (...) i (...) s.c.” stanowisko skarżącej jakoby Sąd Okręgowy twierdził, iż pokrzywdzeni jednoznacznie

wskazywali na popełnienie przez oskarżonego K. M. (1) zarzucanych mu czynów. Ustalenia co do winy oskarżonego K. M. (1) w tym zakresie Sąd Okręgowy oparł zatem nie o zeznania świadka Z. D. a o inne dowody (wyjaśnienia oskarżonych: J. W. (1) i M. C. (1)) wskazujące na to, że oskarżeni ci działali wspólnie i w porozumieniu z K. M. (1). Dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego K. M. (1) w omawianym zakresie nie ma znaczenia kto i z jakiego powodu wystąpił z inicjatywą nawiązania współpracy a istotne jest to, że w chwili jej nawiązania oskarżony K. M. (1) (oraz współoskarżeni J. W. (1) oraz M. C. (1)) nie miał zamiaru ani możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania. Ze zgromadzonego w omawianym zakresie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań świadka Z. D. wynika jednoznacznie, że za wykonane przez nich na rzecz Zakładu (...) usługi gastronomiczne otrzymali zapłatę w formie węgla a ponieważ nie zajmowali się handlem węglem, skorzystali z rady wskazanego zakładu aby sprzedali go spółce Central – (...). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że jednym z argumentów, które przemawiały - w ocenie pokrzywdzonego – za wiarygodnością tej transakcji było zabezpieczenie jakie uzyskał Zakład (...) w postaci nieruchomości w C. wartej rzekomo 2.400.000,-zł. (zeznania świadka Z. D. - k.18259v-18260/t.XC akt sprawy) Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, zabezpieczenie to było w istocie fikcyjne, gdyż nieruchomość nie przedstawiała takiej wartości. Jednocześnie spółka Central – (...), w ramach której działał oskarżony K. M. (1) nie miała innych środków aby zapłacić pokrzywdzonemu za przekazany towar. Postąpienie takie niewątpliwie wyczerpuje znamiona oszustwa z art.286 § 1 kk, gdyż doszło do zatajenia przed pokrzywdzonym rzeczywistej wartości zabezpieczenia transakcji. W orzecznictwie reprezentowany jest pogląd, który podziela Sąd Apelacyjny rozpoznający niniejszą sprawę, że dla przestępstwa oszustwa nie ma nawet potrzeby wykazywania, że w chwili zawierania umowy sprawca nie miał zamiaru wywiązać się ze zobowiązania a wystarczające jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 2018r. w sprawie III KK 380/17, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2015r, w sprawie III KK 148/15). Z zeznań świadka Z. D. wprost wynika, że jego spokój o realizację umowy przez oskarżonych wynikał właśnie z przekonania o tak wysokiej wartości nieruchomości będącej jej zabezpieczeniem (k. k.3656v/t.XIX, k.18259v-18260/t.XC akt sprawy).

Podobnie do uwag poczynionych wcześniej, na str.57 niniejszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny odwołuje się odnosząc się do zarzutu zawartego w pkt. 1 o) tiret czwarty apelacji. Dodatkowo zatem jedynie wspomnieć należy, że wskazane w tym zarzucie: kompensaty, potrącenia, częściowe zwroty towarów nie mają przełożenia na realia rozpoznawanej sprawy w odniesieniu do czynów popełnionych na szkodę podmiotów wskazanych w czynach przypisanych oskarżonemu K. M. (1): „ Zakładu (...) i (...) s.c.”, (...) sp. z o.o. w W.”, (...) SA w P.”, „ (...) w K.” i Zakładu (...) sp. z o.o. w W.”. Skarżąca podnosząc wspomniany zarzut również nie wskazuje na takie zdarzenia. Z tego względu za zasadny nie może zostać uznany zarzut braku ustaleń Sądu I instancji w tym zakresie (pkt I.a.b apelacji).

Chybiony jest zarzut zawarty w pkt. I.a.a) apelacji, gdyż skarżąca nie wskazuje jakie transakcje gospodarcze pomiędzy podmiotami pokrzywdzonymi m.in. poprzez działania oskarżonego K. M. (1) a podmiotem przez niego reprezentowanym nie zostały ocenione jako oszustwa. Na marginesie zatem jedynie wskazać po raz kolejny należy, że dla przyjęcia popełnienia przestępstwa z art.286 kk należy ocenić zamiar oskarżonego w dacie popełnienia przestępstwa i jego możliwości wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania. Nawet zatem prawidłowa, wcześniejsza współpraca pomiędzy pokrzywdzonym a oskarżonym o popełnienie przestępstwa z art.286 kk nie wyklucza, że na pewnym jej etapie można będzie mówić o popełnieniu przestępstwa oszustwa.

Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może również przynieść zarzucanie Sądowi I instancji braku precyzji w posługiwaniu się określeniami „fikcyjne dokumenty” i „nierzetelne dokumenty” (pkt I.a.c, I.a.d apelacji, pkt 2.28 uzasadnienia apelacji). Podkreślenia jeszcze raz wymaga, że oskarżonemu K. M. (1) nie postawiono zarzutów związanych z przedkładaniem, w celu zawarcia transakcji będących przedmiotem niniejszego postępowania, nierzetelnych dokumentów potwierdzających istnienie firmy Central- (...), posiadania przez nią konta bankowego i regulowania należności publiczno – prawnych. Dokumenty te przedkładane pokrzywdzonym w zarzutach przypisanych temu oskarżonemu były prawdziwe – nie jest to okoliczność kwestionowana. Na ich podstawie pokrzywdzeni zakładali, że współpraca będzie owocna, gdyż w tym czasie spotykali się z zamiarem podjęcia współpracy przez osoby, które – mimo oświadczeń – nie reprezentowały żadnych podmiotów gospodarczych. Pokrzywdzeni nie

mieli jednak świadomości, że na istniejących kontach bankowych nie ma środków a oskarżeni nie wywiązują się ze wcześniej zaciągniętych zobowiązań; że oskarżeni dokonują redystrybucji pozyskanego węgla do podmiotów od nich zależnych, które nie uiszczają za to należności i nie są do tego wzywane. A takie zatajenie rzeczywistego standingu firmy wyczerpuje znamiona oszustwa, o czym była już mowa we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia (str.63-64). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżąca, że Sąd Okręgowy wszystkie dokumenty związane z transakcjami ujętymi w zarzutach uznał za fikcyjne.

Za trafny nie może zostać uznany zarzut podniesiony w pkt. 1b) apelacji, pkt. 12 uzasadnienia apelacji. Sąd Okręgowy bowiem w przypisanych oskarżonemu K. M. (1) zarzutach wskazał zarówno miejsce jak i czas popełnienia przestępstw; wskazał również wartość szkód nimi wyrządzonych. Wbrew twierdzeniom skarżącej, nie w odniesieniu do wszystkich zarzutów dokonał w tym zakresie zmian w stosunku do treści aktu oskarżenia. I tak w pkt. XXI i XXIIb nie dokonał we wskazanym przez apelującą zakresie żadnych zmian w stosunku do treści aktu oskarżenia. Wbrew twierdzeniom skarżącej, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. XXIIa wyroku nie doszło do zmiany miejsca popełnienia przestępstwa, firm, których działalność była wykorzystana do ich popełnienia ani wartości szkody nim wyrządzonej. Pominięcie w opisie czynu nazwiska A. G. (1) jest natomiast naturalną konsekwencją wyłączenia jego sprawy do odrębnego postępowania (sprawa II K 564/05 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku – k.18499/t.XCI akt sprawy). Wprawdzie doszło w omawianym zarzucie do zmiany w zakresie wskazania czasu popełnienia przestępstwa ale okoliczność, że Sąd I instancji w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia nie uzasadnił jej szczegółowo nie może skutkować uznaniem, że uchybienie to miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Podkreślenia bowiem wymaga, że dokonana zmiana znajduje swoje oparcie w niekwestionowanych przez skarżącą zeznaniach reprezentującego (...) sp. z o.o. w W. świadka J. M. (k.4924v-4925/t.XXV, k.15015/t.LXXIV, k.18259v/t.XC akt sprawy). W zakresie czynu przypisanego oskarżonemu K. M. (1) w pkt. XXIIc wyroku uwagi dotyczące zapisów zawartych w akcie oskarżenia należy kierować do jego autora, nie zaś do sądu orzekającego. Sąd Okręgowy wskazując w omawianej części wyroku, że w tym zakresie oskarżony K. M. (1) działał wspólnie i w porozumieniu jedynie z J. W. (1) i M. C. (1) sanował uchybienie poczynione przez oskarżyciela publicznego, który w akcie oskarżenia wskazał na działanie również z A. G. (1), M. R. (1), R. R. (2) i T. D. (1), mimo iż takiego zarzutu im nie postawił. Opis czynu przypisanego oskarżonemu K. M. (1) w pkt. XXIIc zaskarżonego orzeczenia trafnie nie zawiera również opisanego w akcie oskarżenia działania wspólnie i w porozumieniu z T. N., skoro został on uniewinniony od tego czynu (pkt VII wyroku odnoszącym się do czynu LIII aktu oskarżenia). W odniesieniu zaś do przestępstwa popełnionego na szkodę Zakładu (...) sp. z o.o. (pkt XXII d wyroku) zmiana w określeniu czasu jego popełnienia dokonana została już w wyroku Sądu I instancji po raz pierwszy rozpoznającego niniejszą sprawę (k.17405-17439/t.LXXXVI akt sprawy). Korygowanie tej zmiany nie mogło mieć miejsca, gdyż byłoby to ustalenie na niekorzyść oskarżonego (sąd ustalił, że datą końcową był dzień 28 maja 1999r., podczas gdy w akcie oskarżenia określono ją na 29 maja 1999r.). Pominięcie w opisie czynu nazwiska T. D. (4) było natomiast naturalną konsekwencją braku objęcia go niniejszym wyrokiem. Z tych samych względów w opisie czynu pominięci zostali wskazani w akcie oskarżenia: A. G. (1) i R. R. (2). Całkowicie chybiony jest zarzut zmiany opisu czynu w zakresie podmiotów reprezentowanych przez oskarżonego. Zarówno bowiem w pkt. LXXIX aktu oskarżenia, jak i w pkt XXII d zaskarżonego orzeczenia, jedynym podmiotem jest (...). Nie ma w nich zatem – jak twierdzi skarżąca – wskazanych: (...), (...), (...), nie doszło zatem do eliminacji podmiotów gospodarczych, których działalność zgodnie z aktem oskarżenia była wykorzystywana do popełnienia przestępstwa. Wprawdzie rację ma apelująca, że w pkt. LXXIX aktu oskarżenia wskazano jako miejsce popełnienia przestępstwa G., W. i G., podczas gdy w pkt. XXII d wyroku wskazano jedynie G. i W. ale nie wskazała ona jakiego rodzaju miałyby to być uchybienie Sądu I instancji oraz aby miało to wpływ na treść orzeczenia. Wskazać zatem należy, że W. to siedziba pokrzywdzonego, G. zaś to siedziba (...) (k.1109/t.VI akt sprawy). Wyjaśnia to wskazane w zaskarżonym orzeczeniu miejsce popełnienia przestępstwa w omawianym zakresie. Mając na uwadze wskazane wyżej okoliczności dotyczące opisu czynów przypisanych oskarżonemu K. M. (1) Sąd Apelacyjny nie stwierdza aby w tym zakresie doszło do obrazy art.424 kpk (pkt 1m apelacji). Za chybiony uznać należy również zarzut zawarty w pkt. 13 uzasadnienia apelacji. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że wbrew twierdzeniom skarżącej, na str.39 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie znajdują się zapisy dotyczące czynów przypisanych oskarżonemu K. M. (1), w szczególności ustalenia w zakresie wysokości szkody, dat ich popełnienia, nazw podmiotów pokrzywdzonych. Nie ma racji skarżąca twierdząc, że w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd

Okręgowy nie wskazał powodów dla których uznał, że określone działania podejmowane przez oskarżonego K. M. (1) nosiły znamiona przestępstwa oszustwa; uczynił to bowiem na str.44, 47, 48-51 uzasadnienia wyroku.

Stanowisko zawarte w orzeczeniu Sądu Apelacyjnego w Łodzi wskazane w pkt. 14 uzasadnienia apelacji jest oczywiście trafne ale nie znajduje przełożenia na realia rozpoznawanej sprawy w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu K. M. (1); nie może zatem stanowić poparcia zarzutów apelacji. W sytuacji gdy oskarżony wraz z działającymi z nim współsprawcami zataili przed pokrzywdzonymi, że nie mieli środków na zrealizowanie zaciągniętych zobowiązań a posiadali jednocześnie inne zobowiązania finansowe (a świadczą o tym uznane za wiarygodne wyjaśnienia współoskarżonych: J. W. (1) i M. C. (1)), co samo w sobie wyczerpuje znamiona oszustwa, nieodniesienie się przez Sąd I instancji do specyfiki rynku węglowego z połowy lat 90-tych i początku roku 2000 nie może skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia. Brak było zatem podstaw do dopuszczania opinii biegłych w tym zakresie. Ocena opinii biegłych sporządzonych w przedmiotowej sprawie będzie przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Wskazać jedynie w tym miejscu należy, że ustalenia co do winy oskarżonego K. M. (1) Sąd Okręgowy poczynił nie tyle w oparciu o opinie biegłych a o osobowe źródła dowodowe, w szczególności wyjaśnienia współoskarżonych.

Jak już wcześniej wskazano, oskarżonemu K. M. (1) nie przypisano czynów związanych z działalnością firm: (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. a zatem kwestia ich sytuacji ekonomicznej w okresie wskazanym w zarzutach pozostaje bez wpływu na odpowiedzialność prawną – karną tego oskarżonego. Sytuacja ekonomiczna spółki (...), w szczególności w kontekście powodów, dla których nie płaciła ona (...) SA za dostawy węgla, została ustalona i oceniona w sposób wyczerpujący i trafny. W szczególności zwrócić należy uwagę na przedkładane pokrzywdzonemu (...) oświadczenia o rzekomych długach jakie inne podmioty miały mieć wobec (...) i tłumaczenie tym braku płatności za pobrany węgiel. Trafnie Sąd Okręgowy wskazał, że wszystkie podmioty na jakie powoływali się oskarżeni mające być rzekomo ich dłużnikami stanowiły własność współoskarżonych. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że nierzetelność kontrahentów sama w sobie nie może stanowić podstawy do uznania, że podmiot nie wywiązujący się z zaciągniętego zobowiązania nie popełnia przestępstwa oszustwa. Znamiona oszustwa wypełnia również działanie sprawcy, który w umowie zobowiązuje się do zrealizowania określonej transakcji, jeżeli towarzyszy mu zamiar niedotrzymania uzgodnionego terminu i odłożenia wywiązania się ze zobowiązania na czas bliżej nieokreślony, w tym uzależniony od realizacji zobowiązań przez dłużnika sprawcy. Sytuacja ekonomiczna zaś spółek (...) J. W. (1) i (...) M. C. (1) została ustalona w oparciu m.in. o wyjaśnienia tych współoskarżonych i w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał powody, dla których w sposób wskazany w wyroku ocenił zamiar podejmowanych działań przez oskarżonego. Zarzut zawarty w pkt 1c) apelacji uznać zatem należy za niezasadny.

Chybionym jest również zarzut zawarty w pkt. 1d) apelacji oraz w pkt. 2.3, 2.4, 2.31 i 2.32 uzasadnienia apelacji. Na wstępie Sąd Apelacyjny odwołuje się do poczynionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia uwag ogólnych dotyczących działania wspólnie i w porozumieniu (str. 58). Z tego względu okoliczność, że oskarżony nie zawsze osobiście kontaktował się z pokrzywdzonymi nie może skutkować uznaniem zaistnienia podstaw do wydania wyroku uniewinniającego. Sąd Okręgowy wskazał bowiem na zachowania jakie podejmował oskarżony K. M. (1) w ramach przypisanych mu przestępstw (str.18, 20-23, 47, 48-51 uzasadnienia wyroku). Z uwagi na fakt, że skarżąca nie podnosi zarzutów co wskazanych wyżej ustaleń kwestionując jedynie (niesłusznie), że ich nie poczyniono, Sąd Apelacyjny poprzestanie na stwierdzeniu, że w pełni aprobejuje poczynione w tym zakresie przez Sąd Okręgowy ustalenia i rozważania. Wbrew twierdzeniom skarżącej, określanie siebie samego jako „cichego współnika” Central – (...) wskazuje na to, że miał wpływ na działalność tego podmiotu. Uznane za wiarygodne wyjaśnienia współoskarżonych tę okoliczność potwierdzają.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut zawarty w pkt. 1e) apelacji. Jak bowiem wyżej wskazano (str. 57 niniejszego uzasadnienia) sposób weryfikacji kontrahentów przez pokrzywdzonych pozostaje bez wpływu na przypisanie przestępstwa z art.286 kk. Zasadnym było rozdzielenie transakcji popełnionych na szkodę (...) w K., gdyż nie wszystkie opisane w akcie oskarżenia w przedmiotowej sprawie były tożsame. Transakcja przypisana oskarżonemu K. M. (1) (pkt XXIIc zaskarżonego wyroku) oraz oskarżonym działającym z nim wspólnie i w porozumieniu: M. C.

(1) (pkt IIIc zaskarżonego wyroku) i J. W. (1) (pkt XIVc zaskarżonego wyroku) nie była tożsamą z tą przypisaną oskarżonemu T. N. (pkt IXb zaskarżonego wyroku).

Chybione są zarzuty zawarte w pkt 1f), g), h) i l) apelacji. Na wstępie wskazać należy na brak związku pomiędzy treścią zarzutów a wskazanym przepisem art.175 § 1 i 2 kpk, który reguluje prawo oskarżonego do składania lub odmowy składania wyjaśnień. Sąd odwoławczy, po zapoznaniu się z aktami sprawy nie stwierdził aby doszło do naruszenia prawa oskarżonego K. M. (1) do składania lub odmowy składania wyjaśnień. Postulat dołączenia do akt sprawy dokumentów o jakich mowa w tych zarzutach nie może zostać spełniony z uwagi na upływ czasu, w jakim winny być przechowywane (opinia biegłego R. G. (1) - k.17018-17019/t.LXXXIII akt sprawy). Skoro nie zostały one zabezpieczone na etapie postępowania przygotowawczego (na co wskazuje skarżąca) a zostały zniszczone, nie sposób czynić Sądowi Okręgowemu trafnego zarzutu niedołączenia ich do akt sprawy, a tym samym mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia art.167 kpk, art.193 § 1 kpk, art.7 kpk i art.410 kpk. Z powyższych względów (braku dokumentów) nie sposób również za trafny uznać postulat ustalenia czy dokumenty te mogły mieć wpływ na ustalenia w zakresie stanu faktycznego oraz wydania na ich podstawie opinii przez innego biegłego. Podkreślenia wymaga, że stan faktyczny w przedmiotowej sprawie, również w odniesieniu do czynów przypisanych oskarżonemu K. M. (1), Sąd Okręgowy ustalił głównie w oparciu o osobowe źródła dowodowe oraz niewymagającą wiadomości specjalnych ocenę dokumentów zgromadzonych w sprawie. Wszystkie te dowody ocenił w sposób swobodny. Ocenie Sądu I instancji zostały poddane również opinie biegłych i sąd ten wskazał w jakim zakresie i z jakich powodów oparł się na nich ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie oraz w jakim zakresie i z jakich powodów opinie te nie stanowiły podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych (str. 34 uzasadnienia wyroku). Z uwagi na powyższe, nie sposób za trafny uznać zarzutu naruszenia prawa oskarżonego do obrony. Podnosząc zarzut jak w pkt. 1h) apelacji skarżąca zdaje się nie dostrzegać, że w toku ponownego postępowania przed Sądem I instancji udostępniono biegłemu R. G. (1) dokumentację finansowo – księgową, która była podstawą wydania opinii przez biegłą M. W. (2). Skutkiem tego było wydanie opinii uzupełniającej przez tego biegłego (k.17109-17119/t.LXXXIV akt sprawy) i odniesienie się do niej w toku przesłuchania przed Sądem I instancji (k.17369-17370/t.LXXXV, k.19483v-19484v, k.19534v/t.XCVI akt sprawy).

Aprobatę Sądu II instancji zyskała dokonana przez Sąd Okręgowy a kwestionowana przez skarżącą ocena dowodu w postaci opinii biegłego R. G. (1) (pkt 1.j, 1.k apelacji). Na str.33-34 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia sąd ten odniósł się do tej opinii dostrzegając wszelkie uwagi biegłego odnoszące się do zakresu dokumentacji jaką miał do dyspozycji wydając opinię oraz – co istotne – wskazując na zbieżność jej wniosków z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadków i wyjaśnieniami oskarżonych. Podnosząc kwestię dat, w jakich podmioty reprezentowane przez oskarżonych utraciły zdolność regulowania swoich zobowiązań, kwestię płynności finansowej tych podmiotów skarżąca wydaje się nie dostrzegać że fakt nieregulowania należności wobec pokrzywdzonych nie był kwestionowany przez tych oskarżonych, którzy przyznawali, że dochodziło do zawierania umów z pokrzywdzonymi. Podnosili oni jedynie, że z uwagi na obiektywne trudności zaistniałe po zaciągnięciu zobowiązań będących przedmiotem przypisanych czynów nie mogli się z nich wywiązać. Tymczasem podkreślenia wymaga, że prawidłowo, w oparciu o swobodnie ocenione dowody Sąd Okręgowy ustalił, iż oskarżeni zaciągali kolejne zobowiązania mając już zaległości płatnicze u innych podmiotów (o czym nie informowali kontrahentów), wskazywali na rzekome wierzytelności jakie mieli u innych podmiotów, w szczególności zależnych również od nich samych (o czym pokrzywdzeni również nie wiedzieli), dokonywali redystrybucji wyłudzonego węgla pomiędzy tymi podmiotami aby stworzyć u pokrzywdzonych przekonanie, że powodem nieregulowania należności jest nierzetelność ich kontrahentów. Pozyskiwali towary w oparciu o zabezpieczenia, które w istocie takich cech nie posiadały (weksle bez pokrycia, nierzetelne wyceny nieruchomości mających stanowić zabezpieczenie transakcji). Biegły R. G. (1), wbrew twierdzeniom skarżącej, odniósł się do pytań zadawanych przez obrońców oskarżonych (k.19450-19453v, k.19483v-19484v/t.XCVI akt sprawy). Okoliczność, że uzyskane odpowiedzi nie satysfakcjonują skarżącą nie może skutkować sama w sobie uznaniem, że doszło do obrazy art.410 kpk i art.7 kpk. Tym samym chybiony jest zarzut obrazy art.424 kpk podniesiony w pkt. 1n) apelacji. Nie doszło bowiem do wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia wyroku w omawianym zakresie. Sąd Okręgowy wskazał, że wnioski opinii były zgodne z ogólnym obrazem jaki wyłaniał się z ustaleń poczynionych na podstawie innych dowodów (str.34 uzasadnienia wyroku). Całkowicie niezrozumiałym jest podnoszony w tej części

apelacji zarzut obrazy art.210 kpk, który normuje zarządzenie ekshumacji. Ta czynność bowiem w przedmiotowej sprawie nie miała miejsca. Sądowi Apelacyjnemu wydaje się za zasadne oczekiwanie od fachowego reprezentanta strony formułowania zarzutów mających związek ze sprawą będącą przedmiotem rozpoznania.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskały zarzuty związane ze sporządzonym przez Sąd I instancji uzasadnieniem swojego orzeczenia (pkt. 2.1, 2.2, 2.5, 2.6 i 2.7 uzasadnienia apelacji). Uzasadnienie to spełnia bowiem wszystkie ustawowe przesłanki, jest jasne i czytelne mimo obszerności materiału dowodowego, wielości podmiotów pokrzywdzonych, wielości oskarżonych i zdarzeń objętych aktem oskarżenia. Sąd Okręgowy – wbrew twierdzeniom skarżącej – dostrzegł zdarzenia gospodarcze z udziałem oskarżonych, które nie nosiły znamion przestępstw wskazując na transakcje, które zostały przez oskarżonych zrealizowane. Oczywistym jest, że uwagę swoją skupił jednak na zdarzeniach objętych skargą oskarżyciela publicznego, gdyż one były przedmiotem postępowania i do nich przede wszystkim zobowiązany był się odnieść. Żadną miarą nie stanowi to podstawy do postawienia zarzutu nieodniesienia się do całości zdarzeń dotyczących stanu faktycznego, gdyż zakres stanu faktycznego został wyznaczony treścią aktu oskarżenia i do tych zarzutów zobowiązany był się odnieść Sąd I instancji, co prawidłowo uczynił w przedmiotowej sprawie. Podnosząc taki zarzut w skarżąca nie wskazuje jakie zdarzenia związane z działalnością oskarżonego K. M. (1) zostały pominięte przez Sąd Okręgowy oraz – co równie ważne – jaki to miało wpływ na treść orzeczenia. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że zgodnie z treścią art.455a kpk, uchybienia w sporządzaniu uzasadnienia (nawet jeżeli mają miejsce) nie mogą stanowić podstawy uchylenia wyroku. Aprobatę Sądu II instancji zyskała również zastosowana przez Sąd I instancji konstrukcja sporządzenia uzasadnienia. Prawidłowo bowiem sąd ten poczynił ustalenia ogólne dotyczące więcej niż jednego zdarzenia objętego aktem oskarżenia aby nie powtarzać ich wielokrotnie. Żadną miarą nie kłóci się to z rozpatrywaniem przez sąd poszczególnych zdarzeń składających się na stan faktyczny. Nie ma racji skarżąca twierdząc, że Sąd Okręgowy ogólnikowo odnosi się do dokumentów związanych z transakcjami. Przy opisywaniu ich bowiem wskazuje, które z nich jaki miały charakter i żadną miarą nie można z tych rozważań wysnuć wniosku, że za nierzetelne lub fikcyjne uznaje dokumenty przedłożone przez pokrzywdzonych.

Nie ma racji skarżąca twierdząc, że oskarżeni kwestionowali realizację poszczególnych zamówień od firm pokrzywdzonych (pkt 2.8 uzasadnienia apelacji). Oskarżeni bowiem nie kwestionowali co do zasady faktu zawarcia transakcji a kwestionowali przyjęty przez Sąd Okręgowy zamiar nie wywiązania się z nich. Przyjęcie, że działali wspólnie i w porozumieniu pozwala przypisać winę również w sytuacji, gdy nie kontaktowali się osobiście (w tym oskarżony K. M. (1)) z pokrzywdzonymi. Wyjaśnienia oskarżonego K. M. (1) były przedmiotem oceny Sądu I instancji (str.37 uzasadnienia wyroku), która zyskała aprobatę Sądu II instancji.

Niezrozumiałe dla Sądu odwoławczego są rozważania apelującej zawarte w pkt. 2.10 i 2.20 uzasadnienia apelacji. Nie sposób bowiem ocenić, czy odnoszą się one do prowadzenia dokumentacji finansowo – księgowej przez pokrzywdzonych, czy przez firmy reprezentowane przez oskarżonych. Podkreślenia zatem wymaga, że Sąd Okręgowy w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia wskazuje na dokumenty przedkładane pokrzywdzonym przez oskarżonych, na podstawie których dochodziło do zawierania transakcji będących przedmiotem niniejszego postępowania. Po raz kolejny wskazać należy, że oskarżonym nie postawiono zarzutu fałszowania dokumentów dotyczących formalnego istnienia podmiotów przez nich reprezentowanych, czy też posługiwania się takim dokumentami. Kryminalne działania ich polegały na wprowadzaniu pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru i możliwości wywiązania się z zaciągniętych zobowiązań.

Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść zarzut podniesiony w (pkt 2.15 uzasadnienia apelacji). Sąd Okręgowy w części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia odniósł się bowiem do opinii biegłych z zakresu księgowości wskazując w jakiej mierze uznał je za podstawę poczynienia ustaleń faktycznych (str.33-34 uzasadnienia wyroku). Ponownie podkreślenia wymaga, że opinie biegłych nie były jedynymi a nawet podstawowymi dowodami, na których oparł się Sąd I instancji ustalając stan faktyczny w powyższej sprawie. Opierając się o zgromadzoną dokumentację, zeznania świadków i wyjaśnienia oskarżonych, dokonując ich swobodnej oceny poczynił ustalenia w sprawie i wypowiedział się o winie lub braku winy oskarżonych. Dowody te dały podstawę do przyjęcia, że w zakresie

inkryminowanych zdarzeń oskarżeni przyjmowali zobowiązania nie mając możliwości ich realizacji z uwagi na brak środków i posiadanie innych zadłużeń.

Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść odwoływanie się do ustawy o rachunkowości i badania przez biegłych rewidentów sprawozdań finansowych (pkt 2.16, 2.18, 2.21, 2.22 uzasadnienia wyroku). Rację ma Sąd Okręgowy twierdząc, że sprawozdania finansowe nie przesądzają o rzetelności transakcji w nich ujawnionych. Biegli rewidenci nie badają bowiem czy dana transakcja udokumentowana w sprawozdaniu finansowym rzeczywiście miała miejsce. Z tego względu efekt ich pracy nie może być przydatny do uznania czy doszło do popełnienia przestępstw opisanych w zaskarżonym orzeczeniu. Przedmiotem zarzutów stawianych oskarżonym nie było prowadzenie ksiąg rachunkowych przez oskarżonych i firmy, które reprezentowali. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż w dokumentacji firm reprezentowanych przez oskarżonych znajdowały się dokumenty nie odzwierciedlające rzeczywistych zdarzeń gospodarczych (zeznania świadka Z. O. (2) – k.6543v-6545/t.XXXIII, k.12129/t.LXI, k.18038/t.LXXXIX akt sprawy, Z. K. - k.1363v-1364/t.VII, k.12130/t.LXI, k.18040/LXXXIX akt sprawy i M. K. -k.1365v-1366/t.VII akt sprawy oraz wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1) - k.1374-1377/t.VII akt sprawy). Stanowisko Sądu Okręgowego w tym względzie, które Sąd II instancji aprobeuje znalazło potwierdzenie również w wypowiedzi biegłego R. G. (1), który wskazał, że opinia biegłego rewidenta a biegłego sądowego to dwie różne sprawy. Biegły rewident potrzebuje kompletnych ksiąg rachunkowych a biegły sądowy wydaje opinię wg. tezy dowodowej sądu. W przedmiotowej sprawie nie chodziło o badanie ksiąg rachunkowych i ustawa o rachunkowości nie ma zastosowania do opinii biegłego w tej sprawie (k.19450-19453v/t.XCVI akt sprawy).

Zarzut zawarty w pkt.2.17 uzasadnienia apelacji nie odnosi się do czynów przypisanych mandantowi skarżącej – oskarżonemu K. M. (1). Działalność firmy (...) jest bowiem związana z zarzutami postawionymi oskarżonemu T. N., któremu to nie przypisano działania wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym K. M. (1). Z tego choćby powodu nie może skutkować wzruszeniem orzeczenia w zakresie dotyczącym tego oskarżonego. Skoro jednak został przez skarżącą sformułowany to wskazać należy na niezasadność twierdzeń w nim zawartych jakoby brak ekonomicznego uzasadnienia transakcji firmy (...) z udziałem (...) nie został merytorycznie potwierdzony. Znajduje on bowiem potwierdzenie nie tylko w zasadach logicznego rozumowania (Sąd Apelacyjny odniesie się do tego również w dalszej części niniejszego uzasadnienia omawiając zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego T. N.) ale i w zeznaniach samej właścicielki firmy (...) – świadka J. S.. Zeznała ona bowiem, że nie wie po co jej pośrednictwo było potrzebne T. N. skoro kupowała węgiel od firm przez niego wskazanych i potem mu go sprzedawała. Dla niej były to transakcje rzeczywiste bo otrzymywała za to wynagrodzenie ale widziała tylko dokumentację, nie rozmawiała z żadnymi innymi firmami, tylko z T. N., który nie mówił po co było jej pośrednictwo (k.18260/t.XC akt sprawy).

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał zarzut zawarty w pkt. 2.19 uzasadnienia apelacji. Nierzetelność dokumentacji finansowo – księgowej w zakresie transakcji przeprowadzonych przez (...) została potwierdzona choćby w uznanych w tym zakresie za wiarygodne wyjaśnieniach oskarżonego J. W. (1), który podał, że wziął od oskarżonego M. C. (1) nieodpowiadające prawdzie faktury dla zwiększenia obrotu (k.7672v-7673/t.XXXIX akt sprawy). Ogólnikowość omawianego zarzutu nie pozwala na uznanie go za trafny. Sąd Okręgowy tymczasem opisując poszczególne inkryminowane zdarzenia przypisane oskarżonemu K. M. (1) wskazuje na przedłożone w związku z nimi dokumenty oraz dokonuje ich oceny nie wszystkie z nich uznając za fikcyjne lub nierzetelne. Wskazać również należy, że ustalenie winy oskarżonego K. M. (1) w zakresie przypisanych mu przestępstw zostało poczynione także w oparciu o osobowe źródła dowodowe. Z uwagi na fakt, że w omawianym fragmencie apelacji skarżąca odwołuje się jedynie do dokumentów, brak jest podstaw do odnoszenia się przez Sąd II instancji do innych dowodów i wystarczającym jest odwołanie się do rozważań poczynionych w tym zakresie przez Sąd I instancji (str.44, 47, 48-51 uzasadnienia wyroku). Odnosząc się zaś do dokumentów wskazać należy na wyjaśnienia oskarżonego J. W. (1), który podał, że oświadczenie o długi jakie miał mieć wobec niego M. C. (1), jakim posługiwał się przy transakcji z (...) było fikcyjne. Oskarżony ten wskazał również, że nie wszystkie zapisy w księgach rachunkowych odzwierciedlały rzeczywiste transakcje. Przy przestępstwach popełnionych na szkodę (...) (...) (...) w K. Sąd I instancji nie wskazywał aby przedkładano fikcyjne lub nierzetelne dokumenty. Jednym z odbiorców węgla pozyskanego od (...) sp. z o.o. był M. C. (1), który zeznał, że nawet nie księgował faktu jego nabycia i nie był wzywany do zapłaty za ten węgiel. Oczywistym zatem jest, że tłumaczenie

przez (...) braku płatności za pozyskany węgiel tym, że kontrahenci (w tym również (...) M. C. (1)) mu nie płacili stanowiło nierzetelną informację. W odniesieniu do przestępstwa popełnionego na szkodę Zakładów (...) sp. z o.o. oraz Zakładu (...) i (...) spółka cywilna nierzetelnym dokumentem była kilkunastokrotnie zawyżona wycena nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie tych transakcji.

Przełożenia na realia rozpoznawanej sprawy nie mają zarzuty obrońcy oskarżonego K. M. (1) zawarte w pkt. 2.23, 2.24, 2.25, 2.26, 2.27 uzasadnienia apelacji, a odnoszące się do nierzetelności faktur gdyż oskarżonemu nie postawiono zarzutów z Kodeksu karnego skarbowego dotyczących wystawiania nierzetelnych faktur.

Za chyby Sąd Apelacyjny uznał zarzut zawarty w pkt.2.33 uzasadnienia apelacji. Sąd Okręgowy bowiem opisał w sposób szczegółowy wszystkie elementy ciągu przestępstw przypisanego oskarżonemu K. M. (1) w pkt. XXII zaskarżonego orzeczenia.

Sąd II instancji nie podziela stanowiska skarżącej, że postępowanie oskarżonego K. M. (1) nie wyczerpało znamion przestępstwa z art.286 kk (pkt 2.35 uzasadnienia apelacji). Na wstępie wskazać należy, że dla przypisania oskarżonemu przestępstwa oszustwa nie jest wymagane spełnienie przez niego wszystkich zachowań określonych w przepisie art.286 kk, a wystarczy spełnienie jednego z nich. W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy uznał, że zachowanie oskarżonego K. M. (1) (działającego, co należy podkreślić, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami – uwaga SA) polegało na wprowadzeniu pokrzywdzonych w błąd. Ustalenie to, wbrew twierdzeniom skarżącej, znajduje wyraz zarówno w opisach czynów przypisanych oskarżonemu K. M. (1), jak i w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Zapisy w tym zakresie (pkt. XXI i XXII wyroku, str.18, 20-23, 44, 47, 48-51 uzasadnienia wyroku) są tak jasne i jednoznaczne, że pozostaje jedynie odwołać się do nich. Nie budzi również wątpliwości Sądu odwoławczego, że wskazano osoby pokrzywdzone a zatem nie ma racji skarżąca twierdząc, iż z wyroku i jego uzasadnienia nie wynika kogo działania oskarżonego i działających z nim współsprawców wprowadziły w błąd jak wymaga tego przepis art.286 § 1 kk.

Rację ma skarżąca twierdząc, że nieregulowanie należności za pobrany towar, zaleganie ze spłatą nie zawsze skutkuje uznaniem, że doszło do popełnienia przestępstwa z art.286 § 1 kk. Nie świadczy to jednak o konieczności uznania zarzutu sformułowanego w tej części apelacji za zasadny, gdyż nie są to, wbrew twierdzeniom skarżącej, okoliczności jakimi Sąd Okręgowy uzasadniał przypisanie winy oskarżonemu, w tym również oskarżonemu K. M. (1). Nie ma zatem racji apelująca twierdząc, że takie rozumowanie zaprezentował Sąd Okręgowy; nie doszło więc do naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie jej w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów mający polegać na przewartościowaniu okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego przy jednoczesnym wybiórczym traktowaniu dowodów mogących przemawiać na jego korzyść (pkt 2.36 uzasadnienia apelacji). Skarżąca nie wskazuje jakie dowody – w jej ocenie – zostały poddane takiej nieprawidłowej ocenie. Wskazując na zeznania świadków (nie precyzując jednak jakich) mające świadczyć o braku znajomości z oskarżonym K. M. (1) i o braku aktywności w zakresie prowadzonej przez pokrzywdzonych współpracy z pozostałymi oskarżonymi skarżąca zdaje się nie dostrzegać obciążających wyjaśnień współoskarżonych, w szczególności J. W. (1) i M. C. (1) a częściowo również wyjaśnień samego oskarżonego K. M. (1), który potwierdził, że J. W. (1) założył (...) na jego polecenie (k.2644-2646/t.XIV, k.7308/t.XXXVI akt sprawy). We wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia Sąd Apelacyjny odniósł się do kwestii braku znajomości oskarżonego K. M. (1) przez przedstawicieli większości pokrzywdzonych podmiotów; jedynie z (...) oskarżony kontaktował się bezpośrednio podpisując w imieniu (...) sp. z o.o. umowę na sprzedaż węgla.

Reasumując - mając powyższe na uwadze oraz odwołując się do poczynionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia rozważań natury ogólnej Sąd Apelacyjny nie stwierdził aby w przedmiotowej sprawie w odniesieniu do oskarżonego K. M. (1) doszło do mającego wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisów postępowania czy też błędów w ustaleniach faktycznych.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut oparty o przepis art.438 pkt 4 kpk. Na wstępie sąd ten odwołuje się do poczynionych wcześniej w niniejszym uzasadnieniu (str.58-61) rozważań natury ogólnej dotyczących tej kwestii. Skarżąca uzasadniając ten zarzut wskazuje na zaistnienie – w jej ocenie - przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec oskarżonego K. M. (1) kary łącznej pozbawienia wolności. Nie stawia jednocześnie zarzutów odnoszących się do wymiaru kar jednostkowych i kary łącznej. Tymczasem wymiar orzeczonych kar jednostkowych uniemożliwia orzeczenie kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania gdyż przekracza on wymiar 2 lat o jakim mowa w przepisie art.69 § 1 kk sprzed nowelizacji. Na orzeczenie takiej kary nie pozwala również wymiar najwyższej z kar jednostkowych pozbawienia wolności (2 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności), która limituje dolną granicę kary łącznej. Nie ma racji skarżąca twierząc, że Sąd Okręgowy wymierzył karę pozbawienia wolności bez uwzględnienia stopnia winy oskarżonego. Sąd oceniał stopień winy wymierzając kary a rozważania w tym względzie zawarte są na str.55 uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia. Wziął również – wbrew twierdzeniom skarżącej – pod uwagę uprzednią niekaralność oskarżonego K. M. (1) (str.56 uzasadnienia wyroku). Aprobata Sądu II instancji zyskał również wymiar orzeczonej wobec oskarżonego K. M. (1) kary łącznej pozbawienia wolności. Podkreślenia wymaga, że Sąd Okręgowy zastosował zasadę asperacji zbliżoną do absorpcji przekraczając próg kary najniższej jaką mógł wymierzyć przy tak ukształtowanych karach jednostkowych jedynie o 2 miesiące. Żadną miarą nie sposób tak określonej kary łącznej pozbawienia wolności uznać za rażąco niewspółmiernie surową. Z uwagi na wymiar kary łącznej, o czym wyżej wspomniano, brak było podstaw do rozważania zaistnienia podstaw do warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Również orzeczonych kar grzywnien, zarówno jednostkowych jak i łącznej nie sposób uznać za rażąco surowe. Wręcz przeciwnie, kary te można uznać, w realiach rozpoznawanej sprawy, za rażąco łagodne. Nie może to jednak znaleźć odzwierciedlenia w wyroku Sądu II instancji, gdyż wyrok Sądu Okręgowego nie został zaskarżony na niekorzyść oskarżonego K. M. (1). Nie sposób podzielić stanowiska skarżącej, że orzeczenie kary łącznej grzywny w wymiarze 2.000,-zł. jest rażąco niewspółmiernie surowe biorąc pod uwagę, że szkody wyrządzone przez oskarżonego oraz działających z nim współsprawców przekroczyły łącznie 1.800.000,-zł. Aktualna sytuacja życiowa i materialna oskarżonego K. M. (1) (niesprecyzowana przez skarżącą) nie wskazuje na to aby nie mógł on uiścić kary łącznej grzywny w wysokości orzeczonej przez Sąd I instancji. Żona oskarżonego posiada własne źródło utrzymania, oskarżony prowadzi działalność gospodarczą i posiada zobowiązanie alimentacyjne w wysokości 700,-zł. miesięcznie, które realizuje dobrowolnie i sam ocenił swoją sytuację materialną jako dobrą (kwestionariusz wywiadu środowiskowego – k.19924/t.XCVIII akt sprawy).

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego T. N..

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał zarzut podniesiony w pkt. 1.a) apelacji. Przede wszystkim stwierdzić należy, że zarzut ten jest błędnie skonstruowany. Skarżący zarzuca bowiem zarzuca obrazę art.193 § 1 kpk, który stanowi jedną z podstaw prawnych dopuszczenia dowodu z opinii biegłych. Tymczasem w przedmiotowej sprawie dopuszczone zostały opinie biegłych, nie doszło zatem do obrazy art.193 kpk. Okoliczność, że skarżący nie zgadza się z dokonaną przez Sąd I instancji oceną opinii biegłego R. G. (1) może stanowić zarzutu dowolnej oceny tego dowodu. Nie sposób również za trafny uznać zarzut obrazy przepisu art.201 kpk, skoro skarżący nie podnosi kwestii zasadności wydania kolejnej opinii uzupełniającej (opinia uzupełniająca została bowiem wydana przez tego biegłego - k.17109-17119/t.LXXXIV akt sprawy) i nie była to jedyna opinia wydana w przedmiotowej sprawie dotycząca sytuacji finansowej podmiotów reprezentowanych przez oskarżonych. Niezależnie od powyższego, aprobaty Sądu II instancji nie zyskały argumenty podniesione w tym zarzucie. Nie sposób bowiem czynić zasadnego zarzutu, że Sąd orzekający samodzielnie poczynił ustalenia faktyczne w sprawie. Jest to bowiem nie tylko prawo ale i obowiązek sądu. Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego, że ustalenie o winie oskarżonego T. N. w zakresie przypisanych mu przestępstw Sąd Okręgowy poczynił na podstawie „własnych spostrzeżeń (założeń)”. Sąd ten dokonał tego bowiem – co wynika z części motywacyjnej zaskarżonego orzeczenia – w oparciu o swobodnie ocenione wszystkie dowody zgromadzone w sprawie; nie tylko w oparciu o opinię biegłego R. G. (1). Sąd Okręgowy ocenił również i ten dowód (str.33-34 uzasadnienia wyroku). Podkreślenia wymaga, że ustalenia co do winy oskarżonego T. N., w szczególności w zakresie czynów o jakich mowa w omawianej części apelacji, tj. związanych z działalnością spółki (...) nie zostały oparte o

opinię biegłego R. G. (1) (mówi o tym wprost Sąd Okręgowy na str.34 uzasadnienia wyroku). Wnioski tej opinii były jednak zgodne z ustaleniami jakie poczynił Sąd I instancji w oparciu o inne dowody zgromadzone w sprawie, zarówno o charakterze osobowym, jak i dokumentarnym. Trafnie Sąd Okręgowy podniósł na wskazanej przez skarżącego str.42 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, że zaciągając w dniu 26 stycznia 1998r. zobowiązanie w przedsiębiorstwie (...) reprezentowana przez oskarżonego T. N. spółka (...) posiadała nieuregulowane zobowiązania: wobec (...) (...) z okresu od 27 stycznia do 10 lutego 1997r. na kwotę 170.000,-zł., wobec firmy (...) z okresu od 31 maja do 21 października 1997r. na kwotę 789.544,46 zł. oraz wobec (...) na łączną kwotę 70.269,74 zł. (za okres od 10 listopada do 29 grudnia 1997r. oraz za styczeń 1998r.). Nie wymagało zatem wiadomości specjalnych uznanie, że w takich okolicznościach zaciąganie kolejnych zobowiązań skutkować musiało ich niewykonaniem. Wskazać w tym miejscu również należy na zeznania świadka J. K., prezesa stowarzyszenia z ramienia którego biegli rewidenci badali sprawozdanie (...) spółki (...) za 1997r. Stwierdzono wówczas bardzo zły stan ekonomiczny i finansowy spółki. Wskaźniki ekonomiczne kształtowały się poniżej obowiązujących, stwierdzono bardzo niski zysk na koniec 1997r., wysoki stan zobowiązań finansowych znacznie przewyższający stan należności i pieniędzy jakimi dysponowała spółka. Niski stan regulowania zobowiązań występował aż do zakończenia badania. Jak podał świadek, biegli mieli trudności nawet z wyegzekwowaniem należnego im wynagrodzenia (k.7617/t.XXXIX akt sprawy). O trudnościach, w dacie podjęcia zobowiązań wobec spółki (...) w okresie wskazanym w pkt. Xb zaskarżonego orzeczenia, w wywiązywaniu się z wcześniej zaciągniętych zobowiązań świadczą również zeznania świadków: M. C. (5) - zamówienie węgla z 1996r. z terminem zapłaty 2.01.1997, wydany został nakaz zapłaty w dniu 6.08.1998r. (k.2001v-2003, k.2021 /t.XI, k.12561/t.LXIII, k.19052/t.XCIV akt sprawy), R. M. - zamówienie na węgiel z dnia 17.01.1997r. bez realizacji zapłaty (k.700v-702/t.IV, k.12560-12651/t.LXIII, k.17999/t.LXXXVIII akt sprawy). Główna księgową w (...) świadek D. W. (1) zeznała, że od 1997r. w spółce zaczęło psuć się finansowo, o czym wiedział oskarżony T. N.. Spółka nie wywiązała się z umowy faktoringu z firmą (...) a przed terminem wykupu weksli spółkę (...) sprzedano A. G. (1) (k.12131-12132/ t.LXI, k.17999-18002/t.LXXXVIII akt sprawy).

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść również zarzut zawarty w pkt. 1b) apelacji. Nie stanowi bowiem naruszenia określonej w art.7 kpk zasady swobodnej oceny dowodów dokonana przez Sąd Okręgowy ocena opinii biegłego R. G. (1), który oparł się m.in. na wyliczeniach biegłej M. W. (2). Podkreślenia bowiem wymaga, że dane liczbowe określone w opinii biegłej nie zostały zakwestionowane ani przez biegłego R. G. (1) ani przez Sąd I instancji. Opinia ta nie stała się podstawą ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego tylko z tego względu, że biegła ta dokonała oceny również dowodów o charakterze osobowym, do czego uprawniony jest tylko sąd. Z uwagi na podniesioną wcześniej okoliczność, że opinia biegłego nie stanowiła podstawy do ustaleń faktycznych, za chybione uznać należy zarzuty jej dotyczące, w szczególności braku pełnej dokumentacji finansowej badanych spółek. Przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie nie było bowiem ustalenie kiedy podmioty reprezentowane przez oskarżonych, w tym zatem również przez oskarżonego T. N. utraciły płynność finansową a ustalenie, czy zasadne są postawione przez oskarżyciela publicznego zarzuty popełnienia oszustw. Jak wyżej również wskazano, ustalenia co do zaistnienia przesłanek z art.286 § 1 kk w czynach przypisanych oskarżonemu T. N. Sąd Okręgowy poczynił o pozostałe dowody zgromadzone w sprawie. Zarzut zatem, że biegły R. G. (1) nie był w stanie jednoznacznie wskazać kiedy podmioty reprezentowane przez oskarżonych utraciły zdolność regulowania zobowiązań (pkt. 1c apelacji) nie może skutkować wzruszeniem zaskarżonego orzeczenia. Na marginesie zatem należy jedynie wskazać, że w opinii uzupełniającej biegły R. G. (1) wskazał, iż miał również na uwadze dokumenty, które nie znajdowały się w aktach sprawy gdy wydawał opinię pierwotną (k.19534v/t.XCVI akt sprawy). Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego zawartego w uzasadnieniu apelacji (str.20), że uzupełniająca opinia biegłego jest diametralnie różna od wcześniej wydanych opinii pisemnych, przeczy temu bowiem treść tych opinii oraz wypowiedzi biegłego sformułowane na rozprawie głównej. Biegły zarówno w opinii pierwotnej (k.16902-16929/t.LXXXIII akt sprawy), którą podtrzymał będąc słuchanym na rozprawie (k.17018-17019/t.LXXXIII akt sprawy), jak i w opinii uzupełniającej (k.17109-17119/t.LXXXIV akt sprawy), którą podtrzymał na rozprawie (k.17369-17370/t.LXXXV, k.19483v-19484v, k.19534v/t.XCVI akt sprawy) wskazał, że brak jest możliwości wydania opinii kategorycznej podając tego przyczyny. Nie sposób skutecznie zdyskredytować opinii biegłego R. G. (1) opierając się na poglądzie wyrażonym przez biegłego rewidenta że nie może ocenić dokumentacji obrotu gospodarczego między spółkami (...), (...), (...), (...) i innych wskazanych przez sąd z uwagi na brak pełnych ksiąg rachunkowych (k.16768-16769/t.LXXXII akt sprawy). Do oceny

bowiem czy oskarżeni w przedmiotowej sprawie wypełnili znamiona przypisanych im przestępstw należało ustalić czy w dacie zawierania transakcji objętych zarzutami mieli oni możliwość wywiązania się z nich. Jak już wyżej wskazano, okoliczności te zostały ustalone na podstawie innych niż opinie biegłych dowodów i zyskało to aprobatę sądu odwoławczego. Nie chodzi zatem o wskazywaną przez obrońcę oskarżonego T. N. (str. 20 apelacji) „różnicę w standardach zawodowych” a inną materię poddaną badaniom i inny cel opinii i sprawozdania biegłych rewidentów.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut związany z opinią sądowo – psychiatryczną sporządzoną w odniesieniu do oskarżonego T. N. (pkt. 2 apelacji). Na wstępie podkreślenia wymaga, że obowiązkiem Sądu I instancji ponownie rozpoznającego sprawę nie jest rozpoznawanie zarzutów apelacji wywiedzionej wobec wyroku sądu po raz pierwszy orzekającego w sprawie; odnoszenie się do zarzutów apelacji jest bowiem obowiązkiem sądu odwoławczego. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie sposób uznać aby Sąd I instancji wydający orzeczenie będące obecnie przedmiotem kontroli instancyjnej uchybił obowiązkowi określonym w art.442 § 3 kpk. Podkreślenia wymaga, że uzasadnienie Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8.10.2014r. w sprawie XIII Ka 412/14, nie odnosi się w sposób szczególny do kwestii zasadności dopuszczenia kolejnego dowodu z opinii biegłych na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego T. N. w inkryminowanym czasie. Pkt. 5 wskazań zawiera bowiem ogólne stwierdzenie: „wziąć pod uwagę i rozważyć zarzuty i argumentację zawartą we wszystkich wniesionych w niniejszej sprawie apelacjach” (k.17828/t.LXXXVIII akt sprawy). Brak jest zatem podstaw do podzielenia stanowiska skarżącego o „wyraźnej dyspozycji” w tym zakresie (str.2 apelacji). Skarżący nie wykazał aby Sąd I instancji nie wziął pod uwagę lub nie rozważył podnoszonej w apelacji kwestii opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego T. N.; z pewnością nie może o tym świadczyć niedopuszczenie kolejnego dowodu w tej sprawie w toku ponownie prowadzonego postępowania jurysdykcyjnego. Podkreślenia bowiem wymaga, że „wzięcie pod uwagę i rozważenie” nie oznacza nakazu przeprowadzenia dowodu o jaki wnioskował apelujący w środku odwoławczym wniesionym od pierwotnie wydanego wyroku w tej sprawie. Stanowisko Sądu Okręgowego w omawianej kwestii zyskało pełną aprobatę Sądu Apelacyjnego, podobnie jak przedstawiona na jego poparcie argumentacja, którą należy uznać za wyczerpującą (str.34 uzasadnienia wyroku). W ocenie Sądu II instancji, opinia sądowo – psychiatryczna dotycząca oskarżonego T. N. nie nosi, wbrew twierdzeniom skarżącego, cech niejasności i wewnętrznej sprzeczności, nie doszło zatem do obrazy art.201 kpk. Za niczym nieuzasadnione należy uznać stanowisko skarżącego o braku kompetencji biegłych: G. D. (1) i M. C. (2) do oceny stanu zdrowia psychicznego oskarżonego T. N.. Brak jest również – w ocenie Sądu Apelacyjnego, biorąc pod uwagę fakt, że biegłe dysponowały przy opiniowaniu dokumentacją medyczną i listą leków zażywanych przez oskarżonego (k.11409-11412/t.LVIII akt sprawy) - podstaw do uznania, że niezbędnym było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego psychologa klinicznego ze specjalizacją II stopnia z neuropsychologii. Nie sposób czynić skutecznie zarzutu biegłym, że we wnioskach opinii posługują się ustawowymi sformułowaniami, w szczególności co do tego, czy zachodzą warunki z art.31 § 1 lub 2 kk. Chybiony jest nazwanie tego „utartą formułą” (str.22 apelacji), skoro właśnie w celu określenia czy zachodzą przesłanki z art.31 § 1 lub 2 kk został dopuszczony dowód z opinii biegłych psychiatrów. Z uwagi na fakt, że – jak wyżej wskazano – biegłe dysponowały zarówno dokumentacją medyczną jak i informacją o lekach zażywanych przez oskarżonego, nie sposób uznać aby wskazania obrońcy, niebędącego wszak psychiatrą, co do tego jakie winny być konkluzje opinii oraz metody badawcze, miały być bardziej wiarygodne niż opinia lekarzy psychiatrów będących biegłymi sądowymi. Wobec powyższego twierdzenie skarżącego, że wypadek jakiemu uległ oskarżony T. N. w 1995r. mógł mieć znaczący wpływ na możliwość rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem jawi się jako całkowicie dowolne i sprzeczne z opinią specjalistów w dziedzinie psychiatrii. Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść powoływanie się na publikacje, w których opisywany jest przypadek medyczny, pozostający bez jakiegokolwiek związku z przedmiotową sprawą. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy na wewnętrzną sprzeczność omawianej apelacji. Z jednej bowiem strony skarżący poddaje w wątpliwość poczytalność oskarżonego T. N., z drugiej zaś – uzasadniając postulat orzeczenia kary o charakterze nieizolacyjnym - wskazuje na wieloletnią (patrz: załączona do apelacji opinia o oskarżonym T. N.) jego aktywność zawodową, w szczególności w sferze akademickiej i naukowej, co wymaga wszak cechowania się niewątpliwą i pełną poczytalnością. Wskazać również należy, że po 1995r. oskarżony aktywnie prowadził działalność gospodarczą (co wynika z ustaleń poczynionych w powyższej sprawie i wydaje się niekwestionowane), co również zdaje się przeczyć tezie skarżącego o wątpliwej jego poczytalności. Skoro zatem Sąd I instancji nie przeprowadził ponownie takiego dowodu, należy uznać, że nie widział

ku temu podstaw; nie sposób więc skutecznie postawić zarzutu obrazy art.167 kpk i art.366 § 1 kpk. Twierdzenie natomiast, że „przypomniawszy sobie” o tym na etapie sporządzania pisemnych motywów wyroku jest całkowicie dowolne.

Reasumując zatem, Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego, że w omawianym zakresie doszło do obrazy art.193 § 1 kk; Sąd Okręgowy dysponował bowiem dowodem w postaci opinii biegłych psychiatrów dotyczącej stanu zdrowia psychicznego oskarżonego T. N., zasięgnął zatem opinii biegłych dla stwierdzenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy a wymagających wiadomości specjalnych. Okoliczność, że apelujący nie zgadza się z wnioskami opinii nie może sama w sobie skutkować uznaniem, że doszło do dowolnej, sprzecznej z art.7 kpk oceny tego dowodu. Wydana opinia spełnia również wymogi o jakich mowa w przepisie art.202 kpk, zatem i ten przepis nie został – wbrew twierdzeniom skarżącego – naruszony.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał zarzut dowolnej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonych: T. N., M. C. (1) i J. W. (1) (pkt 3 apelacji). Na wstępie Sąd Apelacyjny odwołuje się do uwag natury ogólnej dotyczących obowiązków Sądu I instancji w sferze oceny dowodów poczynionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia (str.55-56). Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść wskazanie na rzekome odzwierciedlenie wyjaśnień oskarżonego T. N. w dokumentach i zeznaniach świadków bez sprecyzowania obu tych źródeł dowodowych. Okoliczności na jakie wskazuje skarżący w uzasadnieniu tego zarzutu (str.23-24 apelacji) nie mogą przynieść oczekiwanego przezeń rezultatu, gdyż nie przystają do realiów rozpoznawanej sprawy, w szczególności nie odnoszą się do argumentacji przedstawionej przez Sąd Okręgowy. I tak nie sposób skutecznie wskazywać na dokumenty, które oskarżony przedkładał pokrzywdzonym w czasie nawiązywania współpracy handlowej (potwierdzenie posiadania rachunku bankowego, zaświadczenie o wpisie do rejestru handlowego, nadaniu numeru NIP czy REGON), gdyż nie były one uznane przez Sąd I instancji za nieprawdziwe. Przy opisie każdego z czynów przypisanych oskarżonemu T. N. sąd ten, w oparciu o dowody ocenione w sposób swobodny i uznane za wiarygodne, wskazał na zachowania podejmowane przez oskarżonego osobiście lub przez współoskarżonych działających z nim wspólnie i w porozumieniu zmierzające do wprowadzenia pokrzywdzonych w błąd w rozumieniu przepisu art.286 § 1 kk, nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że z materiału dowodowego nie wynika jakie konkretne czynności podejmował oskarżony wobec kontrahentów. Rację ma Sąd Okręgowy wskazując tu na jedno z takich zachowań, a mianowicie ukrywanie przed pokrzywdzonymi innych, wymagalnych już zobowiązań. Nie sposób tym samym podzielić stanowiska apelującego, że zaciąganie dalszych zobowiązań miało na celu spłatenie pierwszych. Jak już bowiem wcześniej wskazano w niniejszym uzasadnieniu, biegli rewidenci badający stan finansów spółki (...) za 1997r. zwracali uwagę na wysoki stan zobowiązań finansowych spółki, znacznie przewyższający stan jej należności i pieniędzy jakimi dysponowała. Podkreślenia również wymaga, że zaległości spółki wobec kontrahentów były niebagatelne, niejednokrotnie kilkuset tysięcy. Wskazać także należy na ustaloną przez Sąd Okręgowy sieć powiązań podmiotów gospodarczych zależnych od oskarżonego T. N. i osób z nim współdziałających, dystrybucję między nimi wyludzonego węgla a przez to również utrudnienie lub wręcz uniemożliwienie zaspokojenia się przez wierzycieli. Wskazać również należy na ustalony w niniejszej sprawie wpływ oskarżonego T. N. na działalność spółek: (...) i (...) w czasie, kiedy formalnie już nimi nie kierował, będzie to przedmiotem głębszej analizy w dalszej części niniejszego uzasadnienia, podobnie jak zeznania świadków: D. W. (1) i W. P.. Za skuteczną przeciwwagę dla dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów w postaci wyjaśnień współoskarżonych: M. C. (1) i J. W. (1), w szczególności skutecznego zakwestionowania dokonania jej w sposób swobodny, jak wymaga tego przepis art.7 kpk nie może zostać uznane lakoniczne stwierdzenie skarżącego, że osoby te były osobiście zainteresowane w jak największym obciążeniu T. N. oraz uzyskaniu dla siebie jak najlepszego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy bowiem dokonał wnikliwej oceny wszystkich dowodów, również wyjaśnień oskarżonych: M. C. (1) (str.34-35 uzasadnienia wyroku) i J. W. (1) (str.36-37 uzasadnienia wyroku) oraz przy rozważaniu poszczególnych inkryminowanych zdarzeń objętych niniejszą sprawą i nie widząc potrzeby przytaczania ponownie tych argumentów, wobec braku szczegółowych zarzutów apelacji w tym zakresie, Sąd II instancji doń się odwołuje.

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskały sformułowane w pkt 4 apelacji zarzuty związane z dokonaną przez Sąd I instancji oceną kondycji (...) spółki (...) przez dniem 19.05.1998r. w kontekście zarzutów przypisanych oskarżonemu T. N.. W szczególności nie doszło do obrazy art.410 kpk w sposób opisany w ppkt a), b), c), i e).

Sąd Okręgowy nie zakwestionował wiarygodności zeznań świadków: T. L. (1) i M. C. (3) wskazując jedynie na stosunkowo wąski zakres wiedzy jakim dysponowali w omawianym zakresie a o czym można wnioskować z faktu, że w swoich zeznaniach koncentrowali się na kwestii należności jakie miała spółka (...) u swoich dłużników. Trafnie wskazał Sąd Okręgowy na znaczną dysproporcję między tymi należnościami a zobowiązaniami jakie miała spółka (...) względem swoich wierzycieli; zobowiązania (...) wielokrotnie przewyższały wskazane przez świadków należności. Nawet jednak gdyby świadkowie posiadali wiedzę co do innych jeszcze należności na rzecz (...), w żaden sposób nie wpłynęłoby to na kwestię odpowiedzialności karnej oskarżonego T. N. za czyny z art.286 § 1 kk. Jak bowiem wskazano już w niniejszym uzasadnieniu (str.69), sprawca przestępstwa oszustwa nie może skutecznie powoływać się na zaległości jego dłużników. O ile świadek T. L. (1) był w pewnym okresie prokurentem spółki (...) a zatem mógł mieć jakąś wiedzę o jej sytuacji finansowej (z trafnych ustaleń Sądu I instancji wynika jednak, że nie była to wiedza znaczna), o tyle świadek M. C. (3) jako jedynie pracownik spółki – jak sam zeznał – nie był wprowadzony w jej rozliczenia finansowe spółki (k.3329v-3332/t.XVII akt sprawy). O braku świadomości świadka co do rzeczywistej kondycji finansowej spółki świadczy również jego zeznanie, że nic nie wiadomo mu o transakcjach, które miały być nieopłacone i nie spotkał się z uwagami od kontrahentów (k.18379/t.XC akt sprawy). Tymczasem nawet oskarżony T. N. ani jego obrońca w wywiezionej apelacji nie kwestionują tego, że spółka (...) nie wywiązywała się ze zobowiązań wobec swoich kontrahentów. Nie ma racji skarżący zarzucając Sądowi Okręgowemu odmienne podejście do oceny zeznań świadków zeznających na korzyść oskarżonego T. N. i świadków zeznających na jego niekorzyść. Na wskazanej w pkt. 4a) części apelacji str.27 uzasadnienia wyroku, pierwszy akapit u góry Sąd I instancji odnosi się bowiem do tego, że w kolejnych zeznaniach, z uwagi na upływ czasu świadkowie reprezentujący pokrzywdzonych pamiętają coraz mniej szczegółów. Tymczasem świadkowie: T. L. (1) i M. C. (3), na co powołuje się skarżący, podali niewiele (sąd wskazuje na dwa) przykłady dłużników spółki (...) i wysokość ich należności na rzecz spółki; nie jest zatem tak, że początkowo podawali więcej takich przykładów a w miarę toczącego się postępowania – mniej i to miało być inaczej ocenione niż zeznania innych świadków.

Skutku oczekiwanego przez apelującego nie może przynieść powoływanie się na zeznania świadków: D. W. (1) i W. P., które również potwierdziły fakt zalegania z należnościami na rzecz spółki (...) przez jej kontrahentów. Na wstępie ponownie podkreślenia wymaga, że brak płatności od dłużników nie ekskulpuje sam w sobie od zarzutu popełnienia przestępstwa oszustwa. Po wtóre wskazać należy, że skarżący wybiórczo traktuje zeznania świadka D. W. (1) odnosząc się jedynie do części z nich. Tymczasem poza przyznaniem, że kontrahenci spółki (...) nie w pełni i terminowo regulowali należności względem niej, świadek będąca główną księgową spółki zeznała, że po pierwsze: duzi odbiorcy węgla wprawdzie z opóźnieniem ale uiszczali należności a głównym dłużnikiem (...) była spółka – córka (...) (k.695v-698/t.IV, k.12132/t.LXI, k.18001/t.LXXXVIII akt sprawy), której właścicielem w 80 % do sierpnia 1998r. był oskarżony T. N.. Skarżący zdaje się nie dostrzegać i tych zeznań świadka D. W. (1), w których wskazuje, że przelewy dla kontrahentów (...) były przygotowane a szefostwo decydowało czy i komu zapłacić i według niej dochodziło do oszustw (k.17999-18002/t.LXXXVIII akt sprawy). Cytując natomiast zeznania świadka W. P. (str.24 apelacji) skarżący zdaje się nie dostrzegać, że świadek mówi w nich o okresie, kiedy prezesem spółki (...) był A. G. (1), nie zaś oskarżony T. N.. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy na tę część zeznań świadka W. P., w której wskazuje, że jeszcze za czasów prezesury oskarżonego T. N. (a zatem do 19.05.1998r.) w spółce (...) było już źle (k.13064-13066/t. LXVI akt sprawy).

Skutku oczekiwanego przez obrońcę oskarżonego T. N. nie przyniesie powoływanie się na sprawozdanie (...) spółki (...) za 1997r. sporządzone przez Stowarzyszenie (...). Po raz kolejny wskazać należy na zależność między posiadaniem wierzytelności u własnych dłużników a przypisaniem przestępstwa oszustwa (str.69 niniejszego uzasadnienia). Nadto, wprawdzie dokonujący badania biegli rewidenci: A. W. (1) (k.7620-7621/t.XXXIX akt sprawy) i J. P. (k.7623/t.XXXIX akt sprawy) wskazali, że powodem słabej kondycji (...) było nieotrzymywanie pieniędzy od kontrahentów ale biegli pracowali tylko na dokumentach, nie sprawdzali czy te wierzytelności istnieją naprawdę a o tym, że były takie, istniejące jedynie „na papierze” świadczą choćby zeznania świadków: Z. O. (2) (k.6543v-6545/t.XXXIII, k.18037-18039/t.LXXXIX akt sprawy), Z. K. (k.1363v-1364/t.VII, k.12130/t.LXI, k.18040/LXXXIX akt sprawy) i M. K. (k.1365v-1366/t.VII akt sprawy), którzy podali, że nieprawdą jest jakoby (...) miał 350 tys. długu wobec spółki (...). Wskazać tu również należy na wyjaśnienia oskarżonego M. C. (1), który wskazał, że należności (...) wobec (...) były fikcyjne, węgiel zostawał u oskarżonego T. N. ale faktury były przekazywane aby zwiększyć obrót i dodatni

bilans spółki (k.1374-1377/t.VII akt sprawy). Świadek J. K. potwierdził, iż stwierdzono bardzo zły stan ekonomiczny i finansowy spółki, wskaźniki ekonomiczne poniżej obowiązujących, bardzo niski zysk na koniec 1997r., kapitał własny, wysoki stan zobowiązań finansowych znacznie przewyższający stan należności i pieniędzy jakimi dysponowała spółka (k.7617/t.XXXIX, k.11838/t.LX, k.11998/t.LXXXVIII akt sprawy). Nie jest trafny argument podniesiony przez skarżącego (str.26 apelacji), że o uczciwości oskarżonego świadczy fakt, że zlecił biegłym rewidentom sporządzenie sprawozdania finansowego dotyczącego spółki (...) za 1997r. Zarząd spółki z ograniczoną odpowiedzialnością zobowiązany jest bowiem do sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego za poprzedni rok obrotowy, co wynika z Ustawy o rachunkowości.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść powoływanie się na to, że w okresie sprawowania przez oskarżonego T. N. funkcji Prezesa Zarządu w poszczególnych przedsiębiorstwach wywiązywały się one ze zobowiązań publiczno – prawnych, posiadały zorganizowaną strukturę i zatrudniały pracowników (pkt. 4 b) i d) apelacji); nie są to bowiem okoliczności kwestionowane. Nie świadczą one jednak same w sobie, że oskarżony nie dopuścił się popełnienia przypisanych mu przestępstw. Nie przypisano również oskarżonemu T. N. działań polegających jedynie na „pogrążeniu kontrahentów i uzyskaniu szybkiego i łatwego zarobku kosztem pokrzywdzonych” (str.26 apelacji). Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje bowiem, że były transakcje, z których podmioty reprezentowane przez oskarżonego T. N. należycie się wywiązywały. Z tego względu bezprzedmiotowym jest odnoszenie się w omawianym zakresie do powoływanych przez skarżącego (str.26 apelacji) zeznań świadków: D. W. (1), M. C. (3) i M. G.. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że ostatni z wymienionych świadków zeznał, iż za prezesury T. N. w spółce (...) nabywcy węgla płacili (k.15422-15423/t.LXXVI akt sprawy). Osłabia to zatem lansowane przez skarżącego stanowisko, że jedyną przyczyną niewywiązywania się przez (...) z zaciągniętych zobowiązań była nierzetelność dłużników spółki.

Aprobatę Sądu II instancji zyskały rozważania Sądu Okręgowego co do objętej przypisanymi oskarżonemu T. N. zarzutami współpracy z firmami: (...), (...), (...), (...) i (...). Tym samym za chybione sąd odwoławczy uznał zarzuty podniesione w pkt. 5 a-e apelacji.

Skutecznego poważania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadka J. S., reprezentującej firmę (...) nie może przynieść gołosłowne stwierdzenie skarżącego, że zeznania te są niewiarygodne a ocena Sądu I instancji nie odpowiada wymogom określonym w przepisie art.7 kpk. Skarżący w szczególności nie wskazał z jakimi zasadami logiki oraz z jakimi konkretnie wiarygodnymi dowodami sprzeczna jest ta ocena, a Sąd Apelacyjny zaistnienia takich sprzeczności nie stwierdza. Wskazać natomiast w tym miejscu godzi się, że brak jest podstaw do uznania, iż świadek bezpodstawnie obciąża oskarżonego T. N., że między nimi istniał lub istnieje jakiś konflikt takie zachowanie świadka uzasadniający. Wręcz przeciwnie, z zeznań świadka J. S. (których w tej części skarżący nie kwestionuje) wynika, że oskarżony dał pracę jej córce (k.3724v-3725/t.XIX akt sprawy) a zatem zakładać można z dużą dozą prawdopodobieństwa, że ich relacje układały się poprawnie. Brak jest zatem podstaw do kwestionowania oceny Sądu Okręgowego, który zeznania świadka J. S. uznał za wiarygodne. A przypomnieć należy, że sama świadek zeznała, iż nie wie po co była potrzebna oskarżonemu T. N., skoro jako (...) kupowała węgiel od firm przez niego wskazanych a następnie mu go sprzedawała (k.18260/t.XC akt sprawy). W kontekście kwestionowanego przez apelującego braku wpływu świadka na własną działalność a kierowanie nią przez oskarżonego T. N. wskazać należy na zeznania J. S., w których podała, że obrót towarowy (...) w latach 1996-1999 odbywał się wyłącznie z inicjatywy i na wyraźne zalecenia T. N.; on mówił co ma być fakturowane na dane firmy. Dokumenty dotyczyły sprzedaży na firmy: (...), (...) (powiązane z oskarżonym T. N.) oraz (...) (własność zięcia T. N. – oskarżonego T. M., uwaga SA). Świadek zeznała, że nie widziała węgla, nie świadczyła usług a jedynie przefakturowywała węgiel na polecenie oskarżonego T. N., z nim ustalała szczegóły transakcji, nie rozmawiała z przedstawicielami innych firm i tylko w taki sposób prowadziła obrót węglem (k.8447v-8448/t.XLIII, k.18260v/t.XC akt sprawy). Nadużyciem ze strony skarżącego jest wskazywanie, że świadek J. S. miała doświadczenie w prowadzeniu działalności handlowej i podnoszenie tego jako argumentu przemawiającego za brakiem wiarygodności jej zeznań co do faktycznego kierowania działalnością firmy (...) przez oskarżonego T. N.. Wprawdzie bowiem świadek podała, że wcześniej handlowała innymi rzeczami, ale jednak nie był to handel węglem,

działalność ta nie była jej pomysłem, nie miała doświadczenia w tego rodzaju działalności a jej źródłem dochodu była praca w Sanepidzie (k.3724v-3725/t. XIX, k.18260v/XC akt sprawy).

Aprobatę Sądu II instancji zyskały również ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy a dotyczące popełnienia przez oskarżonego T. N. przestępstwa na szkodę (...). Na wstępie po raz kolejny wskazać należy na brak zależności między popełnieniem przestępstwa oszustwa a weryfikacją firmy (...) przez pokrzywdzonego. Z uwagi na powyższe a nadto biorąc pod uwagę, że – wbrew twierdzeniom skarżącego zawartym w pkt. 5 b) tiret drugi apelacji – Sąd Okręgowy nie pominął okoliczności, że do takiej weryfikacji przez pokrzywdzonego za pośrednictwem Kopalni (...) doszło (str.7 uzasadnienia wyroku), zarzut obrazy art.410 kpk uznać należy za bezzasadny. Podobnie jak zarzut obrazy art.442 § 3 kpk mający polegać na braku odniesienia się do okoliczności wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu po raz pierwszy rozpoznającego przedmiotową sprawę. Sąd Apelacyjny powołuje się w tym zakresie na wcześniej poczynione rozważania w tej materii (str.82 niniejszego uzasadnienia). Całkowicie dowolne jest twierdzenie skarżącego zawarte na str.29 apelacji sugerujące jakoby przedmiotem ustaleń Sądu Okręgowego było stosowanie przez oskarżonego technik manipulacji; sąd ten prawidłowo ustalił, że oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy. Żadnego przy tym znaczenia dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyn z art.286 § 1 kk nie ma sprawdzanie wiarygodności spółki (...) przez pokrzywdzonego. Pokrzywdzony bowiem nie powziął informacji na temat słabej kondycji (...) spółki (...) (o czym świadczą wskazywane już wcześniej wyniki bilansu) oraz co do tego, że odbiorcą węgla jest spółka (...) całkowicie kontrolowana przez oskarżonego T. N., która nie była ponaglana o zapłatę przez oskarżonego jako przedstawiciela (...), jednocześnie brakiem tej zapłaty oskarżony tłumaczył nieuiszczanie należności pokrzywdzonemu. Wprowadzeniem pokrzywdzonego w błąd było zatem informowanie, że powodem braku płatności za węgiel są również trudności w dalszym jego zbyciu (o czym zeznawała księgowa w (...) – świadek A. W. (2) (k.705v-707v/t.IV, k.13467/t.XLVII, k.18204/XC akt sprawy). Nie wiedział również, że weksle wystawione przez (...) na zabezpieczenie tej transakcji są bez pokrycia a spłata jest warunkowana uzyskaniem kredytu (k. k.815/t.V akt sprawy). Dla oceny czy doszło w omawianym zakresie do przestępstwa oszustwa należy zadać pytanie: czy pokrzywdzony zawarłby z oskarżonym transakcję gdyby wiedział o tych okolicznościach. Zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego nakazują przyjąć, że nie zawarłby umowy z oskarżonym. Tym samym trafne jest ustalenie Sądu Okręgowego, że zatajając te informacje oskarżony wprowadził pokrzywdzonego w błąd i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził go do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Wbrew stanowisku skarżącego, uiszczenie ostatecznie przez (...) części należności za węgiel zamówiony z (...) nie ma znaczenia dla oceny istnienia zamiaru kierunkowego popełnienia przestępstwa oszustwa. Jak już bowiem wyżej wskazano (str.57 niniejszego uzasadnienia), nawet całkowite zaspokojenie pokrzywdzonego nie wyklucza samo w sobie przyjęcia, że doszło do przestępstwa oszustwa. Okoliczność częściowej spłaty miałyby znaczenie przy zasądzeniu odszkodowania, co w przedmiotowej sprawie nie miało miejsca. Nie ma racji skarżący twierdząc, że wina oskarżonego T. N. w omawianym zakresie została oparta jedynie o stwierdzony brak terminowej płatności za dostarczony przez pokrzywdzonego węgiel, odzyskanie części należności po podjęciu działań windykacyjnych. Sąd Okręgowy trafnie bowiem wskazał również na wystawienie przez spółkę (...) weksli bez pokrycia na zabezpieczenie spłaty należności. Niebagatelne znaczenie dla stwierdzenia winy oskarżonego T. N. w omawianym zakresie ma fakt, że odbiorcą węgla była spółka (...) – kontrolowana (formalnie i faktycznie) w owym czasie (w styczniu – lutym 1997r.) przez oskarżonego T. N.. Świadczą o tym zeznania świadka Z. O. (2), który podał, że bez zgody (...), skąd pochodziło 99% dostaw nie mogli zawrzeć żadnej transakcji; na wszystkie transakcje musiał zgodzić się T. N. (k.1352v-1355v/t.VII akt sprawy). Podkreślenia również wymaga, że zarówno świadek Z. O. (2) – dyrektor w (...) (k.1352v-1355v/t.VII akt sprawy), jak i świadek C. F. – księgowy w (...) (k.1356v-1357/t.VII akt sprawy) zeznali, że T. N. jako przedstawiciel (...) nie należał na płatności za przekazany węgiel. Nie może zatem za trafny zostać uznany argument, że nieregulowanie należności na rzecz pokrzywdzonych, w szczególności (...) spowodowane było niezależnym od T. N. niewywiązywaniem się jego dłużników ze zobowiązań.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskały również zarzuty obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych związane z przestępstwem popełnionym na szkodę Przedsiębiorstwa Handlowo – Usługowego (...) L. O. (pkt 5c apelacji). Po raz kolejny wskazać należy, że kwestia weryfikowania wiarygodności oskarżonego w realiach rozpoznawanej pozostaje bez wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego T. N. za popełnienie przestępstwa

oszustwa opisanego w pkt. Xa zaskarżonego orzeczenia. Powołany przez skarżącego świadek M. S. (2) zeznał, że rekomendował L. O. firmę oskarżonego T. N., gdyż wcześniej oskarżony spłacał swoje zobowiązania, wprawdzie z opóźnieniem ale stosunkowo niewielkim (k.3185/t.XVI akt sprawy). Odnosząc się do zarzutu zawartego w pkt. 5c) tiret drugi apelacji ponownie Sąd II instancji odwołuje się do rozważań dotyczących art.442 § 3 kpk (str.82 niniejszego uzasadnienia), kwestii posiadania własnych dłużników dla oceny czy doszło do popełnienia przestępstwa oszustwa (str. 69 niniejszego uzasadnienia) oraz kwestii naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem oszustwa (str.57 niniejszego uzasadnienia). Z uwagi na powyższe nie ma znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego T. N. w omawianym zakresie, że jego dłużnikiem była Spółdzielnia (...). H. S. w M., której przekazano numer konta firmy (...) celem przekazania tam reszty wierzytelności. Skarżący nie wskazuje jaka była wysokość zadłużenia spółdzielni wobec oskarżonego ale podkreślić należy, że wysokość zadłużenia objętego pkt. Xa zaskarżonego orzeczenia przekracza kwotę 780.000,-zł. Również i w tym przypadku oskarżony uzależniał spłatę należności od uzyskania kredytu (zeznania świadka L. O. – k.12339-12341/t.LXII akt sprawy) oraz wystawił weksle bez pokrycia. Formułując zarzut w pkt. 5c) tiret trzeci apelacji skarżący zdaje się nie dostrzegać treści zarzutu przypisanego oskarżonemu w pkt Xa zaskarżonego wyroku oraz ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy w tym zakresie (str.10-11 uzasadnienia wyroku). Poza sporem pozostaje, że oskarżony zapłacił pokrzywdzonej kwotę 452.500,-zł. za dostarczony węgiel a wskazana w wyroku kwota 789.533,46 zł. tę okoliczność uwzględnia, co znajduje potwierdzenie w uzasadnieniu wyroku (str.10). Współpraca obu podmiotów zaczęła się w pierwszym kwartale 1997r. i początkowo oskarżony wywiązywał się z niej płacąc za dostarczony węgiel. Nie zapłacił natomiast za węgiel dostarczony w okresie od 31 maja do 21 października 1997r. łącznej wartości 789.533,46 zł i tego właśnie, zarówno co do czasu popełnienia przestępstwa, jak i wartości wyrządzonej szkody dotyczy pkt Xa) zaskarżonego orzeczenia. Wobec powyższego rację ma Sąd Okręgowy wskazując, że oskarżony (w ramach czynu przypisanego mu w pkt. Xa) zaskarżonego wyroku nie podjął żadnych działań mających na celu zaspokojenie wierzytelności PHU (...). Niezależnie jednak od powyższego wskazać ponownie należy, że o zamiarze popełnienia przestępstwa oszustwa nie decyduje zachowanie oskarżonego po jego popełnieniu i starania o naprawienie szkody. Zamiar sprawcy jest bowiem oceniany na dzień rozporządzenia mieniem przez pokrzywdzonego. Wobec powyższego podkreślenia wymaga, że w okresie objętym pkt. Xa) zaskarżonego orzeczenia (od 31 maja do 21 października 1997r.) oskarżony T. N. działający pod szyldem spółki (...) posiadał już zadłużenie w (...) (170.000,-zł. za okres od 27 stycznia do 10 lutego 1997r. – pkt IXa wyroku).

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskały również zarzuty obrazy przepisów postępowania związane z przestępstwem popełnionym na szkodę Przedsiębiorstwa (...) (pkt 5d apelacji). Na wstępie wskazać należy, że zeznania świadka H. K., na które powołuje się skarżący nie znajdują się na k.1263 akt sprawy (str.5 apelacji), a na k.1261v-1262. Po wtóre, świadek w zeznaniach swoich, wbrew twierdzeniom apelującego, zaprzecza aby oskarżony T. N. wykupywał weksle (k.1261v-1262/t.VII k.12342/t.LXII akt sprawy). O wykupie pierwszych weksli zeznawała natomiast świadek J. G. (2) (k.1263v-1264/t.VII, k.18204/t.XC akt sprawy). Okoliczność ta jednak nie implikuje uniewinnienia oskarżonego. Wskazać bowiem należy, że dostawy węgla obejmowały okres od 26 stycznia do 18 maja 1998r. Zabezpieczeniem transakcji była umowa factoringowa, w oparciu o którą (...) miał wykupywać weksle złożone w banku do dyskonta. (k.1269/t.VII akt sprawy). Oczywistym jest, że niewykupienie pierwszych weksli mogło zablokować dalsze dostawy węgla od pokrzywdzonego. Wykupienie ich nie jest jednoznaczne jednak z brakiem po stronie oskarżonego T. N. zamiaru oszukania pokrzywdzonego. Podkreślenia bowiem wymaga, że w dacie podjęcia z pokrzywdzonym współpracy o jakiej mowa w pkt. Xb) zaskarżonego wyroku, (...) miał już nieuregulowane zobowiązania: wobec PHU (...) na kwotę ponad 780.000,-zł., wobec (...) na kwotę 170.000,-zł. Zalegał również Dyrekcji Przewozów (...) za transporty realizowane od listopada 1997r. Nie były to zapewne jedyne zaległe zobowiązania spółki (...), skoro w latach 1998-1999 prowadzonych było 15 postępowań egzekucyjnych przeciwko tej spółce (k.363-364/t.II akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący na str.31 apelacji, że wina oskarżonego T. N. została ustalona w oparciu o założenie, że skoro (...) nie miał środków na spłatę zobowiązania po jego zaciągnięciu to nie miał ich również przed. Wyżej wskazano bowiem na okoliczności świadczące o tym, że już w dacie zaciągania zobowiązania nie miał środków do jego spełnienia. Wobec powyższego również dokonywanie kompensat (w bardzo małym stopniu zaspakajających pokrzywdzonego) nie może skutkować uznaniem braku winy oskarżonego T. N. w przypisanym mu oszustwie na szkodę PW (...). Zarzut zawarty w pkt. 5d) tiret drugi apelacji ponownie za podstawę przyjmuje założenie, że weryfikacja wiarygodności oskarżonego dokonywana przez pokrzywdzonego lub inny podmiot (skarżący wskazuje

tutaj na bank przyjmujący weksle do dyskonta) ma znaczenie dla oceny czy doszło do popełnienia przestępstwa oszustwa. Jak już wcześniej wielokrotnie wskazywał Sąd Apelacyjny w niniejszym uzasadnieniu, założenie to jest błędne a zatem zarzut ten nie może zostać uznany za trafny. Z uwagi na powyższe, uznane za wiarygodne zeznania świadka T. W. nie mogą zmienić sytuacji procesowej oskarżonego T. N. zgodnie z postulatem skarżącego. Podkreślenia wymaga po raz kolejny, że spółka (...) była znana na rynku węglowym, funkcjonowała na nim początkowo prawidłowo a zatem nie sposób uznać aby weryfikacja odnosząca się do tych okoliczności miała jakiegokolwiek znaczenie dla oceny prawno-karnej inkryminowanych działań oskarżonego T. N.. Nie może zatem zostać uznany za trafny argument podniesiony przez skarżącego (str.30 apelacji), że zawarcie umowy factoringowej świadczy o tym, że bank potwierdził tym samym zdolność spółki (...) do regulowania należności. Nie wynika to w szczególności z zeznań świadka T. W., który był pracownikiem (...) nie zaś banku. Bank nie musiał potwierdzać wiarygodności i wypłacalności spółki (...), gdyż jego interesy były zabezpieczone nawet wówczas, gdy (...) zaprzestał wykupywania weksli. W takim wypadku bowiem bank ściągał należności wynikające z weksla z konta (...) i to jego wiarygodność i wypłacalność stanowiła zabezpieczenie banku. O ściągnięciu należności wekslowych z konta spółki (...) z uwagi na brak ich wykupu przez spółkę (...) zeznają świadkowie: H. K. (k.1261v-1262/t.VII, k.12342/t.LXI, k.18542/XCI akt sprawy) i T. W. (k.7897v-7900/t.XL, k.13254/t.LXVII, k.18979v/t.XCIII akt sprawy).

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskały również zarzuty obrazy przepisów postępowania związane z przestępstwem popełnionym na szkodę (...) SA (pkt 5e) apelacji). Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że istotą zarzutu przypisanego oskarżonemu T. N. w pkt. Xd) zaskarżonego orzeczenia jest wprowadzenie w błąd pokrzywdzonego (...) SA co do możliwości i zamiaru wywiązania się z leasingu operacyjnego i doprowadzenie tym samym pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. przekazania określonej w wyroku kwoty na rzecz zbywcy przedmiotu leasingu. W dacie zawierania umowy leasingu, tj. 10 kwietnia 1998r. reprezentowana przez oskarżonego T. N. spółka (...) miała już niezrealizowane wysokie zobowiązania, m.in. na rzecz: (...), Dyrekcji (...) P. (...) (...), PHU (...), (...) (...). W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy brak jest podstaw do przyjęcia, że leasingodawca został o tym poinformowany. Zasady logicznego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego nakazują uznać, że gdyby posiadał taką wiedzę, do zawarcia umowy leasingu by nie doszło. Jak już wcześniej wskazywano, okoliczność częściowego zaspakajania się pokrzywdzonego na skutek prowadzonej przeciwko oskarżonemu T. N. egzekucji nie może zostać uznana za okoliczność go ekskulpującą. Z uwagi na treść omawianego czynu przypisanego oskarżonemu T. N., bez znaczenia dla jego odpowiedzialności pozostaje czy miał on zamiar podjąć działalność gospodarczą na rynku mięsnym, do czego odnosi się skarżący w pkt.5e) zarzutów, tiret od pierwszego do trzeciego. Z tego względu bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej oskarżonego T. N. w omawianym zakresie mają zeznania wskazanych przez skarżącego świadków: D. W. (1), A. G. (2) i W. P. co do ich wiedzy na temat zamiaru podjęcia przez oskarżonego działalności gospodarczej w zakresie przetwórstwa mięsnego oraz wyjaśnienia samego oskarżonego w tym zakresie. Nawet bowiem gdyby przyjąć, że zamiar taki oskarżony miał, to nie sposób uznać aby, biorąc pod uwagę czas jaki musiałby upłynąć by taka działalność zaczęła przynosić zyski oraz skalę posiadanych już zadłużeń, miał zamiar i możliwość wywiązania się z kolejnego zaciągniętego zobowiązania (wartość przedmiotu leasingu to 651.703,77 zł.) w czasie (60 czynszów leasingowych) określonym w umowie (k.441/t.III akt sprawy). Podkreślenia bowiem po raz kolejny wymaga, że liczenie na osiągnięcie przyszłych zysków nie zwalnia od odpowiedzialności za popełnienie przestępstwa oszustwa. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy na zeznania świadka W. R., który podał, że celem nabycia przez oskarżonego T. N. nieruchomości w C. wraz z urządzeniami do przetwórstwa mięsa było uzyskanie zabezpieczenia dla transakcji związanych z handlem węglem (k.6242v-6243/t.XXXII, k.6774v-6776/t.XXXIV, k.11853/t.LX, k.18981v/t.XCIII akt sprawy). Wbrew twierdzeniom skarżącego, okoliczność częściowego zaspokojenia się pokrzywdzonego na drodze egzekucji przeciwko T. N. i jego małżonce nie zwalnia oskarżonego od odpowiedzialności za przypisane mu przestępstwo oszustwa na szkodę (...) SA. Należy również, odnosząc się do podniesionej przez skarżącego okoliczności, że za czasów pełnienia przez oskarżonego funkcji Prezesa spółki (...) raty leasingowe były spłacane, wskazać, że umowa leasingu została podpisana w dniu 10 kwietnia 1998r. a już w dniu 19 maja 1998r. oskarżony sprzedał spółkę (...). Wskazać jednocześnie należy na zeznania świadka B. S. (k.8507v-8509/t.XLIII, k.14956/t.LXXIV, k.18304v/t.XCo akt sprawy), który potwierdził, że oskarżony T. N. wraz z żoną wystawili weksel, jednakże po sprzedaniu spółki (w nieco ponad miesiąc od zawarcia umowy leasingu – uwaga SA) wycofał go a swój weksel wystawił nabywca spółki – (...). Warto również w tym miejscu wskazać, że jako powód rezygnacji z

posiadania spółki (...) (poważnie wówczas zadłużonej – uwaga SA) oskarżony wskazał świadkowi B. S. na przyczyny zdrowotne Tymczasem był już wówczas (od 19 marca 1998r.) (...) spółki (...) i kierował ją bez uszczerbku na zdrowiu (brak jest bowiem podstaw do przyjęcia odmiennie). Za dowolne zatem uznać należy przypuszczenie skarżącego (str.33 apelacji), że gdyby oskarżony nie sprzedał spółki (...) to jedynym zaspokojonym wierzycielem, z uwagi na poręczenie z weksla byłby (...) SA. Odnosząc się do argumentacji skarżącego opartej na fakcie egzekwowania od oskarżonego należności na rzecz (...) SA w drodze egzekucji wskazać należy, że podstawą tego jest prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 stycznia 2002r. zasądający od (...) T. N., M. N. i A. G. (1) na rzecz (...) SA (k.17360-17365, k.17365/t.LXXXV akt sprawy), zaś na dzień 3 czerwca 2005r. do spłaty pozostało 2.716.647,85 zł. (k.17623/t.LXXXVII akt sprawy). Wskazane wyżej okoliczności ani nie przeczą zasadności uznania oskarżonego T. N. winnym popełnienia przestępstwa przypisanego mu w pkt. Xd) zaskarżonego orzeczenia ani nie świadczą o dobrowolnym zaspokajaniu pokrzywdzonego przez oskarżonego. Podnoszenie przez skarżącego, że to spółka (...) oskarżonego T. N. została oszukana z uwagi na dostarczenie jej maszyn dotkniętych wadą prawną pozostaje bez wpływu na jego odpowiedzialność karną w omawianym zakresie, gdyż nawet jeżeli przyjąć, że oskarżony nie wiedział o wcześniejszym wyleasingowaniu przedmiotowych maszyn przez S. S. (1) (ustalenia co do tej okoliczności nie musiały przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego gdyż nie stanowiły istoty przestępstwa przypisanego oskarżonemu T. N.), to nie zwalniało go to od obowiązku wywiązania się z podpisanej z pokrzywdzonym (...) SA umowy, a którego to obowiązku – jak trafnie ustalił Sąd Okręgowy – nie miał zamiaru ani możliwości, już w dacie jego podejmowania, wypełnić. Nie ma racji skarżący podnosząc na str.32 apelacji, że Sąd I instancji upatruje w działaniu oskarżonego T. N. w ramach czynu przypisanego mu w pkt. Xd) zaskarżonego wyroku przysporzenia realnej korzyści majątkowej spółce (...) w postaci wartości maszyn będących przedmiotem leasingu. Takich ustaleń bowiem Sąd Okręgowy nie poczynił. Z opisu czynu przypisanego oskarżonemu T. N. wynika jednoznacznie, że korzyść majątkową osiągnął S. S. (1), gdyż to jemu pokrzywdzony wypłacił kwotę na jaką ustalono wartość przedmiotu leasingu. Żadną miarą nie ekskulpuje to jednak oskarżonego, gdyż zgodnie z treścią art.115 § 4 kk, korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał zarzut obrazy art.366 § 1 kpk (pkt.5e tiret dziewiąty apelacji). Ustalenie bowiem motywu, dla którego oskarżony miałby podejmować działania mające na celu uzyskanie korzyści majątkowej przez S. S. (1) nie było warunkiem sine qua non przypisania mu winy w popełnieniu omawianego przestępstwa. Brak jest zatem podstaw do uznania, że zaniechanie czynienia ustaleń na tę okoliczność miało wpływ na treść orzeczenia. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy tu na zeznania świadka Z. I., że w jego ocenie oskarżony T. N. i S. S. (1) podzielili się kwotą uzyskaną z leasingu (k.6251v-6252/t.XXXII, k.7320v-7323/t.XXXVI, k.18894/t.XCIII akt sprawy). Również oskarżony M. C. (1) w swoich wyjaśnieniach podał, że kiedy został prezesem (...) (w dniu 7 grudnia 1998r. – uwaga SA) to usłyszał, m.in. od A. G. (1) (ustępującego prezesa spółki (...) – uwaga SA), że część pieniędzy z leasingu w (...) SA wziął oskarżony T. N. (k.2254-2258/t.XII akt sprawy), wyjaśnienia te podtrzymał w toku postępowania jurysdykcyjnego (k.11838/t.LX, k.11998/t.LXXXVIII akt sprawy).

Aprobaty Sądu odwoławczego nie zyskały również zarzuty podniesione w pkt 6 apelacji. Sąd Okręgowy bowiem poczynił trafne ustalenia co do wpływu oskarżonego T. N. na spółkę (...) po dniu 19 maja 1998r. Poza sporem pozostaje, że do 7 grudnia 1998r. formalnie władzę w spółce sprawował A. G. (1) a po tej dacie – oskarżony M. C. (1). Na wstępie wskazać należy, że z przyczyn wskazanych już wcześniej w niniejszym uzasadnieniu (str.82) chybnym jest zarzut obrazy art.442 § 3 kpk.

Skutku oczekiwanego przez apelującego nie może przynieść powoływanie się na zeznania świadków: I. B. i J. G. (1), które reprezentowały PHU (...) i brak jest podstaw do uznania (nie czyni również tego sam skarżący), że miały wiedzę na temat tego kto faktycznie (a nie jedynie formalnie, zgodnie z treścią dokumentów spółki) decydował o jej działaniach. Wbrew twierdzeniom apelującego, z zeznań wskazanych świadków (I. B.: k.1588v-1592/t.VIII, k.18406v/t.XC akt sprawy oraz J. G. (1) – k.1586v-1587/t.VIII, k.18048/t.LXXXIX akt sprawy) nie wynika ich świadomość co do rzeczywistej i realnej zmiany na stanowisku prezesa spółki (...). Z uwagi na fakt, że w okresie od 19 maja do 7 grudnia 1998r. formalnie stanowisko to piastował A. G. (1), nie może dziwić, że to właśnie on przyjeżdżał do PHU (...). Nie implikuje to jednak uznania, że oskarżony T. N. nie miał wpływu na działalność spółki, a o istnieniu takiego wpływu świadczą ocenione w sposób swobodny przez Sąd Okręgowy dowody, do których Sąd II instancji odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia. Tożsame uwagi odnoszą się do świadka M. S. (2) (nie zaś (...) jak

podał skarżący na str.7 apelacji) – pracownika działu windyacji w kopalni (...). Świadek bowiem mówi jedynie o pozostającej poza sporem zmianie na stanowisku prezesa spółki (...), w żadnym natomiast stopniu nie odnosi się do kwestii swojej wiedzy na temat tego, kto faktycznie decydował lub współdecydował o działalności spółki po 19 maja 1998r. (k.3184v-3185/t.XVI, k.13027/t.LXVI, k.18682/t.XCII akt sprawy).

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść powoływanie się na zeznania pracowników spółki (...): D. W. (1) i W. P.. Świadkowie bowiem w zeznaniach, których uznania za wiarygodne nie kwestionuje skarżący (str.7 apelacji) wskazali, że mimo formalnej rezygnacji z funkcji prezesa, oskarżony T. N. również po dniu 19 maja 1998r. miał realny wpływ na działalność spółki (...) (zeznania świadka W. P. – k.6573v-6574/t.XXXIII, k.13064-13066/LXVI, k.18303v/t.XC akt sprawy; zeznania świadka D. W. (1) – k.8028v-8032/t.XLI, k.12132/LXI, k.17999-18002/LXXXVIII akt sprawy). Po swobodnej ocenie wskazanych wyżej zeznań Sąd Okręgowy dokonał ustaleń na opisywaną okoliczność a skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym nie zdołał podważyć prawidłowości tej oceny. W szczególności skutku tego w odniesieniu do zeznań D. W. (1) nie może przynieść cytowany na str.35 apelacji fragment jej depozycji. To, że kolejni prezesi spółki (...): A. G. (1) i M. C. (1) w ocenie świadka „starali się” prowadzić spółkę a oskarżony T. N. jedynie im w tym „pomagał” nie implikuje uznania braku realnego wpływu T. N. na działalność spółki w czasie kiedy formalnie już jej nie reprezentował. Zwłaszcza, że o takim realnym wpływie świadczą również wyjaśnienia współoskarżonego M. C. (1), który podał, że:

- faktycznie decyzje podejmował on ale kierował nim T. N. (k.1374-1377/t.VII akt sprawy); wyjaśnienia te podtrzymał w toku postępowania jurysdykcyjnego (k.11838/t.XL, k.11998/t.LXXXVIII akt sprawy),

- za prezesury A. G. (1) w spółce (...) T. N. wyprowadził majątek z (...) do (...) (k.1556v-1558/t.VIII, podtrzymane w postępowaniu jurysdykcyjnym - k.11838/t.XL, k.11998/LXXXVIII akt sprawy),

- oskarżony T. N. miał ciągły wpływ na (...), zatrudniał pracowników, obciążał spółkę za należności (...) a po maju 1998r. do kwietnia 1999r. przesiadywał w (...), przynosił dokumenty, faktury (k.2254-2258/t.XII akt sprawy, które podtrzymał w toku postępowania jurysdykcyjnego – k.11838/t.LX, k.11998/t.LXXXVIII akt sprawy).

Domaganie się ustalenia dokładnej treści karteczek, które oskarżony przekazywał D. W. (1) i W. P. nie może przynieść oczekiwanego przez skarżącego rezultatu. Świadkowie bowiem wprost mówią o wydawaniu im poleceń, przekazywaniu danych do faktur przez oskarżonego również w czasie, gdy formalnie nie był prezesem (...). Nie jest zatem tak jak sugeruje skarżący, że polecenia te wydawane były tylko poprzez przekazanie wspomnianych kartek. Nie sposób również podzielić stanowiska skarżącego, że zbędnym było przekazywanie ich w tej formie, skoro pochodziły od samego oskarżonego T. N.. Wskazać bowiem w tym miejscu należy, że polecenia dotyczyły również danych do faktur a zatem aby można je wypełnić zgodnie z oczekiwaniem oskarżonego, z uwagi na ilość danych zawartych zwyczajowo na fakturze, koniecznym zdaje się ich spisanie a nie jedynie przekazanie ustnie. Okoliczności te potwierdzają wiarygodność zeznań wskazanych wyżej świadków w omawianym zakresie.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał zarzut kwestionujący prawidłowość dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadka J. S.. Zeznania te bowiem zostały ocenione w sposób swobodny a skarżący nie zdołał skutecznie tej oceny podważyć. Brak jest podstaw do kwestionowania ustalenia, że faktura z dnia 31.12.1998r. została wystawiona przez oskarżonego, jak zeznała świadek J. S.. Świadek bowiem konsekwentnie twierdziła, że w ramach współpracy (...) z (...) kontaktowała się tylko z oskarżonym T. N. (k.3724v-3725/t.XIX, k.8447v-8448/XLIII, k.18260/t.XC akt sprawy). Nie jest zatem tak jak twierdzi skarżący, że J. S. współpracowała również z innymi oskarżonymi. Nawet bowiem w ramach współpracy z (...) kontaktowała się tylko za pośrednictwem oskarżonego T. N. (k.18260/t.XC akt sprawy). Brak jest podstaw aby kwestionować wiarygodność tych zeznań zwłaszcza, co już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, nie ujawniły się okoliczności przemawiające za tym aby świadek miała podstawy do bezzasadnego obciążania w nich T. N.. Skoro świadek zeznała, że obrót towarowy (...) w latach 1996-1999 odbywał się wyłącznie z inicjatywy i na wyraźne zalecenia T. N. i to on mówił co ma być fakturowane na dane firmy (k.8447v-8448/t.XLIII i zeznania te podtrzymała - k.18260v/t.XC akt sprawy), to nie sposób czynić skutecznie zarzutu obrazy art.366 kpk mającego polegać na braku szczegółowego rozpytania świadka o okoliczności związane z wystawieniem faktury

z dnia 31.12.1998r. Data ta bowiem mieści się w podanych wyżej ramach czasowych wskazanych przez świadka. Za całkowicie dowolne uznać należy przypuszczenia skarżącego (str.35 apelacji), że faktura ta została wystawiona w oparciu o umowę zawartą jeszcze za czasów prezesury oskarżonego T. N. w spółce (...). Niezależnie jednak od braku podstaw do podzielenia tego stanowiska wskazać należy, że nawet gdyby było tak jak twierdzi skarżący, to przecież niezależnie od daty zawarcia umowy, faktura wystawiona w grudniu świadek skierowałaby do aktualnego przedstawiciela władz spółki, dotyczyła ona bowiem działalności spółki a nie oskarżonego T. N. jako osoby fizycznej. Tymczasem świadek konsekwentnie zeznawała, że działała tylko we współpracy z T. N.. Trafnie zatem uznane to zostało przez Sąd Okręgowy jako świadczące o realnym jego wpływie na jej działalność po dniu 19 maja 1998r. Co do twierdzeń skarżącego dotyczących doświadczenia handlowego świadka J. S. Sąd II instancji odwołuje się do wcześniej poczynionych (str.88-89 niniejszego uzasadnienia) rozważań w tym zakresie nie widząc powodów do ponownego przytaczania ich w tym miejscu.

Odnosząc się do kwestii wpływu oskarżonego T. N. na działalność spółki (...) po dniu 19 maja 1998r. wskazać również należy na zeznania świadków:

- M. C. (3), który podał, że pracował w (...) do czerwca 1998r. i wykonywał polecenia T. N. (k.3329v-3332/t.XVII, k.14956/t. LXXIV, k.18379v/XC akt sprawy),

- T. L. (2) (prokurenta (...)) który podał, że na początku 2000r., przedstawiciele (...) grozili T. N. w celu wygzekwowania zaległości (k.3325v-3328/t.XVII, k.12096/t.LXI akt sprawy); przemawia to za tezą o wpływie tego oskarżonego na działalność (...) po 19 maja 1998r.,

- L. O. (właścicielki (...)) która podała, że już po przejęciu prezesury przez A. G. (1), T. N. informował ją w sprawie uzyskania kredytu na spłatę dostaw. W czerwcu 1998r. powiedzieli, że dostaną kredyt i ją spłaca, był wtedy u niej T. N. a przyjeżdżający do niej w tej sprawie w lipcu i sierpniu A. G. (1) powoływał się na T. N. (k.94/t.I, k.12339-12341/t.LXII akt sprawy),

- T. W. (reprezentującego (...)), który podał, że w sprawie zaległości (...) wobec (...) rozmawiał m.in. z oskarżonym T. N. na przełomie 1998 i 1999r. (a zatem w czasie, kiedy oskarżony ten nie był już formalnie prezesem (...)). W 2000r. spotkał się w tej sprawie z nim w restauracji (...) w G. (k.7897v-7900/t.XL, k.13254/t.LXVII, k.18979v/t.XCIII akt sprawy), co potwierdza sam oskarżony T. N. (k. 5823v-5827/t.XXX, k.11840/t.LX, k.17949/t.LXXXVIII akt sprawy).

Wskazane wyżej dowody przeczą tezie lansowanej przez skarżącego, że oskarżony T. N. pełnił wobec nowych władz spółki (...) jedynie funkcję doradcy, bez realnego wpływu na jej działalność. Jako dowolne, albowiem niczym nie poparte jawi się stanowisko skarżącego (str.35 apelacji), że przez znaczną część tamtego okresu (skarżący nie wskazuje jakiego okresu ale z kontekstu zapisu można wnioskować, że dotyczy on kilku miesięcy od momentu rezygnacji z funkcji prezesa (...)) oskarżony przebywał w szpitalu lub na rehabilitacji po wypadku samochodowym, który miał wówczas miejsce. Tymczasem wskazać należy, że jak wynika choćby z tej części apelacji, w której skarżący podnosi zarzuty co do opinii sądowo - psychiatrycznej przeprowadzonej w odniesieniu do oskarżonego T. N. (str.23 apelacji), wypadek ten miał miejsce w 1995r. Nadto w tym czasie (do października 1998r.) oskarżony formalnie i faktycznie funkcjonował w obrocie gospodarczym w (...) spółki (...).

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskały zarzuty związane ze związkiem oskarżonego T. N. z transakcją z (...) Biurem Handlowym w K.. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia (str.45-46) podał na czym opiera ustalenie winy oskarżonego T. N. w tym zakresie. Wskazane tam dowody zostały ocenione w sposób swobodny, zgodnie z wymogami określonymi w przepisie art.7 kpk i jako takie nie mogą być skutecznie zdyskredytowane przez skarżącego, który niezgodnie ze wskazaną wyżej częścią uzasadnienia wyroku stoi na stanowisku, że Sąd Okręgowy nie wskazał materiału dowodowego w tym zakresie. Powołując się natomiast na rozważania poczynione powyżej wskazać należy, że mimo formalnej rezygnacji z pełnienia funkcji prezesa spółki (...), oskarżony T. N. nadal miał faktyczny wpływ na jej działalność. Nie ma racji skarżący twierdząc, że Sąd Okręgowy pominął zeznania świadka P. S., ocenił je bowiem uznając za wiarygodne (str.26 uzasadnienia wyroku). Jak już wcześniej wskazano, Sąd I instancji dostrzegł, że oskarżony T. N. nie prowadził rozmów z reprezentującym (...) świadkiem P. S., nie znaczy

to jednak – w świetle wskazanych wyżej rozważań Sądu Okręgowego i dowodów, na które się powołał – że nie miał on wpływu na tę transakcję i jej skutki dla pokrzywdzonego. Kwestia braku wpływu weryfikacji oskarżonych przez pokrzywdzonych przed zawarciem umowy na odpowiedzialność z art.286 § 1 kk była już przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego (str.57 niniejszego uzasadnienia) i nie widząc powodów do ponownego przytaczania tych argumentów, Sąd ten doń się odwołuje. Podobnie jak do kwestii braku prostej zależności między naprawieniem szkody wyrządzonej przestępstwem oszustwa a możliwością uznania oskarżonego winnym jego popełnienia (str.57 niniejszego uzasadnienia). W zeznaniach uznanych przez Sąd Okręgowy za w pełni wiarygodne świadek P. S. podał (k.12606/t.LXIV akt sprawy), że przekazał dług (...) do (...), skąd kupował węgiel sprzedany następnie (...) (wskazuje na to skarżący – str.26 apelacji). Mając na względzie powyższe okoliczności (brak prostej zależności między naprawieniem szkody wyrządzonej przestępstwem oszustwa a możliwością uznania oskarżonego winnym jego popełnienia oraz uznanie w całości za wiarygodne zeznań świadka P. S.) nie sposób uznać aby pominięcie przez Sąd Okręgowy w poczynionych ustaleniach okoliczności, że doszło to cesji wiarygodności pomiędzy (...) Biuro Handlowe a (...) miało wpływ na treść orzeczenia i skutkowało jego wzruszeniem.

Aktualne również pozostają rozważania Sądu Apelacyjnego dotyczące zarzutu obrazy art.442 § 3 kpk (str.82 niniejszego uzasadnienia).

Mając na uwadze fakt, że czyn przypisany oskarżonemu T. N. w pkt. Xe) zaskarżonego orzeczenia związany był z działalnością spółki (...), zarzuty zawarte w pkt. 8a) apelacji (odnoszące się do działania oskarżonego T. N. w (...) spółki (...)) uznać należy za nieprzystające do realiów rozpoznawanej sprawy. Sąd Apelacyjny odniósł się powyżej do kwestii podnoszonych w tej części apelacji (co do tego kto prowadził rozmowy z przedstawicielem pokrzywdzonego i co do cesji wiarygodności).

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskały zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych zawarte w pkt. 7 apelacji.

Odnosząc się do przestępstwa popełnionego na szkodę Zakładów (...), Sąd Apelacyjny wskazuje, że w pełni aprobuje rozważania Sądu Okręgowego w tym zakresie (str.49-50 uzasadnienia wyroku). Na wstępie podnieć należy, że oskarżony T. N. – jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku w tym zakresie (str.49-50) jest powiązany z tym pokrzywdzonym z ramienia (...), nie zaś (...) jak wskazuje skarżący (str.8 apelacji). Odmienne niż skarżący, Sąd Apelacyjny nie ocenia rozważań Sądu Okręgowego w omawianym zakresie jako dowolnych, nie znajdujących oparcia w materiale dowodowym i sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania. Podnosząc w uzasadnieniu tego zarzutu apelacji, że brak jest ustaleń co do faktycznych czynności jakie podejmował oskarżony T. N. w zakresie omawianego czynu, Sąd Apelacyjny pragnie wskazać, że oskarżonemu przypisano działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi i odwołuje się do zawartych już w niniejszym uzasadnieniu (str.58) rozważań dotyczących tej formy zjawiskowej przestępstwa. Z uwagi na fakt, że apelujący nie przedstawił innych argumentów na poparcie swojego stanowiska w tym względzie, Sąd odwoławczy zwolniony jest od czynienia szerszych rozważań w tym zakresie. W związku z powyższym, za niezasadny uznać należy zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do omawianego czynu przypisanego oskarżonemu T. N..

Odnosząc się do przestępstwa popełnionego na szkodę Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Handlowego (...), Sąd Apelacyjny wskazuje, że również w pełni aprobuje rozważania Sądu Okręgowego w tym zakresie (str.45 uzasadnienia wyroku). Z zeznań przedstawiciela pokrzywdzonego - świadka R. D. (1) (nie zaś D., jak podaje apelujący – str.8-9 apelacji) wynika, że oskarżony T. N., brał czynny udział w rozmowach przed zawarciem umowy będącej podstawą zarzutu w tym zakresie (k.1796v-1798v/t.IX, k.12563/t.LXIII, k.18050/t.LXXXIX akt sprawy). Biorąc nadto pod uwagę poczynione wcześniej rozważania co do faktycznego wpływu tego oskarżonego na działalność spółki (...) po dniu 19 maja 1998r., dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów w tym zakresie nie sposób uznać za dowolną. Wpływu na odpowiedzialność karną oskarżonego T. N. w omawianym zakresie nie może mieć podnoszona przez skarżącego okoliczność, że A. G. (1) sam nawiązał współpracę z pokrzywdzonym kupując od niego wagę i koparkę; nie są to bowiem zdarzenia objęte skargą oskarżyciela publicznego. Z przytoczonych zeznań świadka R. D. (1) wynika bowiem, że w rozmowach mających związek z omawianym zarzutem, oskarżony T. N. brał czynny udział. Nie jest zatem tak

jak twierdzi skarżący w pkt.7b) tiret 3 apelacji, że jedynie A. G. (1) działał z ramienia (...), mimo że niewątpliwie w dacie zawierania umowy (27 lipca 1998r.) to on formalnie był prezesem tej spółki. Wbrew twierdzeniom skarżącego, nie zachodzą zasadnicze dla kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego T. N. różnice w zeznaniach świadka R. D. (1) składanych w postępowaniu przygotowawczym (k.1796v-1798v/t.IX akt sprawy) i na etapie postępowania jurysdykcyjnego (k.12562-12563/t.LXIII, k.18038/t.LXXXIX akt sprawy). Za każdym bowiem razem świadek mówi o T. N. jako osobie, która brała czynny udział w rozmowach dotyczących zakupu węgla. Kwestia spłaty części należności za przejęty węgiel pozostaje w przedmiotowej sprawie bez zasadniczego wpływu na kwestię przyjęcia winy oskarżonego T. N. w przypisanym mu przestępstwie na szkodę (...), o czym Sąd Apelacyjny wielokrotnie wspominał w niniejszym uzasadnieniu (str.57). Wbrew twierdzeniom skarżącego, zarzut przypisany oskarżonemu T. N. w pkt. IXc) zaskarżonego orzeczenia wskazuje sposób działania sprawców (wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do wiarygodności spółki (...) oraz co do zamiaru i możliwości wywiązania się z umowy sprzedaży). Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w dacie zawierania umowy z (...), (...) posiadał już zaległe zobowiązania wobec: (...) (170.000,- zł.), Dyrekcji (...) P. (...) (...) (78.443,49 zł.), PHU (...) (789.544,46 zł.), PW (...) (868.691,90 zł.). Wymagalne były również raty leasingu z (...) SA (str.95 niniejszego uzasadnienia). Wiedza pokrzywdzonego o takich długach spółki (...) (gdyby został o nich poinformowany a nie został – czego nie kwestionuje apelujący) z pewnością (wskazują na to zasady logicznego rozumowania oraz wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego) wpłynęłyby na jego decyzję w przedmiocie zawarcia umowy z (...). Wobec powyższego kwestia dokumentów jakie zostały przedłożone świadkowi R. D. (1) i osoby je przygotowującej (zarzut nieustalenia tych okoliczności znajduje się na str.38 apelacji) pozostaje bez wpływu na przypisanie przestępstwa oszustwa. W szczególności dotyczy to wskazywanych przez skarżącego (str.38 apelacji) dokumentów „zusowskich”, skarbowych czy finansowych. Żadnego wpływu na kwestię winy oskarżonego T. N. w omawianym zakresie nie ma okoliczność braku ustaleń co do tego, czy karteczki przekazywane świadkom: D. W. (1) i W. P. dotyczyły przedmiotowej transakcji lub ktokolwiek inny otrzymywał w tym zakresie dyspozycje od oskarżonego T. N.. Podkreślenia wymaga, że nie zostało ustalone w sprawie będącej przedmiotem kontroli instancyjnej aby oskarżony T. N. każdorazowo wydając polecenia związane z działalnością spółki (...) w czasie kiedy nie był już formalnie jej prezesem, posługiwał się karteczkami przekazywanymi D. W. (1) i W. P.. Nadto, co wynika z zeznań tych świadków, przedmiotowe karteczki zawierały dane do faktur, które zgodnie z decyzją oskarżonego miały zostać zapłacone. W przedmiotowej sprawie dłużnik – (...) nie regulował należności na rzecz pokrzywdzonego (...).

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskały zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego zawarte w pkt. 8b) apelacji.

Aktualne pozostają rozważania Sądu Apelacyjnego dotyczące zarzutu obrazy art.442 § 3 kpk (str.82 niniejszego uzasadnienia).

Świadek K. W. w swoich zeznaniach uznanych przez Sąd Okręgowy za w pełni wiarygodne (str.26 uzasadnienia wyroku) wskazał na fakt częściowej zapłaty należności z transakcji zawartej z (...) (k.13028/t.LXVI akt sprawy). Okoliczność zatem, że Sąd Okręgowy nie oparł o nie swych ustaleń faktycznych sama w sobie nie może stanowić podstawy do zakwestionowania całości ustaleń w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu T. N. w pkt. IXd) zaskarżonego orzeczenia. Okoliczność częściowej spłaty należności przez firmę (...) (nie zaś (...)) jak wskazuje skarżący na str.10 apelacji) reprezentowaną w tej transakcji przez oskarżonego T. N. nie może sama w sobie skutkować uznaniem, że nie doszło do popełnienia przestępstwa oszustwa. Sąd Apelacyjny odnosi się już do tej kwestii w niniejszym uzasadnieniu (str.57) i nie widząc podstaw do ponownego przytaczania wskazanych tam argumentów, doń się odwołuje. Podobnie jak do podnoszonych już argumentów a dotyczących braku związku przestępstwa oszustwa z tym, czy to pokrzywdzony zaproponował współpracę oskarżonemu, czy odwrotnie.

Odnosząc się do zarzutu zawartego w pkt. 9 apelacji na wstępie wskazać należy, że podniesienie go jest niezgodne ze wskazanym w apelacji zakresem jej zaskarżenia, który obejmuje jedynie pkt.: IX, X i XI zaskarżonego orzeczenia. Orzeczenie Sądu I instancji co do zarzutu działania oskarżonego T. N. w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art.258 § 1 kk zostało natomiast zawarte w pkt. VIII zaskarżonego orzeczenia. Wprawdzie sąd odwoławczy odnosi się do całości wywiedzionego środka odwoławczego, to jednak od fachowego pełnomocnika strony

wymagać należy składania spójnych wewnętrznie pism procesowych, szczególnie o tak istotnym charakterze jak środek odwoławczy.

Odnosząc się do tego zarzutu wskazać należy, że Sąd Apelacyjny w pełni aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego co do charakteru współpracy oskarżonych w powyższej sprawie, w ramach przypisanych im przestępstw. Argumentacja zawarta na str.38 uzasadnienia wyroku jest trafna i brak jest podstaw do powielania jej w tym miejscu, zwłaszcza, że skarżący nie przedstawił żadnych rzeczowych argumentów dla postawienia tezy przeciwnej. Za takie nie może bowiem zostać uznane odwołanie się do wyjaśnień oskarżonego T. N.. W polskim procesie karnym oskarżony bowiem nie ma obowiązku mówienia prawdy ani dostarczania dowodów swej winy ale wyjaśnienia jego, jak każdy inny dowód podlegają swobodnej ocenie sądu. Sąd Okręgowy w przedmiotowej sprawie ocenił w sposób swobodny zgromadzone dowody, w tym również wyjaśnienia oskarżonego T. N.. Rozważania Sądu I instancji w omawianej kwestii są wystarczające dla przyjęcia braku podstaw do uniewinnienia oskarżonego T. N. od zarzutu działania w zorganizowanej grupie przestępczej. Jednocześnie nie wymagały szerszego potraktowania z uwagi na prawidłowo stwierdzony wpływ terminu przedawnienia karalności czynu z art.258 § 1 kk w realiach rozpoznawanej sprawy, co skutkowało umorzeniem postępowania w zakresie tego czynu.

Odnoszenie się do rozważań skarżącego związanego z kierowaniem przez oskarżonego T. N. zorganizowaną grupą przestępczą jest bezprzedmiotowe wobec faktu, że zarzut postawiony temu oskarżonemu nie dotyczył kierowania zorganizowaną grupą przestępczą a udziału w niej.

Podnoszona przez skarżącego kwestia wpływu ustaleń poczynionych przez Sąd Okręgowy w omawianym zakresie na karę wymierzoną oskarżonemu T. N. w zaskarżonym orzeczeniu będzie przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut obrazy art.443 kpk mający polegać na poczynieniu niekorzystnych z punktu widzenia wyroku, który pierwotnie zapadł w powyższej sprawie ustaleń dla oskarżonego. Sąd Okręgowy wskazał, iż węgiel pozyskany od Zakładu (...) został przekazany (podkreślenie SA) do (...) (str.21 uzasadnienia wyroku), nie zaś pozyskany bezpośrednio (podkreślenie SA) dla (...) jak podaje skarżący (str.41 apelacji). Okoliczność, że Sąd Rejonowy po raz pierwszy rozpoznający niniejszą sprawę wskazał, że węgiel ten został odsprzedany (podkreślenie SA) (...) nie skutkuje uznaniem, że ustalenie Sądu Okręgowego jest mniej korzystne dla oskarżonego skoro pozostaje bez wpływu na sytuację prawną oskarżonego T. N., w szczególności na kwalifikację prawną czynu przypisanego mu w pkt. Xc) zaskarżonego orzeczenia.

Skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść również powoływanie różnic w sformułowaniach co do „wiedzy” czy też „udziału” oskarżonego T. N. w zakresie czynu popełnionego na szkodę (...) Biuro Handlowe w K.. W obu bowiem wyrokach przypisano oskarżonemu przestępstwo oszustwa z art.286 § 1 kk, nie zaś paserstwa, na co w ocenie skarżącego wskazuje określenie o „wiedzy” oskarżonego co do wyłudzenia węgla od pokrzywdzonego.

Do zarzutu podniesionego w pkt. 11 apelacji, tj. obrazy art.442 § 3 kpk Sąd II instancji odnosił się już w niniejszym uzasadnieniu, gdyż zarzut ten był stawiany również w odniesieniu do poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu T. N.. Sąd Apelacyjny odwołuje się zatem do własnego stanowiska zaprezentowanego na str. 82 niniejszego uzasadnienia. Odwoływanie się więc do zarzutów podniesionych w apelacji wywiedzionej nie od orzeczenia będącego przedmiotem niniejszej kontroli odwoławczej (str.42 apelacji) nie może zostać uznane za skuteczne. Nie ma również racji skarżący twierdząc, że Sąd I instancji nie wyjaśnił roli jaką oskarżony T. N. pełnił w spółce (...) po 19 maja 1998r. Uczynił to bowiem przy rozważaniach dotyczących czynów popełnionych po tej dacie. Okoliczność, że skarżący nie zgadza się z ustaleniami i rozważaniami w tym zakresie nie może stanowić zaprzeczenia tego, że ustalenia takie i rozważania istnieją. Przedmiotem oceny Sądu Okręgowego były również pozostałe okoliczności wymienione na str.42 apelacji (zamiar, zobowiązania publicznoprawne spółki (...), zatrudnianie pracowników przez spółkę, zachowania oskarżonego T. N. wypełniające znamiona przypisanych mu przestępstw, weryfikacja kontrahentów przez pokrzywdzonych, dokumenty im przedkładane). Z uwagi na fakt, że wskazanie na nie w tym miejscu apelacji jest ich ponowieniem, gdyż skarżący podnosił je również stawiając zarzuty dotyczące konkretnych czynów przypisanych

oskarżonemu T. N., były one również przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego w niniejszym uzasadnieniu. Brak jest zatem podstaw do ponownego przytaczania ich w tym miejscu. Wskazać jednakże należy, że nie ma racji skarżący twierdząc, że zwiększenie zadłużenia spółki (...) wobec kontrahentów nastąpiło dopiero po przejęciu zarządu spółki przez A. G. (1). Przeczą bowiem temu ustalenia Sądu Okręgowego poczynione po dokonaniu swobodnej oceny dowodów, które zyskały aprobatę Sądu II instancji i który to sąd odnosił się również do tego we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia.

Całkowicie chybione, nie znajdujące bowiem oparcia w ustaleniach Sądu Okręgowego są twierdzenia skarżącego jakoby sąd ten uznał, iż przypisane oskarżonemu T. N. wprowadzanie pokrzywdzonych w błąd miało opierać się o zaświadczeniach o nadaniu numeru REGON, NIP czy wpisaniu do rejestru handlowego. Takich bowiem ustaleń sąd ten nie poczynił. Po raz kolejny wskazać należy skarżącemu, że ustalenia Sądu Okręgowego w omawianym zakresie dotyczą wprowadzania pokrzywdzonych, osobiście przez oskarżonego T. N. lub działających z nim wspólnie i w porozumieniu ze współsprawców, w błąd co do aktualnej sytuacji finansowej reprezentowanych firm, w szczególności zatajania ciężących już na nich zobowiązań.

Całkowicie chybiony jest również zarzut pominięcia w sporządzonym uzasadnieniu kwestii względności przepisów ustawy. Sąd Okręgowy bowiem odniósł się do tej kwestii na str.53-54 części motywacyjnej swojego orzeczenia i odpowiednio zasadę z art.4 § 1 kk zastosował.

Aprobaty Sądu Apelacyjnego nie zyskał również zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego T. N.. Na wstępie Sąd II instancji odwołuje się do poczynionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia (str.58-61) rozważań natury ogólnej dotyczących omawianej kwestii. Przechodząc do szczegółowych zarzutów postawionych w tym zakresie przez obrońcę oskarżonego T. N. wskazać należy, że Sąd Okręgowy dostrzegł i przydał należytą wagę wszystkim okolicznościom, zarówno łagodzącym, jak i obciążającym, które mają wpływ na wymiar kary (str.55-59 uzasadnienia wyroku).

Zarzuty skarżącego zawarte w pkt.1) tej części apelacji (str.11) mają jedynie charakter polemiczny i jako takie nie mogą skutkować zmianą zaskarżonego orzeczenia w kierunku przez niego oczekiwanym. Nie ma racji skarżący twierdząc (str.44 apelacji), że Sąd Okręgowy nie dokonał indywidualnej w odniesieniu do każdego z oskarżonych analizy dyrektyw orzekania kary określonych w przepisie art.53 kk. Twierdzeniu takiemu przeczy bowiem treść uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, w której Sąd Okręgowy uzasadnił wymiar kary co do każdego z oskarżonych z osobna przytaczając argumentację, którą należy uznać za trafną. Zbiorczo zostały natomiast podniesione tylko te okoliczności, które odnosiły się do wszystkich oskarżonych, bądź przynajmniej więcej niż jednego z nich. Jest to prawidłowa konstrukcja uzasadnienia wyroku, która eliminuje konieczność wielokrotnego powtarzania takich samych treści.

Nie ma racji skarżący twierdząc, że czyn, którego karalność została objęta przedawnieniem, tj. działanie w zorganizowanej grupie przestępczej, został uwzględniony przy wymierzaniu kary oskarżonemu T. N. (pkt 2 tej części apelacji). Sąd ten jednak trafnie wskazał na znaczącą rolę tego oskarżonego w działalności przestępczej objętej niniejszym postępowaniem (str.55). Okoliczność ta jest elementem prawidłowo ustalonego stanu faktycznego w odniesieniu do oskarżonego T. N. i trafnie Sąd Okręgowy uznał, że ma wpływ na stopień zawinienia oskarżonego, który z kolei musi mieć wpływ na wymiar kary.

Aprobatę Sądu Apelacyjnego zyskała również dokonana przez Sąd I instancji ocena, że oskarżeni, w tym oskarżony T. N. działali z chciwości. Zarzuty zaś podniesione w tym zakresie (pkt 3 tej części apelacji) nie mogą zostać uznane za trafne, podobnie jak ich uzasadnienie (str.44 apelacji). Nie ma racji skarżący twierdząc, że ustalenie Sądu Okręgowego w tym zakresie dotyczyło jedynie zamiaru wzbogacenia samego siebie, takiego zapisu bowiem w rozważaniach Sądu Okręgowego (str.56 uzasadnienia wyroku) nie ma. Podkreślenia natomiast wymaga, że korzyść majątkowa w rozumieniu Kodeksu karnego to korzyść zarówno dla samego sprawcy, jak i dla osoby trzeciej (art.115 § 4 kk). Nie sposób podzielić stanowiska apelującego, że nie można przypisać oskarżonemu działania z chciwości, gdyż zarobione przez prowadzone przez niego przedsiębiorstwa środki przeznaczone były na regulowanie bieżących wynagrodzeń pracowników oraz należności publicznoprawnych. Nie można bowiem, pozostając w zgodzie z zasadami logicznego

rozumowania uznać, że cała korzyść majątkowa uzyskana w drodze przestępczej działalności objętej wyrokiem skazującym w przedmiotowej sprawie, nawet biorąc pod uwagę działanie oskarżonych wspólnie i w porozumieniu co wskazuje na podział przestępczego zysku, została przeznaczona na cele o jakich pisze apelujący. Wskazać w tym miejscu należy, że w odniesieniu do oskarżonego T. N. łączna wartość szkody wyrządzonej przypisanymi mu przestępstwami a popełnionymi w okresie od stycznia 1997r. do lutego 1999r. to kwota (...) zł. Okoliczność, że następujący po oskarżonym T. N. prezesi: A. G. (1) i M. C. (1) gorzej zarządzali spółką nie może żadną miarą stanowić sama w sobie podstawy do zakwestionowania oceny Sądu Okręgowego, że oskarżony T. N. działał z chciwości. Tym bardziej, że taką cechę Sąd I instancji przypisał wszystkim oskarżonym w przedmiotowej sprawie. Wbrew stanowisku skarżącego, wątpliwości Sądu Apelacyjnego nie budzi możliwość uznania, że taki właśnie charakter działania sprawcy – chciwość może zostać uznana za okoliczność obciążającą przy wymiarze kary za przestępstwo z art.286 § 1 kk. Sąd Okręgowy wskazał powody, dla których uznał iż nie pozostaje to w sprzeczności z zakazem poczytywania na niekorzyść przy wymiarze kary okoliczności stanowiącej znamię przestępstwa (str.56 uzasadnienia wyroku). Chciwość stanowi bowiem szczególną motywację, wykraczającą poza chęć uzyskania korzyści majątkowej i jej stwierdzenie winno mieć wpływ na wymiar kary.

Działania oskarżonych (w tym również oskarżonego T. N.) zmierzające do naprawienia niektórych wyrządzonych szkód zostały w należyтым stopniu uwzględnione przez Sąd Okręgowy przy wymiarze kary (str.56 uzasadnienia wyroku). Chybionym jest zatem zarzut nieuwzględnienia faktu częściowego spłacenia długu wobec pokrzywdzonego K. W. (str.40 apelacji), co zostało już wskazane we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia. Zarzut zatem, że Sąd Okręgowy w ogóle nie rozważył, że oskarżony spłaca zadłużenie wobec niektórych pokrzywdzonych (str.45 apelacji) nie może zostać uznany za trafny. Podobnie skutku oczekiwanego przez skarżącego nie może przynieść podnoszenie okoliczności bezspornej, że sam fakt prowadzenia egzekucji wobec dłużnika nie czyni go przestępcą. Rację jednak należy przyznać Sądowi Okręgowemu, który jako okoliczność mającą wpływ na wymiar kary uznał fakt, że naprawianie części (niewielkiej biorąc pod uwagę wysokość zadłużenia) szkody wobec jednego z pokrzywdzonych (...) SA) przez oskarżonego T. N. nie ma charakteru dobrowolnego a jest skutkiem, co wyżej wskazano (str.95 niniejszego uzasadnienia) wszczęcia postępowania egzekucyjnego i to wiele lat po wyrządzeniu szkody. Nie sposób jednocześnie uznać za okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary, jak zdaje się przyjmować skarżący (str.45 apelacji), że oskarżony T. N. „znosi konieczność płacenia nie tylko należności głównej ale i opłat komorniczych”. Jest to bowiem naturalna konsekwencja obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w sytuacji, gdy sprawca nie czyni tego dobrowolnie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do obniżenia orzeczonych wobec oskarżonego T. N. kar jednostkowych pozbawienia wolności, tj. w wymiarze po 2 lata za każdy z przypisanych mu ciągów przestępstw. Brak było również podstaw do zmiany orzeczonej kary łącznej. Wskazać w tym miejscu należy, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie i doktrynie stanowiskiem, przy wymiarze kar łącznych bierze się pod uwagę stopień związku między poszczególnymi przestępstwami, ich łączność przedmiotową i podmiotową. Im związek ten jest ściślejszy, tym bardziej przeważa absorbowanie poszczególnych kar, im luźniejszy – ich kumulacja. Sąd Apelacyjny nie podziela poglądu skarżącego, że istnieją podstawy do zastosowania w powyższej sprawie zasady absorpcji przy wymierzaniu kary łącznej. Przechodząc na grunt rozpoznawanej sprawy, wskazać należy, że wymiar kary łącznej prawidłowo uwzględnia zarówno więź przedmiotową jak i podmiotową przestępstw przypisanych oskarżonemu T. N. a stosując zasadę asperacji Sąd ten w wymiarze kary łącznej (2 lata i 8 miesięcy pozbawienia wolności) zbliżył się do absorbowania orzeczonych kar łącznych (2 lat pozbawienia wolności), niż do ich kumulowania (4 lata pozbawienia wolności). Nie było podstaw do orzeczenia kary łącznej na zasadzie absorpcji, gdyż w takim wypadku kara za jeden z ciągów przestępstw przypisanych oskarżonemu zostałaby całkowicie zniwelowana. Na to nie pozwala zarówno wzgląd na prewencję szczególną, jak i ogólną, które to role orzeczona kara musi spełniać. Mając zatem na względzie, by rozmiar represji karnej był w pełni adekwatny do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i winy oraz spełniał swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze, a także by uwzględniał wpływ, jaki orzeczona kara powinna wywrzeć w kierunku ugruntowania w społeczeństwie prawidłowych ocen prawnych i stosownego do tych ocen postępowania, jak i potwierdzenie przekonania, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność, a sprawca jest sprawiedliwie karany, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do obniżenia kary łącznej orzeczonej przez Sąd Okręgowy

wobec oskarżonego T. N.. Tym samym brak jest podstaw do rozważania czy zachodzą przesłanki do warunkowego zawieszenia jej wykonania, gdyż jej wymiar przekracza maksymalny próg o jakim mowa w przepisie art.69 § 1 kk w brzmieniu sprzed nowelizacji. Okoliczności zatem podnoszone w tym zakresie przez skarżącego (str.11, 12 i 45 apelacji) nie mogą przynieść oczekiwanych przezeń rezultatów.

Zmiana zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do oskarżonego T. N. nastąpiła na skutek stwierdzenia zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, co zgodnie z treścią art.439 § 1 kpk, skutkuje uchyleniem zaskarżonego orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia.

Podkreślenia bowiem wymaga, że brak było podstaw do wydania w stosunku do oskarżonego T. N. wyroku w zakresie czynu zarzuconego mu w pkt. LXI aktu oskarżenia. Wydanie orzeczenia w tym przedmiocie przez Sąd Okręgowy stanowiło obrazę art.17 § 1 pkt 7 kpk, gdyż naruszyło powagę rzeczy osądzonej. Nie ma bowiem racji Sąd Okręgowy twierdząc, że wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 8 października 2014r. uchylający wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 4 września 2013r. (nie zaś 2014r. jak wskazano na str.1 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) dotyczył również części niezaskarżonej przez obrońców oskarżonych. Odnosząc się w szczególności do apelacji wywiezionej wówczas przez obrońcę oskarżonego T. N. wskazać należy, że zakresem zaskarżenia objęła ona orzeczenia o skazaniu (pkt XLIC, XLV, XLVI, XLVII, XLVIII, XLIX, L, LI i LII wyroku), oskarżonego oraz o umorzeniu postępowania z uwagi na przedawnienie - pkt LXII wyroku (k.17586-17620/t.LXXXVI-LXXXVII akt sprawy). Sąd Okręgowy natomiast uchylił zaskarżony (podkreślenie SA) wyrok a zatem nie ma racji Sąd I instancji twierdząc, że uchylił go bez rozgraniczenia na część skazującą, niezaskarżoną uniewinniającą i zaskarżoną przez niektórych z obrońców część umarzającą postępowanie. Orzekając zatem po raz kolejny o uniewinnieniu oskarżonego T. N. od czynu zarzuconego mu w pkt. LXI aktu oskarżenia, Sąd Okręgowy orzekł o czynie, co do którego postępowanie zostało już prawomocnie zakończone.

Z uwagi na powyższe zaszła konieczność uchylenia wyroku w pkt. VII w zakresie czynu zarzuconego oskarżonemu T. N. w pkt. LXI aktu oskarżenia w oparciu o przepis art.439 § 1 pkt 8 kpk w zw. z art.17 § 1 pkt 7 kpk i umorzenia postępowania w tej części oraz obciążenia w tym zakresie Skarbu Państwa kosztami postępowania, zgodnie z treścią art.632 pkt 2 kpk.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego M. C. (1).

Zarzuty podniesione w tym środku odwoławczym okazały się częściowo zasadne, co skutkowało zmianą zaskarżonego orzeczenia. Ponadto uchybienia Sądu I instancji dostrzeżone z urzędu przez sąd odwoławczy również skutkowały zmianą wyroku w odniesieniu do oskarżonego M. C. (1).

W pierwszej kolejności Sąd II instancji odniesie się do zarzutów apelacyjnych, które nie zyskały jego aprobaty.

I tak, wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy wskazanych w pkt. 2 apelacji przepisów postępowania. Na wstępie wskazać należy na to, że nie sposób podnosić jednocześnie zarzutu obrazy art.7 kpk i art.5 kpk. Jeżeli bowiem skarżąca kwestionuje ocenę dowodów co do ich wiarygodności, to takiej sytuacji nie dotyczy art.5 § 2 kpk lecz art.7 kpk. Natomiast gdy skarżąca podważa prawidłowość ustaleń faktycznych – w sytuacji gdy sąd powziął wątpliwość ale rozstrzygnął jej na niekorzyść oskarżonego albo gdy takich wątpliwości nie miał, choć powinien je mieć, skoro po dokonaniu oceny dowodów nie miał podstaw do odrzucenia korzystnej dla oskarżonego wersji zdarzenia – to wówczas należy postawić zarzut naruszenia art.5 § 2 kpk. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są np. od dania wiary lub odmówienia jej dowodom w sprawie, to nie można mówić o naruszeniu art.5 § 2 kpk a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów.

Nie ma racji skarżąca twierdząc (pkt 2 apelacji), że bezpodstawnie oskarżony M. C. (1) został skazany za czyny przypisane mu w pkt. IIIc) i e) oraz w pkt. IV zaskarżonego wyroku. W tym miejscu Sąd Apelacyjny odwołuje się do poczynionych wcześniej w niniejszym uzasadnieniu (str. 55-56) rozważań dotyczących zasad gromadzenia i oceny dowodów w procesie karnym. Cechujące się dużym stopniem ogólności uzasadnienie tego zarzutu (str.3 apelacji) nie

dyskredytuje wnikliwej oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy i prawidłowych ustaleń po niej poczynionych. Skarżąca nie wykazała aby ocena ta była dowolna, sprzeczna z art.7 kpk lub naruszała zasadę obiektywizmu określoną w przepisie art.4 kpk. Nie jest bowiem tak jak twierdzi apelująca, że winę oskarżonego M. C. (1) w omawianym zakresie Sąd Okręgowy ustalił jedynie w oparciu o fakt popełnienia przez tego oskarżonego innych przestępstw objętych niniejszym postępowaniem. Przeczy temu treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku: str.14, 44 w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu M. C. (1) w pkt. IIIc) wyroku; str.19, 48 w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu M. C. (1) w pkt. IIIe) wyroku; str.22, 50-51 w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu M. C. (1) w pkt. IVa) wyroku; str.24-25, 53 w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu M. C. (1) w pkt. IVb) wyroku. Z uwagi na brak szczegółowych zarzutów co do omawianej części wyroku, Sąd II instancji odwołuje się w tym zakresie do ustaleń i rozważań Sądu Okręgowego, które w pełni akceptuje. Na marginesie zatem jedynie wskazać należy, że oskarżony M. C. (1) przyznał się do popełnienia czynu przypisanego mu w pkt. IVb) zaskarżonego orzeczenia (k.2257v/t.XII akt sprawy) Skutku oczekiwanego przez skarżącą nie może przynieść kwestionowanie opinii biegłego R. G. (1). Rozważania Sądu Apelacyjnego dotyczące tego dowodu zostały zawarte we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia (str.71, 74-75, 79-82) i nie widząc powodów do przytaczania ich ponownie (skarżąca nie wykroczyła bowiem w swej apelacji poza zarzuty postawione w tym zakresie przez obrońców oskarżonych: K. M. (1) i T. N.), Sąd ten doń się odwołuje. Podkreślenia jednak ponownie wymaga, że – wbrew twierdzeniom skarżącej – Sąd Okręgowy nie oparł się na opinii biegłego R. G. (1) czyniąc ustalenia w przedmiotowej sprawie, co wprost wskazał na str.34 akapit pierwszy uzasadnienia swego wyroku.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał zarzut naruszenia zasady domniemania niewinności. Sąd Apelacyjny odwołuje się w tym miejscu do uwag natury ogólnej poczynionych już w niniejszym uzasadnieniu (str.56-57) w zakresie zarzutu naruszenia art.5 kpk. Skarżąca naruszenia tego przepisu upatruje w istocie w błędnej – jej zdaniem – ocenie przez Sąd I instancji materiału dowodowego, co – jak wyżej wskazano – nie może zostać uznane za zarzut prawidłowo sformułowany i trafny.

Aprobaty Sądu II instancji nie zyskał również zarzut bezzasadnego niezastosowania wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu o przepis art.60 § 3 kk.

Artykuł 60 § 3 kk przewiduje obligatoryjne stosowanie przez sąd nadzwyczajnego złagodzenia kary, a także możliwość warunkowego zawieszenia takiej złagodzonej kary wobec sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia.

Trzeba z całą mocą podkreślić, iż eksponowane przez obrońcę złożenie obszernych wyjaśnień zawierających istotne dane co do osób jak i przestępstw objętych postępowaniem w przedmiotowej sprawie nie powinno pozostać bez konsekwencji w sferze wymiaru kary, lecz tylko i wyłącznie w granicach ustawowego zagrożenia za dane przestępstwo. Postawa procesowa oskarżonego M. C. (1) nie uzasadnia nadzwyczajnego złagodzenia kary, a tym bardziej obligatoryjnego złagodzenia jako instytucji o wyjątkowym charakterze. Unormowania art.60 § 3 kk nie pozostawiają bowiem wątpliwości, że wyjaśnienia podejrzanego, a potem oskarżonego, wobec którego ma być, obligatoryjnie, orzeczona kara z jej nadzwyczajnym złagodzeniem, muszą zawierać przyznanie się do sprawstwa i zawinięcia, w wyjaśnieniach winien on podać wszystkie znane mu informacje dotyczące własnego zachowania i zachowania osób „współdziałających” i to nie tylko wypełniających ustawowe znamiona popełnionych przez te osoby przestępstw, ale także inne „istotne okoliczności” ich popełnienia, a składane wyjaśnienia muszą być zgodne z rzeczywistością (prawdziwe), szczere i konsekwentne. (tak, jednolicie, w orzecznictwie Sądu Najwyższego: II KK 150/13, II KK 349/08 R- OSNKW 2010, poz. 964, II KK 129/09, V KK 16/06 R-OSNKW 2006, poz. 1287, WA 20/05 R-OSNKW 2005, poz. 1566, IV KK 278/05 Prok. i Pr. 2006, Nr 3, poz. 2, IV KK 190/04 OSNKW 2005, Nr 6, poz. 53, III KK 112/04 OSNKW 2005, Nr 1, poz. 6, II KK 264/03, II KK 207/02, II KK 105/03 OSNKW 2003, Nr 9-10, poz. 88, III KK 36/03, V KK 170/02, V KK 81/02 R-OSNKW 2003, poz. 72, V KK 282/02, V KKN 174/01, II KKN 476/99, IV KKN 28/00, I KZP 2/99 WPP 2000, Nr 1, s. 68, I KZP 38/98 OSNKW 1999, Nr 3-4, poz. 12, także w piśmiennictwie m.in.: M. Filar (red.) Kodeks Karny. Komentarz, Warszawa 2012, s. 283, M. Królikowski, R. Zawłocki (red.) Kodeks karny. Część ogólna. Tom II. Komentarz do artykułów 32-116, Warszawa 2011, s. 383, J. Giezek (red.) Kodeks Karny. Część ogólna.

Komentarz, Warszawa 2012, s. 424, A. Marek, Kodeks Karny. Komentarz, Warszawa 2010, s. 202, M. Mozgawa (red.) Kodeks Karny. Komentarz, Warszawa 2013, s. 165, R.A. Stefański, Prawo karne materialne część ogólna, Warszawa 2008, s. 324, A. Zoll (red.) Kodeks Karny. Część ogólna. Tom I. Komentarz do art. 1-116 KK, Warszawa 2012, s. 834) Składający wyjaśnienia, chcąc skorzystać z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, musi być lojalnym procesowym współpracownikiem organów ścigania oraz organów wymiaru sprawiedliwości i właśnie dlatego, trafnie, nazywany jest „małym świadkiem koronnym” we własnej i cudzej sprawie karnej.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do zastosowania dyspozycji z art. 60 § 3 kk, w szczególności wobec oskarżonego M. C. (1).

Pierwszym warunkiem zastosowania art. 60 § 3 k.k. jest popełnienie przestępstwa we współdziałaniu z innymi osobami. Niezależnie od pozostałych wskazanych w nim warunków, punktem wyjścia do rozważań dotyczących ewentualności zastosowania tego przepisu jest ustalenie, czy w konkretnym przypadku ujawnienia przestępstwa (przestępstw) organom ścigania dokonała osoba, która współdziałała z co najmniej dwiema innymi osobami. U podstaw wprowadzenia tej regulacji do kodeksu karnego było bowiem dążenie do rozbicia solidarności grup przestępczych. (tak wprost: wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 czerwca 2016 r., II AKA 92/16, KZS 2016 nr 12, poz. 65, Legalis nr 1594923). W odniesieniu do oskarżonego M. C. (1) przesłanka ta została spełniona tylko w ramach czynów przypisanych mu w pkt. IIIa), b), c), d) i pkt.IVa) zaskarżonego orzeczenia. W pkt. IIIe) i IVb) zaskarżonego wyroku bowiem przypisano oskarżonemu działanie wspólnie i w porozumieniu z jedną tylko osobą.

Drugim znamieniem zastosowania instytucji obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, jest ujawnienie wobec organów powołanych do ścigania przestępstw informacji dotyczących osób uczestniczących w jego popełnieniu oraz istotnych okoliczności jego popełnienia. Przy czym znamię „ujawni” oznacza przekazanie przez sprawcę organowi powołanemu do ścigania przestępstw określonych tym przepisem wiadomości dotychczas temu organowi nieznanych lub takich, które – według wiedzy sprawcy – są temu organowi nieznanne. Biorąc pod uwagę ten wymóg ustawy Sąd odwoławczy doszedł do przekonania, że oskarżony M. C. (1) nie „ujawnił” okoliczności popełnienia przestępstw w rozumieniu art. 60 § 3 k.k. Oskarżony bowiem dopiero na dalszym etapie postępowania przyznał się do popełnienia przypisanych mu przestępstw. Wprawdzie jego wyjaśnienia przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego w powyższej sprawie ale część informacji będących przedmiotem tych depozycji była już znana organom ścigania na podstawie innych dowodów. Taka postawa oskarżonego, którą ostatecznie niewątpliwie należy ocenić pozytywnie ze względu na częściowe przyznanie się do winy i sprawstwa, nie wyczerpuje jednak znamion art. 60 § 3 kk. Przypomnieć należy, iż celem wprowadzenia obligatoryjnego złagodzenia kary było zachęcenie sprawców dokonujących przestępstw w konfiguracji wieloosobowej, do rozbijania solidarności grupy, a tym samym sprzyjać ujawnianiu przestępstw trudnych do wykrycia i udowodnienia, ze względu na wzajemną lojalność i ochronę współdziałających. W niniejszej sprawie nie zachodziła taka sytuacja.

W ocenie Sądu odwoławczego brak jest również podstaw do zastosowania wobec oskarżonego M. C. (1) fakultatywnego nadzwyczajnego złagodzenia kar unormowanego w przepisie art.60 § 2 kk, albowiem nie noszą one znamion szczególnie uzasadnionego wypadku, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Z uwagi na brak zarzutów apelacyjnych w tym zakresie, nie zachodzi potrzeba czynienia tu szerszych rozważań przez Sąd II instancji.

Sąd Okręgowy uwzględnił przy wymiarze kar jednostkowych wobec oskarżonego M. C. (1) wszystkie okoliczności mające wpływ na wysokość orzeczonej kary, również te o których mówi skarżąca w pkt. 1 i 3 i na str. 3 apelacji. Uznać zatem należy, że orzeczone wobec tego oskarżonego kary jednostkowe spełniają dyrektywy określone w przepisie art.53 kk.

Aprobatę Sądu Apelacyjnego zyskał natomiast podniesiony przez obrońcę M. C. (1) zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec tego oskarżonego. Na wstępie Sąd II instancji odwołuje się do rozważań natury ogólnej dotyczących zasad wymierzania kar łącznych (str.109-110 niniejszego uzasadnienia). W ocenie Sądu odwoławczego nie zostały one prawidłowo zastosowane przy wymierzaniu kary łącznej wobec

oskarżonego M. C. (1). Okoliczności bowiem przedmiotowej sprawy nie dają podstaw do wymierzenia tej kary na zasadzie kumulacji. Zastosowanie tej zasady w odniesieniu do jednego z oskarżonych skutkuje również brakiem wewnętrznej spójności orzeczenia co do wszystkich kar w nim wymierzonych. Nie znajduje bowiem uzasadnienia różnicowanie zasad na jakich Sąd Okręgowy oparł wymiar kar łącznych w odniesieniu do poszczególnych oskarżonych. Sąd ten w uzasadnieniu swojego orzeczenia nie wskazał powodów, dla których jedynie w odniesieniu do oskarżonego M. C. (1) zastosował zasadę kumulacji przy wymierzaniu kary łącznej pozbawienia wolności, nie stosując jej jednocześnie, co również wymaga podkreślenia przy wymierzaniu kary łącznej grzywny; wszak dyrektywy wymiaru kary są tożsame dla wszystkich rodzajów kar. W przypadku pozostałych oskarżonych, wobec których orzekał kary łączne (T. N., J. W. (1) i K. M. (1)) uczynił to w oparciu o zasadę asperacji, zarówno w odniesieniu do kary pozbawienia wolności, jak i kary grzywny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt. V w ten sposób, że orzeczoną tam karę łączną pozbawienia wolności obniżył do 2 lat i 6 miesięcy. W ocenie tego sądu, tak orzeczona kara spełni swe cele w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej oraz zgodna jest ze wskazanymi wyżej zasadami jej wymierzania.

Skutkiem tego było uchylenie orzeczenia o opłacie wymierzonej oskarżonemu M. C. (1) (pkt XXXIVa zaskarżonego orzeczenia) i wymierzenia jednej za obie instancje, w wysokości 900,-zł. zgodnie z treścią przepisu art.626 § 1 kpk oraz art.2 ust.1 pkt 5, art.3 ust.1, art.6 i art.10 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.

Nadto Sąd II instancji zmienił wyrok w pkt. I w zakresie czynów zarzuconych oskarżonemu M. C. (1) w pkt. XXV, XXVI, XXIX, XXXI, XXXII, XXXIV i XXXIX aktu oskarżenia i w tej części umorzył postępowanie, kosztami procesu w tym zakresie obciążając Skarb Państwa. Powody takiego postąpienia są tożsame z przedstawionymi we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia (str.110-111) i Sąd Apelacyjny się do nich odwołuje nie widząc podstaw do ponownego ich przytaczania w tym miejscu. Należy jednak wskazać, że w odniesieniu do oskarżonego M. C. (1), apelacja wywiedziona wówczas przez oskarżonego nie mogła dotyczyć części uniewinniającej (pkt. XXV, XXVI, XXIX, XXXI, XXXII, XXXIV i XXXIX aktu oskarżenia), gdyż wobec treści art.425 § 3 kpk oskarżony nie posiadał gravamen do zaskarżenia tej części wyroku.

Sąd Apelacyjny dokonał również zmian zaskarżonego orzeczenia w zakresie ciągu przestępstw przypisanego oskarżonemu T. M. w pkt. XXVII wyroku Sądu Okręgowego wobec uniewinnienia go od będącego elementem tego ciągu czynu zarzuconego mu w pkt. LXXXVIII aktu oskarżenia (pkt II.2 oraz pkt II. 3 w odniesieniu do tego oskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego). Konsekwencją tych zmian były również orzeczenia zawarte w pkt.IV i VI tiret drugi wyroku Sądu II instancji. Z uwagi na fakt, że ani oskarżony T. M. ani jest obrońca nie złożyli wniosku o uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego a brak jest podstaw prawnych do sporządzania go z urzędu, Sąd odwoławczy nie będzie czynił rozważań w tym zakresie.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako trafny Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy nie stwierdzając zaistnienia zarówno przesłanek z art.440 kpk, jak i - innych niż wskazana wyżej - bezwzględnych przesłanek odwoławczych, o których mowa w przepisie art.439 kpk.

Na mocy przepisów § 4 ust.1 i 3 oraz § 17 ust.2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.10.2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 1016, poz.1714) Sąd Apelacyjny orzekł o kosztach obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. C. (1) w postępowaniu odwoławczym.

O wydatkach za postępowanie odwoławcze oraz o opłatach orzeczono na mocy stosownych przepisów obciążając nimi oskarżonych w częściach związanych z ich w nim udziałem. Brak jest bowiem podstaw do zwolnienia oskarżonych od obowiązku ich ponoszenia.